

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author

💎 Meghan March 💎

DIRTY

BILLIONAIRE

Book One of the Dirty Billionaire Trilogy

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DIRTY BILLIONAIRE

Book One of the The Dirty Billionaire Trilogy

Meghan March

Copyright © 2015 by Meghan March LLC

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing

www.bulletedproofediting.com

Kapak tasarımı: @ By Hang Le

www.byhangle.com

Fotoğraf: Sara Eirew

www.saraeirew.com

Biçimlendirme: Şampanya Formatları

www.champagneformats.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitesi www.meghanmarch.com adresinde ziyaret edin.

İÇİNDEKİLER

<u>BAŞLIK SAYFASI TELİF</u>	
<u>HAKKI</u>	
<u>BU KİTABA</u>	
<u>HAKKINDA ADANMIŞLIK</u>	
<u>TEŞEKKÜR BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM ON</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM</u>	
<u>ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM YIRMI BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM OTUZ</u>	

BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
MEGHAN MARCHTAN DA
'YAZARIN NOTU
YAZAR HAKKINDA

BU KİTAP HAKKINDA

Büyük bir aletim ve daha da büyük bir banka hesabım var. Biyografim hemen hemen burada bitiyor. Dürüst olmak gerekirse, başka bir şey söylememe gerek yok. Kadınların %99'unu benimle eve gelmeye ikna ettim.

Sana bir pislik gibi mi geliyorum? Çünkü öyleyim. Ve tahmin et ne oldu? Benim için gayet iyi çalışıyor.

Ya da en azından onunla tanışana kadar öyleydi.

Kitaplar kıvılcımların uçuştduğundan bahsediyor. Siktir et. Onunla, jet yakıtıyla karıştırılmış acil durum fişekleri gibiydi. Ya da belki sadece napalm.

Tek bir sorun vardı.

Hayatımın en ateşli gecesinden sonra otel odasından kaybolduğunda bana adını ya da numarasını söylemedi. Şimdi tek boynuzlu at amcığının tadına baktım - en tatlı, en nadir amcığın - ve ona tekrar ihtiyacım var.

Peki, bir pislik ne yapmalı?

Bu sorunu sokağa taşıdım. Kaçırılmış bir bağlantı viral oldu. Ve onu bulduğumda? Onu elimde tutacağım.

Kirli Milyarder, Kirli Milyarder Üçlemesi'nin ilk kitabıdır. Hikaye [Kirli Zevkler](#) ve [Kirli Birliktelik](#)'te devam ediyor.

DEDICATION ---

*Çok büyük hayaller kuranlar, kendilerini korkuturlar.
Asla durmayın.*

ACKNOWLEDGMENTS

Daha önce hiç birkaç damla gözyaşı dökmeden teşekkür yazısı yazmamıştım ve dürüst olmak gerekirse, umarım hiç yazmam. İlk kez tam zamanlı bir yazar olarak bu teşekkürleri yazıyorum ve bu duygu tamamen gerçeküstü. Diğer pek çok yazar gibi ben de boş bir an bulduğumda, günlük bir iş ve diğer tüm yaşam taahhütleri arasında kelimelerimi tıkıştırdım. Bir köy dolusu insanın yardımı olmasaydı, tam zamanlı bir yazar olma hayalimi gerçekleştiremezdim ve minnettarlığım sınır tanımıyor.

Özel teşekkürlerimi sunuyorum:

Baba, seni çok özlüyorum ama ben bu büyük hayallerin peşinden koşarken küçük kızını desteklediğini biliyorum. Bana sadece çoğu gün kendimi korkutacak kadar büyük hayaller kurmayı değil, aynı zamanda sıkı çalışmanın gücünü de öğrettiğin için teşekkür ederim. Senin kızın olduğum için kendimi şanslı saymadığım tek bir gün bile olmayacak.

Anne, sen tanıdığım en güçlü kadınsın ve ben senin zarafetine hayranım. Seni çok seviyorum.

Grey Ghost Author Services, LLC'den Angela Smith, muhteşem asistanım ve en iyi arkadaşım. Vahşi ve çılgın bir yolculuk oldu, ama bu sadece başlangıç. Seninle gurur duyuyorum ve hayatımda olduğun için çok mutluyum.

Angela Marshall Smith ve Pam Berehulke, olağanüstü editörler, bir kez daha yazabileceğim en iyi hikayeyi sunmama yardımcı oldukları için.

Chasity Jenkins-Patrick, harika reklamcı, beni birden fazla çıkmazdan kurtardığı ve her zaman doğru yöne ittiği için.

Natasha Gentile, muhteşem bir beta okuyucu olduğu için. Mesajlarını seviyorum, bayan!

Harika bir kapak fotoğrafı çektiği için Sara Eirew'e ve kesinlikle muhteşem kapak tasarımı için By Hang Le'ye.

Meghan March Kaçak Okurlar Facebook grubu, (sanal olarak) tanışma zevkine eriştiğim en muhteşem hanımlar topluluğu oldukları için

Toplantı. Umarım yakında hepinizle etkinliklerde kucaklaşırız!

Bu ve diğer kitaplarımı okumak ve incelemek için zaman ayıran tüm kitap blogcuları. Zamanınız ve özveriniz gerçekten takdire şayan.

Okurlarım, bu kitabı elinize aldığınız için sonsuz minnettarım.
Sen olmasaydın, hayallerimi yaşayamazdım.

CHAPTER ONE

Holly

*COUNTRY YILDIZI JC HUGHES BİR HOROZLA ZOR BİR YER ARASINDA KALDI
Bunu kız arkadaşı Holly Wix'e ve hayranlarına nasıl açıklayacak?*

"O iki yüzlü orospu çocuğu ..."

Gazetenin ön sayfasına canlı renklerle serpiştirilmiş manşete ve ona eşlik eden uygunsuz resme bakarken nefesimin altında tıslıyorum
süpermarketimdeki kasada belirgin bir şekilde sergilenen dedikodu gazetesi.
İki ay içinde ikinci kez, bu benim
"erkek arkadaş" başka bir kadınla açık bir şekilde tutkulu bir kucaklaşmaya
kilitlenmiş, ancak bu sefer kadın dev bir siyah strapon takıyor.

Kâğıdın kenarları terli elimde buruşuyor ve önümdeki rafta duran tüm
kopyalarla birlikte onu da lime lime etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Kariyerimi daha gerçeğe dönüşme şansı bulamadan yok edecek.

Bir yıl demişlerdi. Bu şaka gibi "ilişkide" bir yıl geçirdikten sonra kendi
çizgilerimi kazanacak ve country müzik dünyasında yerimi alacaktım. Kabul
ettiğim için beni istediğiniz kadar yargılayın, ama yepyeni plak şirketiniz
Kaçmak için can attığınız taşra kasabasından sizi çıkaracak sözleşmede olduğu
gibi, soru sormazsınız. Noktalı çizgiyi imzalıyorsunuz.

Ama gerçek yüzünüze soğuk bir tokat gibi iner ve bazı günler markette sırada bekliyorsunuz. Sonunda JC'yi bir erkekle yakaladıklarında ne olur? İki tarafa da sallanma alışkanlığı olan ama erkekleri kadınlara tercih eden JC, Nashville'in en kötü saklanan sırrı haline gelmek üzeredir.

Ben Holly Wix'im, bir yıldız yaratma programının birincisiyim ve JC'nin bir zamanlar etkileyici olan ama artık düşüşe geçen kariyerini canlandırmak için plak şirketi tarafından seçildim. Başlangıçta bunu kontratıma koyduklarında çok önemli bir şey gibi görünmemişti. Gözleri parlayan hangi kız adının bir country yıldızıyla anılmasından heyecan duymazdı ki?

Safa beklediğim yıldızlığa giden tek yönlü bileti yerine, evdekilerin maaş çeklerini on iki paket ve kazı kazanlara harcayabilmelerinden daha hızlı bir şekilde tüm sektör şakalarının hedefi haline geliyorum. Ama bu rüya kariyeri canlı tutmak için tek bir şansım var ve dürüst olmak gerekirse, onu kurtarmak için yapmayacağım şey yok. Bu yüzden JC ile olan bu durumun işler daha da kontrolden çıkıyor.

Kamyoncu şapkamın faturasını aşağı çekerek, etrafıma bakıyorum. kasada ıldırdığımı fark eden olmuştur. Arkamdaki bir kadın güneş gözlüğünü bebeğinin ağzından çıkarırken dilini şaklatıyor.

Hay aksi.

Dilini gıdakatması bana yönelikti, dişsiz, mavi gözlü, gülümseyen bebeğe değil. şaşırtıcı bir şekilde yüzündeki ifade kızgın değil, sempatikti.

"Erkekler pisliktir, haksız mıyım?  nl  olmak onları daha da ünlü yapıyor."

Zayıfa gülümsüyorum ve o devam ediyor. "Gazetelerde okuduğun her şeye inanma, bebeğim. Her zaman yüzde doksan beşi saçmalıktır. Muhtemelen fotoşoplanmışlardır. Eğer seni aldatıyorsa kafasını muayene ettirmeli."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, yüzünün her yerinde tanıma ifadesi okudum,

şapkama, g zl klerime, makyajsız olmama ve nispeten düşük şöhret seviyeme rağmen. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ama garip ve sahte geliyor.

"Buna dedikodu gazetesi denmesinin bir sebebi var sanırım?" Ses tonuma biraz mizah katma abamda başarısız olarak cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve el arabasındaki yarım düzine şarap şişesini işaret ediyor. "Kulağa çılgınca gelebilir ama bir ikiye ve iini dökecek birine ihtiyaın var gibi görünüyor."

Markette tanıştığım bir yabancıyla dertleşmek mi? Bu delilik olurdu, tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Eğer yaptıysam, hikayenin "o söyledi" tarafı

yarınki gazetelerde yer alacaktı ve etiket beni öldürecekti.

-Sözleşmenin ihlali ve sektörde kara listeye alınmanın acı verici ölümü.

JC'nin fotoğrafı gazetelere ilk çıktığında zaten birinci vuruşu kullanmışım.

Doğruca Homegrown Records'un ofislerine yürüdüm ve onlara şeytani anlaşmalarının buna değmeyeceğini ve JC'nin kariyerine kendi kariyerim pahasına yardım etmeyeceğimi söyledim.

Cevapları ne oldu? Eğer arkamı dönüp kışımı kaldırarak ofisten çıkmazsam ve yüzüme bir gülümseme yapıştırmazsam, beni turnemden çekeceklerdi ve daha bir kişi olma şansını yakalayamadan bir hiç olacaktım.

Haftanın her günü kariyerim için mücadele ederdim, ancak onu kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kaldığımda, geri adım attığımı ve şirket çizgisine uyduğumu söylemekten utanıyorum.

Hayaliniz için sadece bir şansınız var. Gururumun ne kadarını yutmak zorunda kalırsam kalayım, bu benim vazgeçmek istediğim bir şey değil. Bu da beni dedikodu paçavrasına ve önümdeki kadına geri getiriyor.

Ona nasıl cevap verebileceğime dair tüm senaryolar beynimde dönüp dururken kasada aramızda garip bir sessizlik uzuyor. Sonunda gülümsüyor ve ifadesinde nazik ve bilgili bir şey var.

"Ne düşündüğünü biliyorum - hikayenin kendi tarafını kimseye anlatamazsın. Çok riskli." Elini kaldırıyor ve sol yüzük parmağındaki dev bir taşı gösteriyor. "Ama ben sıradan biri değilim. Gazetelerin ön sayfalarında yer aldım.

ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Aralarındaki en büyük reformcu azgınlıkla on yıl evli kaldıktan sonra, bunların hiçbirine yabancı değilim. Üstelik kardeşlik yeminimi de asla bozmam."

Bakışlarım dev elmaştan onun yüzüne yöneliyor. Makyajsız yüz hatlarını incelerken sonunda anlıyorum. "Sen Tana Vines'sın."

Tana Vines yaklaşık on yıl önce Yılın Kadın Country Sanatçısı seçildi ve kocası da bu süre zarfında en az dört ya da beş kez Yılın Şovmeni ödülüne layık görüldü. Onlar country müzik efsaneleri. Gerçek bir güç çifti.

Elini uzatıyor ve ben de tamamen içgüdülerimle hareket ederek elini sıkıyorum. "Evet, benim," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Holly Wix."

İki şişe şarap içtikten sonra, Tana ve ben kapalı havuzun yanındaki şezlonglara yayıldık. Kapılı duvarların ardında, ortaokuldayken radyodan dinlediğim birinin huzurunda, aylardır kafamı dolduran tüm saçmalıkları nihayet dökme fırsatı buluyorum.

"Altı ay daha mı? JC'nin saçmalıklarına katlanmak için çok uzun bir süre. Kendi bacaklarını kapalı tutmaktan bahsetmiyorum bile. Tanrım, kızım. Bir sik almak için can atmıyor musun?" Tana sordu.

Dudaklarımdan mahcup bir kahkaha kaçtı. "Sanırım ipleri öğrenmekle oldukça meşguldüm."

"Şey, kahretsin. Ben de sik için ölürdüm."

Başımı sallıyorum. "Şirketteki pozisyonumu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum. Eğer benim resmim de JC'ninki gibi gazeteye çıkarsa, çifte standartlar beni o kadar hızlı bir şekilde kışımın üstüne atar ki, önce 'Bingo!' diye bağırırım bile."

Tana yan dönüp bana bakıyor. "Muhtemelen gerçek bu, ama bu onu adil yapmaz. Onun kışını korumalarının tek nedeni Beş yıl önce aldığı ödüller ve ona yatırdıkları tüm para. Sen mükemmel bir imaj güçlendiricisin. Ama haklısın.

"Haddini aşarsan harcanabilirsin."

Tana'ya zaten bir ülke idolü olarak bakıyordum, ama şimdi söylemek zorundayım ki bir kıza aşık oldum. Hiçbir şeyi şekerle kaplamıyor ve bu, bir şey söyleyip tamamen farklı bir şey kasteden insanların dünyasında ferahlatıcı.

"Kim harcanabilir?"

Mick Vines içeri girdiğinde derin bir ses bilardo salonunda yankılanıyor. Yaşayan bir country efsanesi olan adam, masanın üzerindeki boş şişelerden birini alır.

Şezlonglarımızın arasındaki masaya. "Ve lanet olsun, Tana. Yarım saattir seni arıyordum."

"Gemma nerede olduğumu biliyordu." Gemma'nın Tana ve Mick'in yatılı dadısı olduğunu öğrendim.

Mick şişeyi yere bırakırken Tana doğruldu ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"İşte. Ben de bunu arıyordum. Birazcık şekerim."

Tana elini boynunun arkasına dolayıp onu bir öpücük daha için kendine çekerken başımı başka yöne çeviriyorum, bu seferki o kadar da masum değil. Onların mahrem anına izinsiz girmemi umursamıyor gibi görünüyor. Ve bu an, bu karmaşanın içinde sıkışıp kalmamış olmayı daha da çok dilememe neden oluyor.

Onların sahip olduğu şeyi aradığımdan değil - çünkü gerçekten aramıyorum. Beş ya da on yıl boyunca bu tür bir sonsuza dek mutluluk arayışında değilim. Bunun için çok gencim ve odak noktam kariyerim, tam da hayallerinize ulaşmanın eşiğindeyken olması gereken yer On yaşımdan beri sahip olduğun.

Ama o sınırdaki bile, ben hala sadece şirketin iplerini elinde tuttuğu bir kuklayım. Altı ay oldu ve gitmemi istedikleri yöne çekilmekten bıktım usandım. Keşke bu işi bırakabilseydim, neler başarabilirdim? ve kendime gelebilir miyim? Ama bu bağları kesmek, halihazırda başardıklarımın feragat etmek anlamına gelir ve bu bir seçenek değil.

Mick yine dik duruyor ve beni ilk kez fark ediyor. "Misafirimiz kim, bebeğim?"

Beni tanımaması, Tana'nın bağlantıyı kurmasından çok daha az sürpriz oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu sektörde hâlâ bir hiçim. Önemli biri olmak için var gücümle çalışıyorum ve hayranlarım var ama Mick Vines'ın seviyesindeki biri için her zaman önemsiz biri olacağım.

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Holly Wix."

Uzattığım elimi sıkarken gözleri kısıldı. "Adını duydum. Adını neden duydum?"

Onda en ufak bir tanıma belirtisi olması bile beni hayrete düşürüyor. Midem büyük dalgalar halinde dönüyor ve Tana araya girerek beni dudaklarımdan dökölmek üzere olan açıklamayı beceriksizce yapmaktan kurtarıyor.

"Holly'yi kasada yakaladım, o sırada bir dedikodu gazetesinin ön sayfasında kendini görmenin ne kadar kötü olduğunu konuşuyorduk."

Mick'in bakışları bilgiyle aydınlanmadan önce daha da daralıyor. "Wix. Sen JC Hughes'un bugünlerde koluna taktığı genç ve seksi şeysin."

Bu tanım karşısında irkildim, çünkü böyle tanınmak istemiyordum. *Ama şeytanla anlaşma imzalayınca böyle oluyor işte.*

Tana oturduğu yerden onun kalçasını tokatlıyor. "Ve Boone Thrasher ile turneye çıkıyor çünkü Carrie ve Miranda'dan bu yana sahneye çıkan en ateşli yeni yetenek."

Onun bu kararlı açıklaması beni şaşkına çeviriyor ve karnımdaki gergin dalgalar gururla parlıyor.

Mick, siyah deri çizmelerinin topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Henüz şarkı söylediğini duymadım ama resmini gördüğüme eminim."

Yüzümü buruşturdum, gururum söndü.

"Sorun da bu zaten. Şirket onu köşeye sıkıştırdı ve JC durumunu bir zorunluluk haline getirdiler. Bundan kurtulamaz," diye açıklıyor Tana.

Mick beni inceliyor. "Kiminle birliktesin kızım?"

"Homegrown. *Country Dreams*'i kazandığımda benimle sözleşme imzaladılar."

"Ah." Mick iki kez başını salladı. "Şimdi adını ilk nerede duyduğumu biliyorum."

Ve muhtemelen kazandıktan sonra 'milyon dolarlık kayıt sözleşmeni' almak için bir şeytan pazarlığı imzaladın."

Bu bir soru bile değil. Mick oyunun nasıl oynandığını biliyor.

"Ya bu olacaktı ya da Kentucky, BFE'de bir bowling salonunda çalışmaya devam edecek ve asla şansımı denemeyecektim. En azından bu beni Nashville'e götürdü."

Elini kaldırır. "Savunmaya geçmenize gerek yok. Yargılamıyorum. Hepimiz buraya ulaşmak için gereken yolu izliyoruz, ama bu da Sonuçlar. Bu JC saçmalığına daha ne kadar katlanacaksınız? Sanırım imajını parlatmak ve iyi bir basın oluşturmak için onun koluna girip gülümsemen gerekiyor. Ayrıca, hepimiz onun birkaç yıldan uzun bir süredir kumarhane emekliliğinin eşğinde olduğunu biliyoruz."

Vay be. Mick gerçekten de oyunun nasıl oynandığını biliyor. Sanırım tüm tuzakları öğrenmeden Nashville'de onun kadar uzun süre kalamazsınız.

"Altı ay," diyor Tana. "Ve bu menajerlerimizin bizi bağladığı zamanki gibi değil. JC, Holly'nin kariyerine zarar verip vermemeyi umursuyor gibi görünmüyor."

Tana'ya bakmak için başımı çeviriyorum. "Bunu bilmiyordum. . ." Mick'e dönüp bakıyorum. "Gerçekten mi? İlişkiniz bir reklam kampanyası olarak başladı. dublör mü?"

Tana gülüyor. "Tabii ki öyle. Yoksa neden böyle bir erkek fahişesiyle ilişkiye gireyim ki? Biraz sokak itibarına ihtiyacım vardı ve o da memeli her şeyle yattığı için basında yanlış bir şekilde yer alıyordu."

"Tanrım, bebeğim. Bu çok eski bir tarih ve biz bunu bir sebepten ötürü gizli tuttuk."

Tana, "Ben sadece bazen her şeyin yolunda gittiğini söylüyorum," diyor.

Mick başını sallıyor. "Bu konuşmanın amacına geri dönelim." Bakışlarını bana dikerek devam ediyor. "Eğer JC'ye bir şey olursa altı ay içinde boku yiyebilirsin."

bu saçmalığı sürdürür. Şu anda senden yana sempati var, ama yatmaya ve kabullenmeye devam edersen, aptal gibi görüneceksin."

Tana onun kalçasına bir tokat daha atıyor. "Yardımcı olmuyor."

Kocası uzanıp onun elini tutuyor. "Kes şunu kadın, yoksa bu gece kışına daha sert şaplak atarım."

Tana'nın yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve ben de tam olarak neden bahsettiklerini anlamaya çalışmadan bu yorumun peşini bırakmaya karar veriyorum.

Mick onun elini bırakıyor ve şarap şişelerinin arasına sıkıştırılmış dergiyi alıyor. "Aldatan sakin olduğu dergi bu mu?"

Tana başını sallayarak dergiyi Mick'in elinden alır. "Hayır, beni taşralı bir yıldız adayı için terk etmeye karar verirsен evleneceğim seksi milyarder sikli dergi bu."

Kapağına bir göz attım. *Forbes*'un bir nüshası ve kapakta aptalca yakışıklı, siyah saçlı bir adam var.

Başlıkta şöyle yazıyor: CREIGHTON KARAS REKABETİ EZİP GEÇTİ.

"Sen neden bahsediyorsun be kadın? Başka bir kadına bakacak olsam beni arka tarafa gömerdiniz," diye homurdanıyor Mick.

Tana'nın lirik kahkahası duvarlarda yankılanıyor. "Aynen öyle ve bunu sakın unutma."

Daha yakından bakmak için dergiyi elinden kapıyorum. "Vay canına, kızım. Sakin ol."

Şarabın etkisiyle içgüdülerim köreliyor, aksi takdirde onun country müzik kraliyet ailesine ait huzurunda eğilip kalkmaya devam edecektim.

"Şşşt. Ona bakmam lazım." Bunu yapmak için neden sessizliğe ihtiyacım olduğundan emin değilim, ama görünüşe göre içtiğim büyük şişe şarap ihtiyacım olduğunu söylüyor.

Adam muhteşem ama ukala ve kibirli görünüyor. Dergiyi çevirip açıyorum ve başka bir resmini bulana kadar sayfalarını karıştırıyorum.

Kazanıyorum çünkü kaybetmek bir seçenek değil.

-Creighton Karas

Beynimden geçen tek düşünce, o kazanırken onun ödülü olmayı ne kadar çok istediğim olduğunda gerçekten sarhoş olduğumu anlıyorum. *Bu da nereden çıktı şimdi?* Sanki ben böyle bir adamla ne yapacağımı biliyormuşum gibi. Benim ligimin o kadar dışında ki, komik bile değil.

Mick ve Tana'ya bakıyorum, bir kez daha dudaklar ve uzuvlar arasında kilitlenmişler.

Ve ... bu benim gitme işaretimdi.

Dergiyi kapattım ve titrek bacaklarımın üzerinde doğruldum. "Gitsem iyi olacak."

Tana Mick'ten uzaklaşıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Tatlım, hiçbir yere gitmiyorsun. Ben gidip bir misafir odası hazırlayayım. Seni sarhoş ettiğimden beri en azından bunu yapabilirim."

"Gerek yok. Eve gitmeliyim. Suya ihtiyacı olan bir çiçeğim var. Ya da öyle bir şey."

Gözlerimi kısıyorum çünkü çiçeğimin ölü mü yoksa canlı mı olduğunu hatırlayamıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır sulamamıştım. Görünüşe göre canlı ya da ölü olabilecek bitkiler hakkında çok fazla düşünüyorum ve kendi işime konsantre olamıyorum. dengemi kaybettim çünkü öne doğru devrildim.

Mick uzattığı avucuyla beni yakalıyor. "Hadi tatlım. Seni bu gece yatırıyoruz. Farklı bir şey duymayacaksın."

Beni döndürüyor ve geniş malikâneye açılan kapıya doğru yürütüyor. "Ayrıca, birilerinin seni kanatlarının altına alması gerekiyor gibi görünüyor, böylece bu kaltak endüstri tarafından çiğnenip tükürülmezsin. Karım eve başıboş hayvan getirecek biri değildir, o yüzden Sende biraz korunmaya ihtiyaç duyan bir şeyler görmüş olmalılar. Buna sahip olduğundan emin olacağız."

Gözlerim yanıyor ve beklenmedik gözyaşlarımı geri kırıyorum. Altı aydır bu şehirdeyim, aslında arkadaşsızım ve bir gecede, tanışma şansım olacağını hiç düşünmediğim iki kişi tarafından evlat edinildim.

"İyi geceler Holly. Sabah görüşürüz tatlım," diye sesleniyor Tana arkamdan.

Sahnede durduğum o keyifli anların dışında, aylardır ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme var ve kendimi bir yere ait hissediyorum.

Ama bu çok uzun sürmüyor.

CHAPTER

TWO

Holly

"Hizaya gelmezsen seni Podunk'a giden bir otobüse bindiririz, Wix. Eskiden şarkı söylediğin bowling salonu var ya? Seni parçalamayı bitirdiğimde sahneye çıkmana bile izin vermeyecekler," diye bağıyor pislik plak yöneticisi Morty, Homegrown Records'un konferans salonunda.

Tana'yla tanıştığım gecedan bu yana iki ay geçti ve JC üç kez daha gazeteye çıkmayı başardı. Bunun daha fazla devam etmesine izin veremem. Resmen Nashville'in alay konusu haline geldim ve turnemdeki adamların acıyan bakışlarına daha fazla katlanamam.

Otobüs bu sabah şehre girdiğinde ilk olarak Tana'nın evine gittim. İrtibatı koparmadık ve ne zaman ara verip şehre dönsem, bir araya gelmek için bana zaman ayırdı. Bu, Mary Jane Devo'nun neredeyse iki yıl önce denizci sevgilisiyle evlenip Hawaii'ye taşınmasından bu yana yaşadığım ilk gerçek dostluk.

Ben kolay arkadaş edinen bir kız değilim -çünkü elimden geldiğince çok çalışıyorum ve alışverişe çıkmak ya da pedikür yaptırmak için asla fazladan param olmuyor. Ama şimdi önemli olduğunda, yeni bir şehirde yaşadığımda ve kime güvenebileceğimden emin olamadığım bir işin içine daldığımda, Tana hayat kurtarıcı oldu.

Tavsiyesi onlara siktirip gitmelerini söylemek ve şansımı denemektir. Ben de bu sabah bir çift taşak büyüttüm ve ofise gidip onlara bu JC saçmalığını siktir etmelerini çünkü buna değmeyeceğini söyledim.

JC'nin de orada olmasını planlamamıştım.

"Şikayet edecek neyin var ki?" dedi rahat deri konferans koltuğunda arkasına yaslanarak. "Bir sürü basın mensubu var. Belki bunu fark edemeyecek kadar acemisin ama kötü reklam diye bir şey yoktur."

JC'nin yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silip atmak istiyorum. Beni yemliyor, Morty'yi daha fazla zorlayıp kendimi Podunk'a giden otobüse geri attırıp attırmayacağımı görmek için bekliyor.

"Bu durumda, bence yanıyorsun," diyorum çenemi dik tutarak. "Kariyerimi ezmek iyi bir iş gibi görünmüyor."

JC gülüyor. "Daha yeni başlıyorsun, tatlım. Bu başına gelen en güzel şey. Sanırım biraz daha ihtiyatlı olmaya çalışabilirim . . . ." der ve Morty'ye bakar.

Morty başını sallar. "Güzel, o zaman burada işimiz bitti."

Oh hayır. Hayır, burada işimiz bitmedi.

"Hiç sanmıyorum," diyorum ve JC'yi gösteriyorum. "Pantolonunun içinde tutmak için bir bebek bakıcısına ihtiyacı var, sahte bir kız arkadaş değil. Eğer kariyerini kurtarmak istiyorsan, neden aşk hayatına değil de daha fazla hit çıkarmaya odaklanmıyorsun?"

JC, "Ben burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmana bayılıyorum bebeğim," diyor. "Belki senin için bir aşk şarkısı yazarım. Hoşuna gider mi?"

Bana patronluk taşıyordu. Bu kelimenin ne anlama geldiğinden hiçbir zaman tam olarak emin olamadım ama bu olduğundan oldukça eminim.

"Beni arama-" diye başladım.

"Kızım, eğer yapmazsan-" Morty sözümü kesti, büyük olasılıkla beni biraz daha tehdit edecekti ama ortağı Jim ayağa fırladı ve iki elini konferans odasındaki masanın masif ahşap yüzeyine bastırdı.

İkimiz de susup onun tarafına baktık.

Jim başını sallayarak ve planı olan bir adam gibi görünerek, "Biliyor musun, bence bu işi tamamen yanlış yapıyoruz," diyor.

Jim'in mantıklı düşünebildiği umuduyla içimde bir rahatlama oluşuyor. Ama o devam edince umudum ve rahatlamam aynı hızla sönüyor.

"İkiniz için ihtiyacımız olan şeyin daha az ilişki değil, daha çok ilişki olduğunu düşünüyorum."

Bu da ne? Daha fazlası mı?

JC'ye bakıyorum ama o da şaşkın görünüyor.

"Devam et," diyor. "Bu fikri duymak için sabırsızlanıyorum."

Hayatımın sonuna kadar bekleyip bu fikri hiç duymayabilirim ve bundan da son derece mutlu olurum. Bu muhtemelen odadan çıkıp zamanı geri saran bir cihaz aramam gereken an, çünkü içimden bir ses işlerin benim için kötünden daha kötüye gitmek üzere olduğunu söylüyor.

Jim JC'den bana ve sonra tekrar Morty'ye bakıyor, gözleri heyecanla parlıyor. "JC ve Holly nişanlanacak; mükemmel olacak. Her şey halka açık olacak şekilde ayarlayabiliriz."

Duraklıyor ve Noel sabahındaki bir çocuk gibi ellerini ovuşturuyor. "Yeni yıl arifesi. İşte bu kadar. Boone ve Holly'nin turnesi ara verecek ve JC, sana *Dick Clark'ın Yeni Yıl Rockin' Eve* programında yer ayarladık. Gece yarısı evlenme teklif edebilirsin ve bu harika bir PR olur."

Göğsüm dehşetle gerilirken Jim bana bakıyor. "Basın gazetelerdeki tüm bu saçmalıkları unutacak çünkü iyi bir ünlü romantizmini seviyorlar. JC bazı şeyleri gözden geçirdiğine dair bir açıklama yapacak ama artık önceliklerini belirledi ve harekete geçmeye hazır ileri."

Hayır, böyle bir şey olmayacak.

"Ne?"

Gerektiğinde oldukça kulak tırmalayıcı yüksek notalara çıkabilen sesim konferans salonunda çığlık çığlığa yankılanıyor ve bir an için cam kapıyı kırabilecek ses kapasitesine sahip olduğumu umuyorum.

Ama yok.

Ellerini kulaklarına kapatmış olan JC'ye bakıyorum. "Vay canına, kızım. Kulaklarına dikkat et."

"Bunu kabul edemezsin!" Bağırıyorum. "Bu delilik!"

Morty masayı tokatlıyor. "Tanrı aşkına, Wix. Sakin ol biraz. Bu adamla evlenmek zorunda değilsin. Sadece dört aylığına nişanlıymış gibi davran. İşlerin nasıl gittiğine bağlı olarak belki daha da uzun."

Bakırımsı kan tadı ağzıma dolana kadar dudağımı ısırıyorum. Kendimi çığlık atmaktan ve onlara küfretmekten alıkoyabilmemin tek yolu bu. Ve belki de, bilirsiniz, onları öldürmek. Ben taşralıyım; cesetleri nasıl saklayacağımı bilirim.

Kafamda bir cümle tekrarlanıyor: *Belki daha uzun?*

Dört ay. Kontratımdan geriye kalan bu. Dört ay. Ay. Ve sonra Homegrown ruhuma sahip olmayacak. Hâlâ beni karalamaya çalışabilirler ama üzerimde yasal bir güçleri olmayacak.

Bunu yapamam. JC de asla kabul etmeyecektir. Değil mi?

Masanın etrafından dolaşıp JC'ye gidiyorum ve yanına oturuyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünemezsin. Bunu kabul edemezsin."

JC o rahat, iyi çocuk gülümsemesini takınıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Daha önce hiç strapon taktın mı bebeğim? Çünkü bence bu işi başarabiliriz. Country müziğin güçlü çifti. Hatta belki gerçek bir düğün bile yapabiliriz." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Seni son gördüğümde çok daha seksi görünüyorsun, neden olmasın?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Elimi onun altından çekiyorum. "Asla. Hayatta olmaz." Bir kaşını kaldırdı. "Asla asla deme."

Morty ve Jim'e dönüyorum. "Sözleşmemde böyle bir şeyi kabul ettiğime dair bir şey yazmıyor. Nişanlanmak ciddi bir iştir ve beni buna zorlayamazsınız." Huysuz bir çocuk gibi konuşuyor olabilirim ama son derece ciddiym.

Morty'nin sümüklüböcek havasına karşılık babacan bir hava takınan Jim bana gülümsüyor.

"Otur Holly. Sanırım hepimiz burada bir anlaşmaya varabiliriz. Kariyerin için en iyisini istiyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar çılgılık atma isteğimi bastırıyorum.

"Evet. Tek istediğim bu. Kariyerim için en iyisini istiyorum ve bu olamaz."

"Biz senden çok daha uzun süredir bu işin içindeyiz hayatım. Sen bize güvenmeniz gerekiyor. Sizi yanlış yönlendirmeyeceğiz."

Patronluk taslama. İşte yine aynı şey.

Morty sanki bu iş bitmiş gibi devam etmeye başlar. "Bu mükemmel. JC, gecenin son şarkısında Holly'yi sahneye çağırarak ve tek dizinin üstüne çökeceksin. İnsanlar bu boku yiyecek."

"Bunu yapamazsın!"

Üç adam da bana bakıyor ve gülümsemeleri tüylerimi diken diken ediyor.

Kutsal. Lanet olsun.

Morty kendini beğenmiş bir gülümsemeye, "Kabul et, Wix," diyor. "Ya bu iş olur ya da ilk otobüsle karavan parkına geri dönersin. Belki her şey bittiğinde elmasın sende kalmasına bile izin veririz."

Söyleyebileceğim hiçbir şey şu anda bir şeyi değiştirmeyecek, bu yüzden onun yerine

Bağırarak istediğim protestoları yutuyorum ve olabildiğince sakin konuşuyorum. "Bu tartışma daha bitmedi ama antrenmana gitmem gerekiyor."

Başım dönüyor ve midem çalkalanıyor, kamyoncu şapkamı indiriyorum ve bir yanıt beklemeden kapıya yöneliyorum.

"Şunu baştan alalım," diye sesleniyorum gruptaki arkadaşlarıma.

Bugün zamanlarını boşa harcadığım için özür dilemek istiyorum ama dilemiyorum çünkü o zaman nedenini açıklamam gerekirdi ve açıklayamam.

Ama konsantre olmak imkansız

Hayallerimin elimden kayıp gittiğini hissettiğimde müzik. *Onu kurtarmak için ne yapmayacağım?*

Bu saçmalığa devam edebilir miyim? Herkesin bir sınırı vardır ve ben benimkinin nerede olduğundan emin değilim.

Ama bu şu anda cevaplayabileceğim bir soru değil, o yüzden odaklansam iyi olacak. Set listesine eklemek istediğimiz yeni bir şarkı var ve eğer onu bir araya getiremezsek, bir sonraki konserde hepimiz aptal gibi görüneceğiz.

Çocukları inceliyorum ve bir kez daha Homegrown'ın bu konuda beni mahvediyor. Grubum harika bir ekip ve onlara sahip olduğum için şanslıyım. Elimde bir avuç eski tüfek de olabilirdi ama ciddi yetenekleri olan tecrübeli müzisyenlerim var. Şok edici, değil mi?

Homegrown'a karşı hissettiğim kin çok saçma. Bu çok zor. Bana bu hayali yaşama şansı verdikleri için onlara teşekkür etmem gerekirken, şimdi benden hizaya gelmemi ya da bu hayali feda etmemi talep etmelerini kabullenemiyorum. Bu nasıl adil olabilir? Sanırım hayatın adil olması gerektiğini düşünecek şekilde yetiştirilmediğim için şanslıyım. Ayrıca, *Ülke*'yi kazanmadıysam bile, iyi bir servetten payımı aldım.

Hayaller, hala bowling salonunda kızarmış turşu servis ediyor olurdu.

Ve büyükannem hala hayatta olabilirdi, suçluluk duygusunun sesi beynime fısıldıyor. "Holly, neler oluyor? Yakın zamanda şarkı söylemeyi düşünüyor musun hayatım?"

İşaretimden birkaç ölçü sonra çocuklar enstrümanlarını sustururken kafamı sallayıp bu düşüncüyü aklımdan silkeliyorum.

"Özür dilerim. Milyonlarca kilometre uzaktaydım."

"Biraz nefes almak ister misin, tatlım?" Lonnie, davulcum, bir çubuğu döndürürken soruyor.

"Yok, ben iyiyim. Sadece kafamı tekrar oyuna vermem gerekiyor."

Çocuklar birbirlerine bakıyor ve birden kaçırdığım bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

"Ne?"

Darius, başım, sonunda konuştu. "Noel arifesinde uzakta olacağınızı düşününce evinizi mi özleyorsunuz? Çünkü hepimiz karar verdik ki

gösteriden hemen sonra kendi paramızla eve dönüş uçağı yakaladık. Siz de aynısını yapmalısınız."

Üç gün sonra New York'taki Madison Square Garden'da sahneye çıkacağım gösterimizden bahsediyor. Tamamen farklı bir evrenden bahsediyoruz. Gold Haven, Kentucky'den küçük yaşlı ben, Benim için Opry'den biraz daha az etkileyici bir sahnede country'nin kötü çocuğı için açılış yapacağım. Umarım sahne korkusu geliştirmem.

Darius'un sorusunu düşündüm. Biraz evimi özleyorum ama eve dönmek istediğimden değil, çünkü artık gidecek bir evim yok. Önemsemediğim tek ailem yerin iki metre altında. Büyükannem olmadan geçireceğim ilk Noel çok acımasız olacak. Onsuz geçirdiğim ilk her şey zordu, bu neden daha az acı verici olsun ki?

Belki de acıyı hak ediyorum. Belki de bu acıyı hak ettim.

Ama bu fırsatı boşa harcamak onu geri getirmeyecek ya da taşıdığım suçluluk duygusundan beni kurtarmayacak. Hiçbir şey yapamaz.

"Hazır mısın, Holly?"

Her şeyi elimden geldiğince silkeliyorum -CC, plak yöneticileri, suçluluk duygum- ve yıpranmış botlarımın içinde daha dik durarak omurgamı dikleştiriyorum.

"Ben hazırım. En baştan alalım."

Antrenmanın geri kalanı iyi geçiyor çünkü kendimi bu anda, müziğin içinde kalmaya zorluyorum. Şarkılarımı söylemek, bu pratik sahnesinde bile, sonunda beni içine kaymakta olduğum karanlık yerden çıkarmaya yetiyor.

Antrenman bittiğinde eşyaları toplarken saatime bakıyorum. Akşam yemeğı için Mick ve Tana'lara geri dönüyorum ve ardından uzun aramızdan önce vereceğimiz iki konser için toparlanmak üzere eve gidiyorum. İlk durak Philly, sonra da Büyük Elma.

Çantamı omzuma atıyorum ve bir mesajla titrediğini hissediyorum. Telefonumu çıkarınca Tana'dan bir mesaj gördüm.

Bunu yapmayacağını söylediğini sanıyordum!

Çabucak bir cevap yazdım.

Neden bahsediyorsun?

Tana'nın cevabı, arabama binip çalıştırana kadar telefonuma gelmiyor.

JC. Nişan.

Homegrown'dan çıkıp antrenmana gider gitmez Tana'yı aradım. Bu konuşma sırasında sarf ettiği f-bombalarının sayısı etkileyiciydi. Büyükanneimin yan komşusu Bayan Finchly'yi neredeyse alt ediyordu, çünkü haciz memuru onun yeni üstü açık arabasını almaya gelmişti.

Bingo'dan kazandıklarım ödemeleri karşılamıyordu.

Bir cevap yazamadan telefonum çaldı. Tana. "Değilim,"
diye cevap veriyorum.

"Tatlım, Perez Hilton'u gördün mü? Çünkü orada bir resim var
JC en tepede ve lanet olası bir nişan yüzüğü alıyor. Gülümsemekten başka bir şey yapmıyor."

Ne? Yok artık. Olamaz.

"Bu imkansız. Onlar sadece-"

"Telefonu kapat ve Google'da ara, Holly. İşte orada. Gerçekleşiyor.
Seni köşeye sıkıştıracaklar ve hiç vakit kaybetmeyecekler. Bir plana ihtiyacın var."

"Bir plan mı?"

Beynim dönüyor, herhangi bir fikre tutunmaya çalışıyorum ama elimde hiçbir şey yok. *Dick Clark'ın Yeni Yıl Rockin' Eve* kutlamasında sahnede durduğumu, JC soruyu sorduğunda ağzımdan "git kendini becer" sözlerinin çıktığını hayal etmekten başka bir şey yok.

Kariyerim bitecek. Hayalim ölmüş olacak.

Tana haklı; bir plana ihtiyacım var. Çünkü otobüse binip eve dönmek geleceğimin bir parçası olmayacak. Pek çok şey olabilirim ama başarısızlık bunlardan biri değil.

CHAPTER THREE

Creighton

Noel Arifesi, New York

Sıkıldım.

Benim gibi bir adam için güvenli bir durum değil. Sıkıldığım zaman kötü şeyler olur. Adrenalinimi yükseltecek bir şeye ihtiyacım olduğunda düşmanca ele geçirmelerle uğraşma eğilimim var. Ya da dışarı çıkıp üç kadın alırım ve onları mümkün olan en iğrenç şekilde birbirleriyle tanıştıırım.

Beni istediğiniz kadar yargılayın; hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil.

Çünkü bu şehrin yarısı benim ve diğer yarısı da sahip olmaya değmez.

Gucci takım pantolonumun ağını kendiniz kontrol edebilirsiniz. Dörtlü düşüncesine karşı en ufak bir şişkinlik bile yok. Üçlünün modası geçti ama dörtlü bile sikimin ilgisini çekemiyorsa bu üzücü bir durum.

Çünkü çok sıkıldım.

Sandalyemden kalkıp kulemin penceresine doğru ilerliyorum. Şurayı görüyor musun? Beşinci Cadde ve benim şehrim. Parkın hemen güneyindeyiz, yani her yerde yılbaşı ışıkları var.

Noel'den nefret ediyorum. Bana her şeyi hatırlatan bir tatil daha. Unutmayı tercih ettiğim şeyler. Ama bu kadar saçmalık yeter. Cebimden telefonumu çıkarıp başparmağımı ekranın üzerinde gezdiriyorum. Arayabileceğim yüzlerce numara var ve on beş dakikadan kısa bir sürede bir hatunu sikime oturtabilirim, hatta

Noel arifesi. Yine pantolonumda bir hareketlenme olmasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Aletim kırılmış olmalı. Seçeneklerimden sıkılmış olmam dışında bunun başka bir açıklaması yok. Tekrarladığımı biliyorum, ama kötü Sıkıldığım zaman böyle şeyler olur. Geçmişim bunun gibi durumlardan kaynaklanan hatalarla dolu.

Ama ne var biliyor musun? Başka bir hata yapma havasındayım. Takım elbisemin ceketini kapıp bu gece başımı ne tür bir belaya sokabileceğimi öğrenmenin zamanı geldi.

CHAPTER

FOUR

Holly

Noel Arifesi, New York

Noel için kendime bir erkek veriyorum. Evet, bir erkek.

Bunu yapabilirim. Gerçekten yapabilirim. Sanırım yapabilirim. Belki de.

Kapının hemen içinden, şık otel barını tarayıp olası bir müşteri arıyorum. Partiden sonra içtiğim viskinin sıcaklığı mutlu bir uğultu halinde içimde vızıldıyor. Kendimi bu plana ikna etmek için biraz sıvı cesaretinden daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sanırım bunun benim ilk rodeom *olduğunu* söylemek yanlış olmaz.

Ve tabii ki beni aşan bir şey seçmem gerekiyordu. Ama otel barının bu kadar havalı olacağını kim bilebilirdi? The Rose Club at the Plaza. Beşinci Cadde, New York.

Kovboy çizmelerimden düşmüş olabilecek çamur izleri için halıyı kontrol etme isteğimi bastırıyorum ve ilk kez Kentucky'li bir kızın bu mekâna gerçekten boktan çizmelerle girip girmediğini merak ediyorum. Gerçi bu botlar sahne kostümümün bir parçası, bu yüzden püsküllü ve elmas taklidi kaplı deri, otobüsteki dolabımda bıraktığım yıpranmış olanlardan çok daha güzel.

Süslü kubbeli aydınlatma armatürlerinden gelen mavimsi mor parıltı, sanki biri tüm odayı üzüm suyuna batırmış gibi gösteriyor. bara uhrevi bir hava katıyor. Buradaki bir avuç insana bakınca

Bu gece, bu insanların benden tamamen farklı bir gezegenden olduklarını açıkça ortaya koyuyor.

Ama karşılaşdırmayı bir kenara itip parlak ahşap bara yaklaşıyorum. Eğer bunu yaparsam, o sıvı cesareten bir kadeh daha içmem gerekecek.

Kadife bar taburelerinden birine kayıyorum, minik kot eteğimin kalçalarıma kadar yükseldiğinin kesinlikle farkındayım. Bir tabure aşağıdaki takım elbiseli adam bardağındaki likörü karıştırırken bacaklarıma bakıyor. Ne renk olduğunu söyleyemiyorum, çünkü her şey ışıkların doğal olmayan gölgesine bürünüyor.

O ışıklar için minnettarım. Rengin yumuşak ve seksi bir yanı var ve bana planımı uygulamak için cesaret veriyor.

Noel listem kısa olabilir ama kesinlikle özel. Bu gece beni takip eden kederi aklımdan çıkaracak kadar ukala ve ateşli bir vücuda sahip bir adam.

İçki menüsünü alıp çevirerek açıyorum. Tam ihtiyacım olan sayfaya geliyor. *Amerikan viskisi*. Var olan en iyi tür. Fiyatları okuduğumda çenem düştü.

"Vay anasını. Jack Daniel's için 16 dolar mı? Ne oluyor be? Jack mezardan kalkıp o püreyi kendisi mi yapacak? *Lanet olsun*." Sesim duyuluyor ve şık takım elbiseli barmen de dahil olmak üzere odadaki herkes dönüp bana bakıyor.

Bir koltuk ötedeki adam bunu bir tür davet olarak algılamış olmalı ve yanımdaki kadife tabureye kayıyor. Gülümsemesi de sözleri kadar yapmacık.

"Güzel bir kıza içki ısmarlayacağım." Başını barmene doğru salladı. "Ne isterse benim hesabıma yaz."

Çok uzun sürmedi.

Bakışlarımı çabucak indiriyorum ve gömleğinin düğmelerini zorlayan göbeği, onu benim gözümdeki ateşli vücuda sahip olmaktan çabucak uzaklaştırıyor.

Noel dilek listesi. Ama belki de bu dilencilerin seçici olamayacağı bir durumdur?

Hiçbir zaman bir bar sineği olmadım, ancak çocuklarla gösterilerden sonra dışarı çıktığım birkaç kez, her zaman yolda biraz fazla zaman harcayan ve hiçbir zaman otelin spor salonuna gitmeyen bu iş tipleriyle karşılaşıyorum gibi görünüyor.

İçimden bir istifa duygusu geçiyor. Belki de bu kadar iyi olabilir? Viskinin sıcaklığıyla bile bir şey çok açık: Bu şimdiye kadar aklıma gelen en aptalca fikir.

"Teşekkür ederim ama sanırım bu gece biraz kaybolmuş durumdayım." Menüü kapattım. "Odama dönsem iyi olacak."

Şirket beni Plaza'da iyi niyet göstergesi olarak ağırladı. Noel arifesinde bir şov; aksi takdirde, ayıracak o kadar param olsa bile - ki yok - bir otele asla o kadar para vermezdim.

Elini koluma koydu. "Ben seni daha yeni bulmuşken nasıl kaybolabilirsin?"

Bu replik çok sevimsiz ve replik olarak sayıldığından bile emin değilim. Ama her halükarda, oda servisi tatlı ve bir kişilik acıma partisiyle daha iyi olacağım.

Taburenin kenarından kayıyorum, ama eli bacağıma konmadan önce tutuşu sıkılaşıyor ve neredeyse anında eteğimden yukarı kayıyor.

"Henüz gidemezsin. Daha tanışmadık bile. Sana bir içki ısmarlamama izin ver. Söz veriyorum buna değmesini sağlayacağım, tatlım."

Dokunuşuyla *tüylerim* diken diken olurken, içimden çıkmak için çabalıyorum. ama beni tuzağa düşürdü. Belli ki fahişe olduğumu düşünüyor ama eteğim *o kadar* da kısa değil.

Elini bacağımdan çekmek için uzanıyorum, tırnaklarımı geçiriyorum ama o daha da sıkıyor.

Ciddi misin, dünya? Zararsızca eğlenmeye çalıştığımda başıma gelen bu mu? Hiç de değil. Adil.

Elini çekiyorum ve ona bırakmasını söylemek için ağzımı açıyorum ki sert, derin bir ses etrafımda kıvrılıyor.

"Ellerini karımın üzerinden çekersen sana teşekkür ederim."

Hızlı bir hareketle, bana dokunan istenmeyen eller kayboluyor ve adam taburesinden tökezleyerek iniyor. Bakışlarım dengesini sağlamaya çalışan elleri olan adamdan ayrılıp sol omzumun üzerinden bana doğru kayıyor.

Takım elbiseli başka bir adam. Elli yaşın kaygan tarafında ve aşırı kilolu olmak yerine, bu adam Tanrı'nın kadınlara armağanı olabilir. Ya da belki de Aziz Nick'in beni kurtarmak için verdiği bir hediye? Çünkü, kutsal vay canına. Koyu kahverengi saçları alnına mükemmel bir şekilde düşüyor ve elmacık kemikleri İtalyan usta heykeltıraşlardan biri tarafından oyulmuş olabilir.

Koyu renk gözleri sanki benimle oynamaya cüret ediyormuş gibi benimkileri yakarken, viskiyle ıslanmış beynimin kenarlarında bir miktar tanıma hissi belirliyor. Oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama onun için ... Bunu denemeye istekli olabilirim.

Takım elbiseli seksi adam bir elini saçıma götürüyor ve iki parmağının arasında bir tutamı düzeltiyor. Koyu kahverengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sevgilim, ben

Beni kıskandırmak için yabancıları tavlama oyununun yılbaşı gecesi için olduğunu söylemişim, Noel gecesi için değil."

Diğer adam bir adım daha geri çekiliyor ve dokunuşunun anısı geldiği gibi hızla kayboluyor. Doğa kanunlarının işleyişini izlemek gibi bir şey bu: Beta erkek alfaya boyun eğiyor ve takım elbiseli seksi adam bu durumda yüzde yüz alfa köpeği.

Yaydığı feromonlar her neyse, kadife bar taburesinde kaymamı ve düşünmeden ona doğru eğilmemi sağlıyor. Bu, Handsy ile yakın ve kişisel olma düşüncesinden milyonlarca kez daha iyi. O pisliğin dokunduğu kolumu ovma için uzandığımda kırmızı bir iz belirmişti bile.

Alfa Köpek hamlemi kaçırmadı. Sahiplenici bir elini omzuma koyuyor ve Handsy ile alçak, tehlikeli bir hırıltıyla konuşuyor. "Gelecek Noel arifesinde hâlâ dış topluyor olmak istemiyorsan, hesabını ödemeni ve ben öfkelenmeden buradan siktir olup gitmeni öneririm. İlgilenmediği belli olan bir kadına asla elini sürme."

Handsy görünüşe göre alfayı henüz tanımıyor. "Buraya bir erkek arıyormuş gibi geldi. İlgileniyordu. Eğer onu kontrol edemiyorsan belki de kadınına tasma takmalısın."

Ona kesinlikle ilgilenmediğimi söylemek için ağzımı açtım ama önce Alfa konuştu.

"Hâlâ yapabiliyorken çekip gitmenizi öneririm."

Alfa'nın ifadesi sözlerinden bile daha tehlikeli olmalı, Çünkü Handsy parmaklarını şıklatarak barmene kabartmalı deri bir dosya uzatıyor. Görünüşe göre bütün bunları dinliyormuş. Çünkü kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor.

Alfa bir kolunu ortama doluyor ve beni sert göğsüne doğru çekiyor. Kendimi mırlamaktan ve kızışmış bir tekir kedi gibi ona sürtünmekten alıkoymak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bana neler oluyor? Daha önce hiçbir erkeğe böyle tepki vermemiştim. Diğer adamı duşa sokmak istemeliydim, ama bunun yerine sadece arkamdaki sürünün liderine yaklaşmak istiyorum.

Handsy dosyayı çevirerek açıyor ve cüzdanını arıyor. Alfa

Köpek, "İyi bir bahşiş bıraktığınızdan emin olun." diyor.

Diğer adam paraları sayıyor ve Alfa Köpek'in başparmağı karnımın üzerinde, göğüslerimin hemen altında ileri geri bir yol çizmeye başlıyor. Ve

Her vuruşta, vücudumdaki tüm sinir uçları aynı anda canlanıyormuş gibi görünürken ağırlığımı ona doğru daha fazla bastırıyorum.

Sözleriyle göğsü gümbürdüyor. "İki yüz yeterli olmalı.

Lanet olası Noel'deyiz. Cimri olma, seni pislik."

İçimden yükselen kıkırdamayı engellemek için dudağımı ısırıyorum.

Handsy iki yüzlüğü içine atıyor ve taburesinden tökezlemeden önce deri dosyayı kapatıyor.

Üç adım atıyor ve Alpha, "Umarım gitmeden önce *karımdan* bir pislik olduğun için özür dilemeyi unutmamışsındır," diyor.

Handsy duraklar ve sertleşir. "Özür dilerim hanımefendi. İçtenlikle özür dilerim." Karnım sessiz kahkahalarla sarsılıyor ve Alfa beni daha sıkı sıkıyor. "Komik bir şey mi var, tatlım?"

Onunla yüzleşmek için tutuşundan kurtulup kurtulmamayı tartışıyordum ki kararımı elimden alıp kolunu indirdi. Yanımdaki bar taburesini çekti, takım elbise ceketinin düğmelerini açtı ve oturdu.

Dönüp az önce ne olduğunu ve neden beni kurtarıp sonra da kocamış gibi davrandığını anlatmasını bekliyorum ama sadece iki parmağını kaldırıyor.

"Hanımefendi için Bushmills 21."

Barmen başıyla onayladıktan sonra üst raftan uzun bir şişe aldı.

"Ben bir duble Jack alacağım," diyorum onu düzelterek.

Barmen donup kalıyor ve benden Alfa Köpek'e bakıyor.

Yandan bakışım onun başını salladığını gösteriyor. "O Bushmills alacak. Damak zevkini genişletiyoruz."

Ona bakıyorum ve itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama adamın profili dikkatimi dağıtıyor. Koyu renk saçları ve aynı derecede koyu renk gözlerinden, üç düğmeli yeleğinin içine sıkıştırdığı siyah kravatına kadar çok güzel bir adam. Gözlerim aşağıya doğru takım elbise pantolonundaki şişkinlik. Yutkunuyorum ve bu gece neden bu barda oturduğumu hatırlıyorum.

Bir taksiden botlarıma sıçrayan çamur gibi çarpıyor. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum, çünkü kitabın kapağındakinden pek de farklı görünmüyor. Birkaç ay önce Tana'nın evinde *Forbes* vardı. Manşeti hala hatırlıyorum: KARAS YARIŞMAYI EZDİ GEÇTİ.

Bu gece kesinlikle rakiplerini ezdi geçti. O telaş Zaten hissettiğim gerginlik artıyor. *Holly'nin Noel için kendine bir erkek verme planı birdenbire yeniden canlı ve iyi bir hal aldı.*

Ama bunu nasıl yapacağım? Bırakın bir milyarder, daha önce hiç bir yabancıya barda teklif etmemiştim. Yoksa bu zaten önceden belli bir sonuç ve o sadece akşamki gündemine yetişmemi mi bekliyor?

"Damak zevkimi mi genişletiyoruz?" Sözlerim niyet ettiğimden daha nefes nefese çıktı.

Dolgun dudakları tembel ama yırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu açıdan ve gece bitmeden birkaç tane daha olmasını umuyorum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Umarım kendimi neye bulaştırdığımı biliyordumdur.

CHAPTER FIVE

Creighton

Sik beni.

Parlak siren kırmızısı dudaklarının söylediği şey bu ve ben onun o taburede otururken ne kadar yenilebilir göründüğüne dair hiçbir fikri yok. Yer değiştiriyor ve boynundaki, kulaklarındaki ve bileğindeki yapay elmaslar Rose Club'ın alametifarikası olan ışıktaki mor renkte parlıyor - kostüm mücevherlerinden çok elmaslardan yansımaya alışkın olan ışık.

Kapıdan içeri adımını attığında gözüme çarptı çünkü tamamen yersiz görünüyordu. Ama gözlerimi ondan alamadım çünkü . . . Sikeyim. Hiçbir fikrim yok. Güzel kadınlardan payıma düşeni aldım ama bu tamamen farklı bir tür. Burayı dolduran, gıdaklayan ve bir sonraki yemek biletini arayan eğitilmiş safkan kadın tipi değil.

Hayır. Ona bir kez baktığımda eğitimsiz ve masum olduğunu anlıyorum. O, sadaka isteyen türden bir kadın değil ve Eylemlerinin ardındaki mutlak güdü eksikliği, benim yapabileceğimden daha çekici.

tahmin etmiştim. Anında bana ayak uydurdu ve dokunuşumdan hiç çekinmedi. Daha fazlasını istemek için bana doğru eğildi. Nadir bulunan biri ve ben de kadın seçerken bu özelliğe herkesten daha fazla değer veren bir adamım.

Bir de Noel arifesinde parmağında yüzük olmadan bu barda oturuyor olması gerçeği var.

O küçük aksesuarı. Bana onun da bu gece bu şehirde benim kadar yalnız olduğunu söylüyor.

Can sıkıntısı artık aklımdaki son şey. Bu masum kız her türlü izi yok etmeyi başarmış.

Kararımı anında veriyorum. *Bu gece o benim.*

Barmen, isim etiketine göre Aric, viskilerimizi önümüze koyuyor.

"Size başka bir şey getirmemi isterseniz lütfen söyleyin Bay Karas."

Adımı söylediğinde irkildim. Tavrının hemen değişmesini, açgözlü pençelerinin ortaya çıkıp beni mızraklamasını bekliyorum.

Onun yerine önündeki bardağa bakıyor. "Bu içki bana kaç patlayacak? Bir yudumda on dolar mı?"

Yutmak kelimesini duyunca inlememi zor tutuyorum, çünkü ben bir erkeğim ve şimdiden sikimi onun ağzında hayal etmeye başladım.

"Bir şey değil, tatlım. Bir kadının tek başına içmesine izin vermem ve kendi içkisinin parasını ödemesine de kesinlikle izin vermem."

Bir itiraz bekliyorum ama onun yerine bardağı kaldırıp içindekileri kokluyor.

"Şeker gibi mi kokuyor?" "Karamelize

şekerleme ve bitter çikolata."

Dudakları bardağın kenarına bastırıyor ve bir yudum alıyor. *Sikeyim.* İçkiyi yutarken boğazı çalışıyor.

Dudaklarında tadını almak istiyorum. Kahretsin, sadece onun tadına bakmak istiyorum. Hareketimin tam olarak farkında olmasam da, en sevdiğim İrlanda viskisini bardaktan değil de ondan tatma ihtiyacıyla eğildim.

Ama o donup kalıyor, ben de öyle.

Kahverengi gözleri büyüdü. "Vay anasını, bu çok iyi bir şey." Bir

kıkırdama koptuğunda göğsüm titriyor. "Aynen öyle."

Kaldırıp tekrar yudumlarken ağzı bir sırtışı dönüşüyor. Bu sefer daha fazla yutkunuyor ve aletim takım elbisemin fermuarına çarpıyor. I

Dizlerinin üzerine çökmesini istiyorum, o geniş kahverengi gözler bana bakarken çenesini kavırıyorum ve sikimi o gür kırmızı dudakların arasına sokuyorum.

"Biraz daha al," diyorum.

Kaşları kalkıyor ama bana uyuyor. Ya da istediğimi düşündüğü şeye uyuyor.

Hayır, tatlım. Sadece senin o muhteşem yüzünü sikerken söyleyeceklerimin provasını yapıyorum. Henüz anlayamayacak kadar masum ama anlayacak.

Aletim tekrar zıplıyor ve sakinleşmezsem beynimdeki oksijen eksikliği nedeniyle tek heceli kelimeleri kekeleyeceğimi biliyorum. Daha önce bir kadına hiç bu kadar hızlı ve bu kadar güçlü tepki vermemiştim. Bu içgüdüsel ve tamamen ilkel bir şey ama bunu sorgulamıyorum. Kucaklıyorum.

Zihnim, onu bu bardan çıkarıp uzun bir gece için çatı katıma geri götürmek için kullanabileceğim tüm satırları çeviriyor, uyan-Komşular sikişirken, o benden önce davranır.

"Evli misin? Benimle tamamen sahte bir ilişki dışında?" diye soruyor, küçük bir gülümseme sikilebilir dudaklarını büküyor.

En temel sahiplenme içgüdülerimi ortaya çıkarması dışında kıskanç koca kartını oynamak için bir açıklamam yok. Eğer daha güçlü olsalardı, bölgemi işaretlemek için onun etrafında bir çember çizdiğim ve onu benden alacak kadar büyük cesareti olduğunu düşünen herhangi bir erkeğe meydan okuduğum için bardan atılırdım.

Bu tamamen yeni ve değişik bir duyguydu. Normalde beynim bu şekilde kavrar: *Ateşli. Becermek istiyorum.*

Bu kadar basit. Ve daha fazlası değil.

Erkekler karmaşık yaratıklar değildir, bayanlar. Ateşli misiniz? Muhtemelen tanıdığınız erkekler sizi becermek istiyordur. Buna insan doğası denir.

Ama bu püsküllü kovboy çizmesi giyen tuhaf kız için durum o kadar basit değildi. O yanımdan geçip giden kışkırtıcı bir temiz hava soluğu oldu ve beynimin ilkel kısmından hak iddia etme dürtüsü fıskırdı.

Gülümsemesi kayboluyor ve kendimi onunla yapmam gereken konuşmaya geri çekiyorum. Sorusunu çoktan unutmuştum.

"Neden kaşlarını çatıyorsun, tatlım?"

Taburesinde kaskatı kesilir. "Bir, bana tatlım deme. İkincisi, eğer evliysen o süslü viski yudumlayan kıcını başka bir masaya götürebilirsin."

Sırıttım. Demek soru buydu. "Evli değilim. Neden, koca mı arıyorsun?"

Düğmeli burnu tiksintiyle kırıştı. "Hayır. Kesinlikle hayır."

Tek kaşımı kaldırdım. Tanıdığım kadınlar bunu bir teklif olarak görürlerdi - öyle olmasa bile. Ve üzerine atarlardı.

"Tüm kurumla mı bir sorunun var yoksa sadece kendinle mi ilgili?"

Bir içki daha alıyor, bu sefer büyük bir tane. Bardağını bitirdi ve bardağını barın üzerine koydu. Kahverengi gözleri benimkilerle kesişti.

"Buraya evlilik hakkında konuşmaya gelmedim. Buraya kendini idare edebilecek gibi görünen ateşli bir adam bulmaya ve gecenin bizi nereye götüreceğini görmeye geldim." Bir sonraki sözlerini güçlendirmek için bir yudum daha alması gerekiyormuş gibi bardağını tekrar kaldırıyor ama bardak çoktan boşalmış. Bardağı masaya bırakıyor ve aceleyle, "Sence o adam sen olabilir misin?" diye soruyor.

Viski olmasaydı, bu sözleri söyleyecek kadar ileri gidemeyeceği izlenimine kapıldım. Ama bu planıma mükemmel bir şekilde uyuyor. Bana ihtiyacım olan fırsatı verdi ve ben mükemmel bir fırsatı berbat edecek türden bir adam değilim.

Bardağımyı dudaklarıma götürüyorum ve içindekileri yuttuktan sonra barın üzerindeki Rose Club kokteyl peçetesine geri koyuyorum. Tüm bu hareketler boyunca göz temasını hiç kesmiyorum.

"Nerelisin?" Genelde soru sormam ama onunlayken her şeyi bilmek istiyorum.

"Gerçekten önemli mi?" diye soruyor ve naz mı yapıyor yoksa bu onun doğal hali mi anlayamıyorum.

"Sadece barda güzel bir kadının yanında oturan bir erkeğin tam olarak duymak istediği şeyleri söyleyen kadınları nerede yetiştirdiklerini merak ediyorum." Yanakları pembe bir allıkla renkleniyor ve bunun viskiden kaynaklanmadığından şüpheleniyorum.

Masumiyeti dalga dalga yayılıyor. O kızarıklığı ne kadar yayabileceğimi görmek istiyorum. Kızındaki el izimin dış hatlarını görmek istiyorum.

Aynı renk.

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. Bakışları ona kayıyor ve elini benimkine koymadan önce tereddüt ediyor.

Aferin kızıma.

Tabureden kayarken parmaklarımı onunkilere doluyorum. Botlarının topuklarına rağmen başının üst kısmı çenemi ancak geçiyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Benim evime."

Gözleri irileşiyor. "I . . . Benim bir odam var. Burada. Yani, eğer istersen. Ya da, ya da

-" Kelimeleri kekeleyerek söylüyor ve ben de kaçmadan önce onu rahatlatmam gerektiğini biliyorum.

Bir elimi çenesine götürüyorum ve başparmağımla yanağını okşuyorum, cehennem kadar seksi kızarıklığın izini sürüyorum. "Evet. Kesinlikle istiyorum."

Yutkunuyor ve başını sallıyor.

O benim.

Onu bırakmak istemiyorum ama bırakıyorum. Takım elbise ceketimin ön iç cebinden para klipsini çıkardıktan sonra birkaç yüzlük koparıyorum. O piçten daha az bahşış veremem, yoksa tam bir ahmak olurum. Paraları boş bardağımın kenarının altına itiyorum ve durup birkaç banknot daha çıkarıyorum ve barmene işaret ediyorum.

"Evet, efendim?"

"Yeni bir şişe Bushmills alacağız." Gecenin geri kalanını üstünde, arkasında, içinde ve altında geçireceğim kadına bakıyorum.

Barmen hızla hareket ediyor ve birkaç dakika içinde parmaklarımı bir şişenin boynuna dolamış, bir elimi de sırtının küçük kısmına bastırmış oluyorum.

Dudaklarım kulağından sadece bir santim uzakta olacak şekilde eğildim. "Yolu göster, tatlım."

CHAPTER

SIX

Holly

Sakinim. Bu iş bende.

*Ne halt ettiğimi biliyormuşum gibi görünmesini
sağlayabilirim. Bir gecelik ilişki mi? Sorun değil.*

*Arabamdan daha değerli olan üç parçalı takım elbiseli seksi milyarder?
Önemli bir şey değil.*

Asansöre doğru yürürken bu benim moral konuşmam, elinin sıcaklığı ince üstümü bir marka gibi yakıyor.

Ağzımdan çıkan kelimelere hala inanamıyorum. Büyükanнем barda bir adamı tavladığımı bilse mezarında ters dönerdi.

Bir başka keder dalgası beni vuruyor ve tökezliyorum.

Adımlarını yavaşlattı ve beni sabitledi. "İkinci bir fikrin var mı?"

Sorusu alaycı değil; içten. Ve o anda, beni rahatsız eden her şeyi unutturacak doğru adamın o olduğunu söyleyen altıncı bir hisse kapılıyorum.

Gözleriyle buluşuyorum. "Hayır. İkinci bir düşünce yok." "Güzel."

Bu tek kelime içimde heyecanla karışık bir ürperti yaratıyor. Bu adam beni çok temel bir düzeyde çağırıyor. Hiç mantıklı değil. Yani, ne zamandan beri takım elbise giyen milyarderler beni tahrik ediyor? Genellikle, sarhoş hayranlar dışında, bana asılanlar aptal adamlar oluyor ve kıvılcım *çıkıyor*.

Onun kesinlikle ve tamamen benim ligimin dışında olduğunu bilerek nasıl tahrik olabilirim?

Midem sanki bir sürü bahar kurbağası serbest bırakılmış gibi bulanıyor. *Country Dreams*'de ilk kez sahneye çıktığımda bile bu kadar gergin değildim. Belki de ikinci ligdeki bir çaylak büyük ligin sahasına ilk ayak bastığında böyle hissediyordur.

Elimi tuttuğu yere bakıyorum ve takım elbise pantolonunun önündeki şişkinliği fark etmekten kendimi alamıyorum.

Oh Tanrım. Kendimi neye bulaştırıyorum? Muhtemelen süper modellerden payına düşeni almıştır, hatta istediği her kadından. Ve şimdi de *ben varım.* Eski güvensizlikler gölgelerden gizlice çıkıyor. Bu adam için yeterince iyi değilim ve bunu biliyorum.

Asansöre bindiğimizde kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki acaba duyabiliyor mu diye merak ediyorum. Eli bir kez daha çenemi kaldırdığında hâlâ onun paketine baktığımı unutuyorum.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Yanaklarım öfkeyle kızarıyor ve bakışlarımı onun eğlenen yüzüne dikiyorum.

Aman Tanrım. Beni paketine bakarken yakaladı. Başarısız, Holly! Başarısız.

"Uh . . ."

"Merak etme. Benim için sorun değil."

Sözleriyle birlikte başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor. Bu çok tanıdık bir dokunuş ve ona doğru eğilip her şeyi onun devralmasına izin verme isteğimi geri getiriyor.

Kimi kandırıyorum ben? Sanki bu karşılaşmanın kontrolü bendeymiş gibi. "Adın ne tatlım?"

Baştan savma sevgi sözcükleri karşısında dişlerimi sıkıyorum. Tanımadığım biri tarafından "tatlım" ya da "bir tanem" diye çağrılmaktan nefret ediyorum.

Biliyorum. Çok sahte görünüyor ve bana bir kez daha kaybettiklerimi hatırlatıyor. "İsim yok," diyorum çabucak.

Kara kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkıyor. "Gerçekten mi? Benimkini bilmek istemiyor musun?"

Bu benim için pek adil değil, çünkü onunkini zaten biliyorum, ama yine de cevap veriyorum. "Hiç. Adını bilmeme gerek yok."

Kısa bir baş sallamayla cevap vermeden önce birkaç saniye beni inceliyor.

Bulunduğum kadın kapıları açılır açılmaz beni elimden tutup asansörden dışarı çekiyor ve sanırım

Bokun gerçek olmaya başladığı akşam.

"Hangi oda?" diye homurdandığında içimden eşit miktarda endişe ve beklenti geçiyor.

Oh Tanrım. Ne yapıyorum ben? Oh, bekle, bu doğru. Bir milyarderle tek gecelik bir ilişki yaşamak üzereyim. Oyuna gir, Holly. Bunu yapabilirsin.

"Um, 1919."

"Anahtar?"

Elimi jean eteğimin arka cebine sokup çıkartıyorum.

Parmaklarımdan tutup kaldırarak beni koridorda odanın bulunduğu yöne doğru çekiyor.

En azından liderliği ele geçirme konusunda endişelenmeme gerek yok, çünkü Creighton Karas'ın yönetim kurulu odasında olduğu kadar yatak odasında da talepkâr ve baskın olacağına dair bir his var içimde.

Yutkun.

CHAPTER SEVEN

Creighton

Bunu ağırdan almalıyım. Ona zaman ayırmalıyım. Tadına varılması ve takdir edilmesi gereken bir kadın, ama onun masumiyetini dudaklarımda tatmayı denemeyecek kadar çok istiyorum.

Kapı arkamızdan kapanmadan ve viski şişesi yere düşmeden önce kıçını ellerimle doldurdum ve sırtını duvara yasladım. Dilimi parlak kırmızı dudaklarının arasında kaydırarak ağzını alıyorum. *Hay sikeyim*. Çok tatlıydı, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Sessiz iniltisi doğrudan taşaklarıma gidiyor. Ona doğru sallanıyorum, sikim amına doğru bastırıyor. İnliyor ve bana karşı kükrüyor, onun Masumiyetine rağmen içgüdüleri güçlü geliyor. Uzanıp bir bacağımı etrafıma doluyorum, o da hemen yakalıyor ve hareketi diğer bacağıyla tekrarlıyor. Eteği belinin etrafında toplanıyor ve botlarının topukları kıçıma batıyor. Kendini sabitlemek için tırnaklarını omuzlarıma geçirirken bu kadını yiyip bitirme isteğim daha da artıyor.

Merak etme tatlım. Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim.

Bir elimi saçlarına gömüyorum ve bakışlarımla buluşması için başını geriye yatırıyorum. "Seni buradan indirdiğimde, botların ve külotun dışında her şeyini çıkaracaksın ve yatağın üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökeceksin."

Koyu renk gözleri açılıyor, sözlerim karşısında yaşadığı şoku açıkça belli ediyor.

Oh, bu eğlenceli olacak.

Onu yere indirmeye başlıyorum ama bacakları belime dolanıyor.

Saçlarını sıkıca kavriyorum. "Beni anlıyor musun?" Başını sallıyor.

"Kelimeler. Evet mi, hayır mı?" "Evet," diye fısıldıyor.

Yüzüme yayılan gülümseme bana bile yırtıcı geliyor. "Benim için yaramaz bir kız olacaksın, değil mi?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama konuşmak yerine kapatıyor ve yutkunuyor, sanki birazdan sikimi yutacakmış gibi. Mükemmel olacak.

"Yaramaz kızlara ne yaptığımı bilmek ister misin?"

Başını sallıyor.

"Ne istersem yaparım."

Gözbebekleri büyüyor ve onu tam istediğim yere getirdiğimi anlıyorum. Dudaklarım onunkilere iniyor ve onu tekrar yutuyorum. Viskinin tadı bana onu vücudundan yalamak ve tatlı amından içmek istediğimi hatırlatıyor.

Sikeyim. Bu kadında kendimi kontrol edemememe neden olan şey ne?

Bu soruya cevap verecek kadar umursamıyorum çünkü elini boynuma dolamış, beni kendine çekiyor. Küçük, hızlı dili benimkine karışıyor ve onun tadı ... . Tanrım. Mantığı ve sağduyuyu alıp götürüyor.

Kendimi kenardan ve dudaklarından geri çekiyorum ve onu yavaşça yere indiriyorum.

"Ne-?" Yarım protestosu zayıftı ve denge için bir avucunu göğsüme bastırdı.

"Şimdi," diyorum ve tepki vermesini bekliyorum.

"Ne?" diye tekrar sorar, bu sefer daha metanetle. "Seni nerede istediğimi söyledim. Ve şimdi istiyorum."

Gözlerini kırıştırıyor, sanki arzusun bulanıklığını üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi.

Ben öyle düşünmüyorum. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu yatağa doğru çeviriyorum.

"Soyun. Külotu ve çizmeleri bırak. Kıçını havada istiyorum."

Onu bırakıyorum ve bir adım öne doğru tökezliyor. Onu sabit tutma isteğimi bastırıyorum, çünkü ona bir daha dokunursam, üzerindeki her ipliği yırtıp atacağım.

Hakkını yemeyeyim, kendini toparlıyor, hem de çabucak. Emirlerime ne kadar çabuk uyacağını merak ediyorum ama uzun süre merak etmeme gerek yok. O

gömleğinin eteğine uzanıyor ve omzunun üzerinden geriye bakarak tereddüt ediyor.

Devam et, diye düşünüyorum, sözlü ya da sözsüz emirlerime ne kadar iyi uyacağını görmek için bekliyorum.

Dudağını ısıyor ve gömleği yavaşça başının üzerine kaldırmadan önce tekrar ileri bakıyor. Bir an için parmak uçlarından sarkıyor. yere bırakıyor. Duraklıyor ve geri çekilecek mi diye merak ediyorum. Ama vazgeçmiyor. Fermuarın sesi geliyor ve eteğini sıyrıp çıkarıyor. Küçük kırmızı bir tanga, mükemmel şeftali kıcının çoğunu ortaya çıkarıyor.

Aman Tanrım, kız mükemmel.

Kollarını iki yanına indirdiğinde ona "Sütyenini de çıkar," diye hatırlatıyorum.

Bana bir bakış daha attıktan sonra kollarını uzatarak sütyeninin kancasını açıyor ve kaydırarak çıkarıyor. Yerdeki giysi yığınının katılıyor. Onun Başparmakları tangasının kemerine takıldı. "Dur."

Kelimeyi söylediğimde donup kalıyor.

"Daha iyi dinlemeyi öğrenmelisin, yaramaz kız. Bırak onları. Seni yatakta ellerin ve dizlerin üzerinde, kıcın havada istiyorum."

Bakışları yatağa kaydı ve yatağa doğru titrek bir adım attı. Bir hamlede ileri atılıyorum, üzerindeki örtüyü yırtıp kenara fırlatıyorum.

Tökezleyerek ilerlerken elleri çarşaflara çarpıyor. Yatağa sürünmeden ve emrime uymadan önce sadece bir an durdu.

"O dayanıksız küçük külotu hemen üzerinden yırtıp atacağım ve tatlı niyetine o sulu amcığımı yiyeceğim."

Sözlerim karşısında tüm vücudu titrediğinde, daha önce onunla bu kadar kaba konuşan biri olup olmadığını merak ediyorum. Bundan oldukça şüpheliyim.

Ama yine de hareket etmiyor. Kaçmaya çalışmıyor, bu yüzden ben de varım.

CHAPTER

EIGHT

Holly

Onun sözleri. Aman Tanrım, onun *sözleri*. Böyle şeyler okumuştum ama daha önce birinin söylediğini hiç duymamıştım. Çok kirli, çok pis ... ve Tanrı yardımcım olsun, çok *ateşli*.

Belki bende bir sorun var ama hoşuma gidiyor. Bana ne yapacağımı söylemesini istiyorum, çünkü sadece kelimelerle ve birkaç öpücükle beni bu şekilde hissettirebiliyorsa, daha fazlasını istiyorum.

Takım elbise ceketini silkip odanın kenarındaki sandalyeye fırlatışını göz ucuyla izliyorum. Kol düğmeleri şifonyerin tepesine çarparak şingirdiyor. Elleri gömleğinin düğmelerini açıp ceketin üstüne atarken hiç yavaşlamıyor. Yatağa doğru adım atıyor ve içindeki sıcaklık alevleniyor.

Yumuşak bir dokunuş, bir okşayış bekliyorum ama onun yerine eli çıplak popomun yanağına çarpıyor. Sızı vücuduma yayılıyor, ardından sıcak, şehvetli bir yanık geliyor.

Kıçımı vuruş alanının dışına indirirken dudaklarımdan onursuz bir gıcırta kaçıyor. Ama yeterince hızlı hareket etmiyorum.

Başka bir şaplak aynı yanağı yakalıyor, ama daha aşağıda, uyluğumla birleştiği yerde.

"Neden-" diye başlıyorum ama iri eli acıyı bastırarak beni susturuyor. Avucunu sahiplenici bir şekilde sıkmasının ardından başparmağı külotumun bel bandının altından yukarı doğru kayıyor.

"Bunlar bende kalacak," diyor ve külotunun narin dantelini çekiştirip sol bacağından aşağıya sarkıtıyor. Bir kez daha çektiğinde gitmiş oluyorlar. "Ve emirlerime uymakta tereddüt ettiğin için seni cezalandırıyorum. Ve Çünkü barda ilk kızardığından beri kışında el izimi görmek için can atıyorum."

Sözleri bir kez daha içimde daha önce hiç hissetmediğim bir arzu dalgası yaratıyor; ta ki avuç içi bacaklarımın arasından kayarak beni kavrayana kadar Tek bir kalın parmağını ıslaklığımda gezdirmeden önce.

İnliyor. "Benim için sıırıslıklam oldun. Tanrım."

Parmak ucu açıklığımda dönüyor, beni kızdırıyor. Kalçalarım esniyor ve parmaklarını zar zor içeri soktuğunda iç duvarlarım sıkılıyor, açgözlü ve doldurulmak istiyor.

Bana neler oluyor? Kendimi onun eline doğru itiyorum ve bir anlığına beni dolduruyor. Eli çekiliyor ve serin bir hava akımı amıma hafif bir tokattan önce geliyor.

"Ne-"

"Benim açgözlü kızım kendini aşıyor. Sana ihtiyacın olanı vereceğim, ama benim yöntemimle alacaksın."

Sertçe nefes verdiğimde, aynı noktaya daha sert bir şaplak daha iniyor. Sonra kalçalarımı kavırıyor ve tek bir hareketle beni sırtüstü çeviriyor.

Ani pozisyon değişikliğinden dolayı başım hâlâ dönüyor ama Yatağın kenarından ayrılıp odanın girişine doğru ilerlerken gözleri onu takip ediyor, yere çömeliyor ve sonra geri dönüyor.

Yatağın dibinde diz çöküyor, dizlerimi kavırıyor ve kışım neredeyse kenardan sarkacak ve çizmelerle kaplı ayak bileklerim omuzlarına dayanacak şekilde beni çekiyor. Tamamen ve bütünüyle ona maruz kalmış durumdayım ve içimi bir nefeslik belirsizlik kaplıyor.

Bir şey kaldırıyor ve odanın loş ışığında bunun viski şişesi olduğunu görüyorum. Bakışlarımı hiç düşürmeden şişeyi açıyor ve kapağını kapatıyor.

Bir içki için garip bir zaman mı?

Yakınıma eğiliyor ve nefesi merkezimi okşuyor. "Daha önce içmeyi bitirmemiştin. Şimdi bu küçük tatlı amcıkta içeceğim ve seninle sarhoş olacağım."

Yine iğrenç sözleri içimi ürpertiyor ve şehvet özürlü beynimde anlamı belirliyor. *Neye gidiyor?*

Sorgulayacak zamanım yok, çünkü birkaç dakika içinde şişeyi deviriyor. Soğuk sıvı bana çarpıyor ve ağzının içine damlıyor. Viskiye diliyle yakalıyor ve aynı anda ıslaklığımı yalıyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

O emdikçe, dudaklarını ısırarak ve yaladıkça içimdeki zevk artıyor, ta ki elimde olmadan kalçalarımı kaldırıp ağzına doğru eğilerek bu hissin daha fazlasını isteyene kadar.

Durur, sıvı durur ve ağzını kaldırır. "Wh-"

"Ben sana izin verene kadar gelmeyeceksin. Önce tatlımın tadını çıkaracağım."

Meme uçlarım büzülüyor ve uyarılma hissi tenimin her santiminde tüylerimi diken diken ediyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Lütfen durma. Lütfen."

Bir erkeğe kadınlık organlarına viski dökmeye devam etmesi için yalvaran bu anlamsız yaratığın kim olduğunu bilmiyorum, ama dürüst olmak gerekirse umurumda değil. Hareketlerine devam etmesini bekliyorum ama o başka bir şey yapıyor, tamamen beklenmedik bir şey.

Şişenin kenarını klitorisime sürmek için indiriyor. Soğuk cam içime zevk dalgaları gönderiyor.

Yapmayacak... yapmaz... Şişenin ağzını aşağıya doğru çekmeye devam ettiğinde hayal gücüm çılgına dönüyor. Ve daha aşağı. Bu açıklığıma bastırıyor, ama daha ileri gitmiyor. Şişeyi çekip dudaklarına götürüyor ve içiyor.

Likörü emerken adam elması sallanıyor ve boğazım kuruyarak toza dönüşüyor. Her düşüncemi okuyabiliyor gibi görünüyor, çünkü viskiyi indiriyor ve öne doğru eğilerek bacaklarımı vücuduma doğru bastırıyor.

Şişe ağzımın üzerinde duruyor. "Aç."

Dudaklarıma doğru eğiyor ve viskinin dilime vurması için zamanında talimatlarına uyuyorum. O akışı durdurana kadar yutkunuyorum ve tam biraz gevşemişken, tekrar çömelmiş pozisyonuna geçiyor ve kalın, küt bir parmak uyarı vermeden içime kayıyor.

Likör karnıma doğru bir yol açıyor ve beni doldurduğu yerden kızgın bir ihtiyaç alevleniyor. Parmağıyla girip çıkmaya devam ederken ve ağzını klitorisime indirirken karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor.

Ve ziyafet çekiyor.

İkinci bir parmak aşağı kaymadan önce bir anlığına içime girdiğinde orgazma doğru giden dalganın üzerinde yükseliyorum.

Vay be. Parmak ucu kıçımın kıvrımlarında dolaşırken bu yabancı duyguya karşı irkiliyorum. Protesto etmek için ağzımı açıyorum ama his kayboluyor ve yerini dişlerinin klitorisimi ısırmasına bırakıyor.

Orgazm vücudumu delip geçerken boğazımdan bir inilti kopuyor.

Gözlerimi kırıştırarak açtığımda, üzerimde duruyordu. Ben fark etmemiş olsam da bacaklarımı omuzlarından indirmiş olmalı. Kemerini çözülmüş, pantolonunun fermuarı açılmış ve eli dev bir sakin etrafına sarılmıştı. Gerçek hayatta o kadar çok görmedim ama ben bile bir canavarı gördüğümde tanıyabilirim.

"Sikimi mi istiyorsun?"

Bu cesur soru beni hazırlıksız yakaladı. "Um . . ."

"Sana bir soru sordum."

Kökten uca kendini okşuyor, cevabımı bekliyor. Başımı sallıyorum.

Ama bu onun için yeterli değil.

"O daracık küçük amcığını yarın hâlâ hissedinceye kadar sikkemi istediğini söyle bana."

"Beni becermeni istiyorum."

Bara adımımı attığımda tam olarak istediğim şey bu olmasına rağmen, kelimeler dilimde çok yabancı geliyor. Bana tam olarak istediğimi verebilecek kadar kendine güvenen bir adam bulmak. Sadece *onu* bulmayı beklemiyordum.

"Yeterince iyi değil. Bu gece bir erkek arıyordun, bu çok açıktı. O yüzden gerçekten ne istediğini sor." Yüzünü benimkine doğru eğdi.

"Çünkü ben sana hepsini ve daha fazlasını vereceğim."

Bir nefes çekiyorum. O haklı. Bu gece istediğim bir şeyi almam ve beni kovalayan suçluluk duygusunu kovmamla ilgili. Cesaretimi toplayıp dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, dizlerimi büküyorum ve bacaklarımın açılmasına izin veriyorum.

"Yarın hâlâ seni hissediyor olmak istiyorum."

Yüzüne yıkıcı bir gülümseme yayılıyor. "Güzel. Çünkü olacaksın."

Ayakkabılarını tekmeliyor ve pantolonunu yere itiyor. Üzerime atlamasını bekliyorum ama pantolonunu kapıp cüzdanını çıkarıyor.

Hay aksi. Eczanedeki çantamdan prezervatifleri almayı tamamen unutmuşum. Banyoda. Görünüşe göre bu tek gecelik ilişki olayında iyi değilim.

Ama muhtemelen yakın zamanda tekrar yapmayacağım için bu konuda endişelenmeyeceğim. Bu sadece her şeyi

Bu gecenin uzak bir anıya dönüşmesine izin vermeden önce elimden geleni yapacağım.

CHAPTER

NINE

Creighton

Tatlı bir şekilde itaatkâr ve arzuladığım her şey onda var. Tereddüt ve ihtiyaç arasındaki iç savaşı o kadar güçlü ki, bunu gözlerinde görebiliyorum. Ona sahip olma isteğim, çok uzun zamandır bir şeye sahip olmayı istediğimden daha fazla artıyor.

Ama iç gözlem için tüm zamanımız bu kadar millet, çünkü aletimde bir prezervatif var ve önümde şimdiye kadar tattığım en tatlı kedi bana vurmam için yalvarıyor.

Bir elini klitorisine doğru kaydırıp başparmağıyla tıngırdatınca beynim kısa devre yapıyor. İşte bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Hayır, bilmiyorsun bebeğim. O amcık benim oldu.
odaya girdi. Kimin kuralları altında oynadığını anlaması gerekiyor. "Kendine bir daha dokunursan, o amcığa bir şaplak atarım. Gel, sonra da seni yürüyemeyecek hale gelene kadar becereceğim."

Eli durdu ve gözleri şok içinde açıldı. Gözlerindeki masum şaşkınlık muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey. Ama o gözleri ne kadar sevsem de, onu ilk başta sismeyi hayal ettiğim pozisyona geri döndürmek istiyorum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine geri dön."

Birkaç kez göz kırptı ama emrimi yerine getirdi.

Lanet olsun, o kış bir sanat eseri. Ellerimi üzerinde gezdirip her bir yanağını avuçluyorum. Aletimi bacaklarının arasına kaydırıp, kaygan kalçalarına sürüyorum.

Sıcak.

Kıçını bana doğru ittiğinin farkında mı? Yardım edemiyorum ama tekrar şaplak atıyorum.

Sızlanmaları ve inlemeleri, kendimi kontrol etmek için kalan iplerimi kesiyor. Yavaştan almak, onu uçurumun kenarına kadar kızdırmak istiyordum ama bekleyemedim. Sikimi onun açıklığına yerleştirdim ve tek bir hamlede kendimi kabzasına kadar gömdüm.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor ve ben kulaklarıma hücum eden kanın sesini zor duyuyorum.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Sikimin şimdiye kadar tanıma zevkine eriştiği en sıkı, en ateşli an tarafından kavranıyorum. Bu lanet bir dini deneyim. Ve evet, cehenneme gideceğimin farkındayım. Birkaç kez Kendimi toparlamak ve taşaklarımda yükselen orgazmı durdurmak için birkaç dakika harcadım.

Hay sikeyim. Bu kadın beni erkeklikten çıkarabilir ama bu olmayacak.

Geri çekilip içine pompalıyorum, uzun ve emin vuruşlarla onu beceriyorum. G noktasına vurmak için açı yaptığımda iç kasları çırpınıyor ve sikimi kavlıyor. Çarşafı pençeliyor ve her vuruşumu kıçını mükemmel bir ritimle bana doğru iterek karşılıyor.

Aletimi sürerken bile benimle aynı dalga boyunda sürüyor. Bu lanet olası bir şiir ve hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Onu daha da zorlamaya karar verdim. Bir elimi kalçalarına doladım ve başparmağımla klitorisini okşadım. Daha sıkı, daha sert sıkıyor ve orgazmımı kontrol altında tutmak için savaşıyorum. Başparmağımı aşağıya doğru çevirip kayganlığıyla kaplıyorum. Onu becerirken küçük, sıkı göt deliği beni kızdırıyor ve ondan da küçük bir parça alma dürtüsünü engelleyemiyorum. Elimi çekiyorum.

"Kendine dokun. Parmaklarını o küçük klitorisinin üzerinde istiyorum ama ben söyleyene kadar sakın boşalma."

Başı, tepki olduğunu varsaydığım bir şekilde sarsılıyor ve kaygan başparmağımı kıçına kaydırmadan önce ellerimle her iki kalçasını da kavriyorum. Kıçının etrafında döndüğüm anda kıpırdamıyor.

Protesto etmesini bekliyorum ama asla gelmiyor.

Ben itmeye devam ediyorum ve o da karşı itişini sürdürüyor, hatta belki de kıçını daha yukarı eğerek hedefimi daha da ortaya çıkarıyor. Oraya hiç dokunulmadığına dair şirketim üzerine bahse girerim. Başparmağım sıkı kas halkasını geçtiğinde inlemeleri ağlamaklı çığlıklara dönüşüyor ve amcığı sikimi boğarcasına sıkıyor.

"Siktir!" Bir kez daha. İki. Ve ben kayboldum.

Yükümü boşaltıyorum ve yetişkinlik hayatımda ilk kez, vücudumdaki her bir beyin hücrelerini tükettiğini hissediyorum.

İkimiz de yatağa yığıldık ve ağırlığımla onu ezmek için yanlara doğru yuvarlandım.

Farkında bile değil ama bu isimsiz kadın beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Ve bunu tekrar yaşamak için sabırsızlanıyorum.

Yavaşça uyanıyorum, dün gece üç kez yaptığım gibi yanımdaki kadına uzanmak için dönüyorum, ama elim soğuk, boş çarşaflara çarpıyor. Hissettiklerimi doğrulamak için gözlerim hızla açıldı.

Kadın gitmişti.

Yatakta doğruldum, bir elimi saçlarımdan arasından geçirdim ve odayı inceledim. Burada olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Yataktan kalkıp buruşuk takım elbise pantolonumu çekiştiriyorum, bir elimi sabah odunumun etrafına sarıp sakinleştirmek için sıkıyorum. *Onunla* beşinci tura çıkmayı tercih ederdim ama o gitti.

Gömleğimi çekiyorum, kendime umurumda olmadığını söylüyorum ve eğer sıradan bir tek gecelik ilişki olsaydı, yapmazdım. Ama dün gece sıradan değildi.

Ve onunla ilişim henüz bitmemişti.

İç monologum huysuz bir çocuğa çok yakın geliyor, ama hayatta benim zenginlik ve başarı seviyeme ulaştığınızda, hemen hemen her istediğinize sahip olmaya alışıyorsunuz.

Ve ben de onu istiyorum -hemen şimdi, yarın ve yeterince doyana kadar- ki bunun yakın zamanda olacağını hayal bile edemiyorum.

Banyoyu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Tezgâhta bir saç tokası ya da makyaj lekesi bile yok.

Buruşuk takım elbise ceketimi kaptığım gibi kendimi odadan dışarı atıyorum. Zaten içeride yıkılmış bir yatak ve kullanılmış prezervatiflerden başka bir şey yoktu.

Resepsiyonda, hiçbir rüşvet veya tehdit, rezervasyonun yapıldığı ismi alamayacaktır. Görünüşe göre Plaza, tüm misafirleri için her zaman en üst düzeyde mahremiyet sunmaktan gurur duyuyor.

Ahlakçı piçler.

Makyavelist beynim bir plan formüle etmeye başlayana kadar hayal kırıklığı beni sarıyor. Yenilgiyi kabul etmeyi reddediyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bunu nasıl halledeceğimi çok iyi biliyorum. Mutlu Noeller bana.

Umarım "karım" olacaklara hazırdır.

CHAPTER TEN

Holly

"Ve bu gecenin en önemli haberi: Milyarder playboy Creighton Karas, viral hale gelen cevapsız bir bağlantı yayınladı ve bunun nedeni konusunda hiç şüphe yok. Çoğunu canlı yayında okuyamıyoruz ama özeti şu: Noel arifesinde bir sonraki Bayan Creighton Karas olacağını iddia ettiği bir kadınla. İlan, karşılaşmalarından önce ya da sonra adını ve numarasını alamadığı söz konusu bayandan sadece bu şanslı bayanın bildiğini iddia ettiği buluşma yerine 31 Aralık gece yarısı gelecek. Bay Karas elinde bir nişan yüzüğü ve evlilik sözleşmesiyle bekliyor olacak."

Elimdeki yeşil smoothie küçük mutfağımın zeminine düşüyor, bardak fayansa çarpıp kırılıyor ve ben televizyona bakarken fayans bataklık yapışkanıyla kaplanıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

O yapmadı.

Yaptı.

Aman Tanrım. Lanet olsun.

Cep telefonum çaldı ve el yordamıyla tezgahı aradım. Ekranı bakmaya zahmet etmedim. Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Lütfen çılgılık atmaya başlama, Tana."

Duymayı beklediğim çığlıklar yerine arkadaşım gayet sakın konuşuyor. "Holly, televizyonda senden bahsediyorlar ama televizyonda senden bahsettiklerini bilmiyorlar."

"Evet. Bunu ben de anladım."

"Lütfen bana gideceğini söyle," diyor. "Ciddi misin sen?" ılık atıyorum.

Sadece bir gece olması gerekiyordu. Noel arifesinde bir kaçamak. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Benden, söz konusu adamdan ve potansiyel yedek kocasıyla harika bir gece geçirdiğimi söylediğimde tüm detayları isteyen Tana'dan başka kimse.

"Holly-"

"Bunu yaparsam kariyerime ne olacağını düşünüyorsun?"

Tana cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kalır. "JC ile yaşadığın felaketten kurtulmak için ihtiyacın olan şey tam olarak bu olabilir. New York'ta yılbaşı gecesi, bebeğim. Öyle ya da böyle gidebilirsin."

Vay anasını, kadın haklı. Ama yine de . . .

"Şirket mi? Kontratım? Bu küçük detaylar ne olacak?"

Homegrown beni kara listeye alacak ve JC ile bu yılbaşı gecesi saçmalığına katılmazsam ve evlenme teklif etmesine izin vermezsem sözleşmeyi ihlal davası açmanın bir yolunu bulacak.

"Creighton Karas'ın tüm plak şirketini olmasa bile senin kontratını satın alabilecek kadar parası var. Ve seninle evlenmek istiyor!"

Tana'nın neden birdenbire hülyalı bir romantik kesildiğinden emin değilim ama yersiz. Her halükarda, konu kariyerim gibi şeylere geldiğinde artık alaycı bir gerçekçiyim.

Ayrıca, Creighton Karas bana aşık olduğu için benimle evlenmek istemiyor. Muhtemelen dört gün önce bana yapmasına izin *verdiğim* onca şeyden sonra şehvet duyuyordur. *Tüm o* şeyler. Tana'ya tüm detayları anlatamadım bile çünkü onları kelimelere dökemeyecek kadar utanıyordum.

Hatırladıkça vücudum ısınıyor. Hâlâ bu cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum.

Doğru ya, viski.

"Benimle evlenmek istemiyor, amımla evlenmek istiyor." Kaba ama muhtemelen gerçek. "Evlilik sözleşmesi ile. Ve siciline bakılırsa, evlilik sözleşmesi er ya da geç devreye girecek."

O geceyi onunla geçirdikten sonra - ben JFK'ye giden bir taksiye atlarken onu yatakta çırılçıplak ve uyur vaziyette bıraktığım geceyi

biraz araştırma. Çok şey öğrenmek için tek bir Google araması yeterli oldu.

Dürüst olmak gerekirse, ilk birkaç yazıyı okuduktan sonra kendimi durdurmak zorunda kaldım. Bunun bir önemi yoktu çünkü onu bir daha asla görmeyecektim - başka kadınlarla çekilmiş zilyonlarca fotoğrafı dışında. Ayrıca onun *sev ve terk et* yöntemlerini okumanın en büyük hayranı. Buna eski karısı, lüks MacLeod tatil köyleri zincirinin CEO'su Shaw MacLeod da dahil.

"Ne fark eder ki?" diyor Tana. "Bu gerçekten bir fark yaratıyor mu? Bu *Creighton Karas*."

"Ve ben Holly Wix. Bunun yüzüme patlaması ve bir daha karaoke gecelerinde bowling salonundan başka bir yerde şarkı söyleyememe riskini göze alamam."

Monty hayatımı o kadar kötü mahvedeceğini söylemiş olsa da bir daha orada şarkı bile söyleyemeyeceğim. Şarkı söylememek bir seçenek değil. Bu benim hayatım. Benim tutkum. Bu dünyada elimde kalan ve gerçekten önemli olan her şey. Ve bu yüzden akıllı olmak zorundayım.

"Onunla buluşmaya gittiğinde her şeyi anlat" diyor Tana. "Bak bakalım ne diyecek. Zaten bu kadar ileri gitti, o yüzden çok fazla tartışacağını sanmıyorum. O bir

Bu numarası işe yaramazsa aptal gibi görünecek olan kişi. Bence elinizde bir koz var; bunu kullansanız iyi olur."

Onun ne demek istediğini düşünüyorum. Kaldıraç. Bu daha önce hiç sahip olmadığım bir şey. Ama yine de, bir kez tanıştığım bir adamla evlenme fikri? Çılgınca. Belgelenebilir. Neredeyse JC ile nişanlanmam gerektiğini düşünen etiket kadar çılgınca.

Neden iki seçeneğim de elmas bir yüzük içeriyor?

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bir tur otobüsüne koşmak, binmek ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak istiyorum. Sadece *şarkı söylemek* istiyorum, lanet olsun.

"Holly? Hâlâ orada mısın?"

"Üzgünüm, düşünüyorum."

"Düşünecek ne var ki? Dev yaraklı bir milyarderle evlenmek ya da neredeyse kesin olarak onu takma penisle götünden sikmeni isteyecek biriyle nişanlanmak."

"Tana! Tanrım. Sakın böyle söyleme." Ama onun açık sözlü sözleri bana düşünecek daha çok şey veriyor. "Adamı tanımıyorum bile."

"İkisini de tanımıyorsun, ama bu seni çok seksi Creighton Karas'la yatmaktan alıkoymadı," diye yardımcı olmayan bir şekilde işaret ediyor.

İçimi çektim. "Neden yaptığımı biliyorsun."

"Biliyorum. Ama yine de kaybedecek neyin var?"

Her şeyi, demek istiyorum. Ama söyleyemiyorum.

İlk tek gecelik ilişkim ve adam bunu evlilik teklifi gibi bir halkla ilişkiler numarasıyla dünyaya duyurarak berbat etmek zorunda kaldı. Sanırım talepkâr bir milyarder seçince böyle oluyor.

"Yaramaz kızlara ne yaparım biliyor musun? Ne istersem onu."

O konuşmayı hâlâ hatırlıyorum ve meme uçlarım sütyenimin içinde büzülüyor. Nasıl hala vücudumda bu etkiye sahip olabilir? Bu normal olamaz.

"Holly?"

"Düşünüyorum."

"Her halükarda New York uçağına bineceksin, değil mi?" diye soruyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Köşeye sıkışmış durumdayım ve önüme serilen bu iki çılgın seçenek dışında bir çıkış yolu göremiyorum.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yine de bir şeyler yapmalıyım. Başka seçeneğim yok.

Derin bir nefes alarak, "Evet. New York uçağına biniyorum." diyorum.

CHAPTER ELEVEN

Creighton

Mükemmel bir savaş lordu olurum.

Anlıyorum.

İstiyorum.

Fethederim

. Elimde

tutarım.

Yoluma çıkan herkesi ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırıyorum.

Risk almaktan korkmuyorum ve dalga yaratmaktan da kesinlikle korkmuyorum.

Bir şeyi ancak çok iyi ve hazır olduğumda bırakırım ve beklediğim kadın söz konusu olduğunda hazır olacağıma dair hiçbir garanti yok. Son altı gün ona kendi şartlarımla sahip olma kararlılığımı güçlendirmekten başka bir şey yapmadı.

Plaza'nın 1919 numaralı odasındaki deri koltukta rahatıma bakıyor, üç parmak Bushmills'in tadını çıkarıyor ve bir yandan da yeni sahibimin gelmesini bekliyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda o tam olarak bu. Koleksiyonuma eklenen son oyuncak.

En iyi arkadaşım ve COO'm Cannon Freeman muhtemelen müstakbel gelinime satın alma demenin bu işi berbat etmenin en kestirme yolu olduğunu söyleyecektir ve haklı da olacaktır. Böyle düşünüyor olabilirim ama aptal değilim, bunu asla yüzüne karşı söylemem.

Evet, bir pislik gibi göründüğümü biliyorum. Bu işin raconunda var. Sayamayacağınız kadar çok düşman edinmeden hayatta bulunduğum yere gelemesiniz.

Ama iyi yanlarından biri? Böyle çılgınca hareketler yapabiliyorum ve insanlar sadece kafalarını sallayıp benim yerimde olmayı diliyorlar.

Geleceğinin garantisi yok ama daha önce birçok kez büyük bahse girdim ve büyük kazandım. Dürüst olmak gerekirse, bu sefer de farklı olacağını sanmıyorum.

Noel sabahının erken saatlerinde bu odadan kaçtı ve beni onu bulmam için hiçbir yol bırakmadı. Ben yaratıcı bir adamım, bu yüzden onu bulmak için yeni bir yaklaşım benimsedim.

Beklerken viskimi yudumluyorum ve CNN'i dinliyorum. Bu yılbaşı gecesinin sohbet konusu? Tahmin ettiniz, bendeniz. Ama konuşan kafalar tarafından tartışılmaya yabancı değilim. Yine de ekrandaki konuşma beni kızdırmaya başladı.

"Bir CEO'nun bu tür davranışları paydaşlarına güven vermiyor. Bir kez daha, aktivist yatırımcıların bir araya gelin ve tavır alın."

Genellikle bu tür görüşleri görmezden gelirim, ancak CNN'de şirketinizi yönetme şekliniz hakkında şikayet eden ve karakterinize hakaret eden amcanız olduğunda, bunu görmezden gelmek daha zordur. Özellikle de sizi ve kız kardeşinizi istemeye istemeye evine alan ve "büyüten" amcanızsa. Yetiştirme kelimesinin etrafına tırnak işareti koyuyorum çünkü beni yatılı okula gönderip kız kardeşimi bir dadıya teslim etmenin bizi yetiştirmek sayılacağından emin değilim.

Her iki durumda da, her halka açık şirket aktivist hissedarlarla uğraşır; Sadece genellikle akraba değildir. Onunla daha sonra ilgileneceğim. Bir süredir ses çıkarıyor ve görünüşe göre onu temelli susturmanın zamanı geldi.

Ekranın altındaki saate bakıyorum: 11:50. On dakika kaldı. Gelecektir. Kaçırdığım bağlantı bir soru değil, bir emirdi ve o da söyleneni yapmakta çok başarılı. Ve bir kez geldiğinde her isteğimi yerine getirmeye devam edecekler, çünkü benim hayatımda işler böyle yürüyor. Emirleri ben veririm ve diğer herkes itaat eder.

CNN bir reklama giriyor ve amcam yine saçmalamaya devam ediyor. Saate tekrar bakıyorum: 11:58. Kadın bir erkeği nasıl bekleteceğini iyi biliyor. Acaba geç kalırsa cezalandırılacağını farkında mı?

Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getiriyor.

CHAPTER TWELVE

Holly

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Tana. Keşke telefonu açsan. Burada çıldırıyorum!"

Haksızlık ettiğimi bile bile telefonuma fısıldayarak bağıyorum. Çünkü bu gece Opry'de sahneye çıkacağını biliyorum. Ama yine de, onun rehberliğine ihtiyacım olduğu bir an varsa, o da şu andır.

Ruhumu plak şirketine üç kuruşa sattım ama hayalimi yaşama şansını elde ettim. Bu hayali kurtarmak için ne yapmaya hazırım? Son kırk sekiz saattir kendime tekrar tekrar sorduğum soru bu.

Burada Manhattan'dayım ve kum saatindeki son kum tanelerinin geçişini izlemiş gibi hissediyorum. Zamanım tükendi.

Çaresizlikle karışık bir kaçınılmazlık hissi üzerime çöküyor ve bundan nefret ediyorum. Konu kariyerim olduğunda, sürücü koltuğunda olmak istiyorum. Başka birinin karar vermesini istemiyorum. Ama bu benim yapabileceğim bir seçim değil.

Elimdeki listeye son bir kez daha bakıyorum. Artılar ve eksiler. Çünkü görünüşe göre böyle bir kararla karşı karşıya kaldığınızda yapacağınız şey bu.

Tartmak

Seçenekler.

JC ile nişanlanmak ve sektörde daha da büyük bir alay konusu olmama neden olabilecek bir saçmalığı sürdürmek, ancak plak şirketinin yöneticilerini mutlu etmek ve kariyerimin doğru yönde ilerlemesini sağlamak.

Diğer seçeneğim ise, beni plak şirketinin gazabından kurtarmaya yetecek güce sahip olması umuduyla, cömert bir boşanma anlaşması karşılığında bedenimi bir adama satmak.

Muhtemelen hayallerimi riske atmış olacağım ama Tana'ya inanmak zorundayım.

Doğru, adam hayal bile edemeyeceğim kadar zengin ve bu parayla birlikte inanılmaz bir güç de geliyor. Bana yardım etmek için kullanacak mı?

Sütunun bu tarafındaki diğer artı ise muhteşem seks. Ama kendimi ve eşimi koruyarak bu tür bir ilişki yaşayabilecek miyim?

Duyguları bozulmamış mı? Daha önce inanılmaz derecede baskındı ve günlük olarak da daha az baskın olacağını düşünemiyorum. Ama o da anlayacak mı?

Kariyerimle ilgili talepler önce gelir mi?

Güvenli yoldan mı gideceğim? Yoksa cesur olanı mı?

"Altmış! Elli dokuz! Elli sekiz!"

Yeni Yıl için geri sayım başlarken karnım gurulduyor. Derin bir nefes alıp veriyorum. Ve koşturaya başlıyorum.

CHAPTER THIRTEEN

Holly

Kalbim küt küt atıyor, kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama parmak eklemelerim yüzeye değmeden kapı açılıyor.

Ve işte karşımdaydı.

Siyah takım elbisesi, bembeyaz gömleği ve ince siyah kravatıyla uzun boylu ve karanlık yakışıklı. Gümüş kol düğmeleri Fransız manşetlerini yerine sabitliyor ve altından ağır gümüş bir saat çıkıyor, kalın, bronzlaşmış bileğine yerleşiyor. Saatin yelkovanı gece yarısını gösteriyor olmalı. Tam zamanında geldim.

Yüzüne ulaşana kadar bakışlarımı kravatının üzerinde gezdiriyorum. Yüksek topuklu botlarımın içinde bile benden birkaç santim daha uzun.

Yine de yüzüme bakmıyor; geri kalanımı yavaşça inceliyor. Az önce ben de aynı şeyi yapmış olmama rağmen, bakışları Bitirmesini beklerken içimi bir sıcaklık kaplıyor. Sonunda gözlerimle buluşmadan önce on beşe kadar sayıyorum.

Koyu kahverengi irisleri hiçbir şey ele vermiyor ve ifadesiz bir yüz. Saat beş yönündeki gölgesi çenesini karartıyor, bu da onu hatırladığımdan daha tehlikeli bir şekilde muhteşem yapıyor.

"İyi bir kız gibi zamanında. Az önce kendini bir cezadan kurtardın."

Ses tonundaki onaylama ile tüylerim diken diken oluyor, ancak sanırım cezanın eksikliğinden dolayı bir hayal kırıklığının izini duyuyorum. Hatırası

Avucunun arkamla birleşmesi beynimde yanıp sönüyor ve soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum.

Geri çekilip kapıyı ardına kadar açmadan önce "İçeri gel," diyor.

Emrini yerine getirerek içeri giriyorum, içimdeki garip beklenti ve endişe karışımını gizlemeye çalışıyorum.

Kapı kararlı bir gümbürtüyle kapanıyor ve sürgünün metalik tıkırtısı odanın sessizliğinde yankılanıyor. Ya da belki de bu sadece benim o gece bu odada olan her şeyi yeniden canlandıran aşırı aktif hayal gücümdür. Utanç yürüyüşünün tersi gibi ya da

Bir suç mahallinde.

Kes şunu. Kendine gel, Holly.

Pencereye doğru yürüyorum ve Central Park'a doğru on dokuz kat aşağı bakıyorum. Noel ışıkları ve insanlar her yerde, yeni yılı kutluyorlar. Ve dışarıda, Times Meydanı'ndaki bir stüdyoda, çok mutsuz bir JC ve öfkeli plak yöneticileri var.

Telefonumu saatler önce kapatmak zorunda kaldım, sadece Tana'yı aramak için açtım ve hemen sonra kapattım. Onlara bu kararlarla yaşayabileceğimi düşünürsem geleceğimi söyledim ama anlaşılan yaşayamayacağım.

Ve şimdi buradayım.

Odayı geçtiğini duymamış olsam da onu arkamda hissediyorum. Bakışlarımı ışıklardan ayırıp onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Sakin bir nefes alarak aklıma gelen tek şeyi söylüyorum. "Bir kızın dikkatini nasıl çekeceğini iyi biliyorsun."

Dolgun dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor, sonra tekrar pürüzsüzleşiyor.

ifadesiz bir çizgi. Bu ciddi ifade bile içimdeki ateşi körüklüyor. Bu adamın üzerimdeki etkisini anlamıyorum. Hiçbir anlamı yok.

"İşe yarayacağını biliyordum." Elini uzatıyor. "Ceketini alayım."

Derin baritonu içimde gümbürdüyor ve ellerim otomatik olarak bezelye ceketimin düğmelerine uzanıyor, göstereceğimden emin olmasından öfke duymam gerekirken. Bunu nasıl bilebilir ki? *Beni* tanımıyor ki.

Sessizce düğmeleri çözmemi ve paltoyu vermemi bekliyor. Püsküllü kahverengi deri botlarımın içine soktuğum dar kot pantolonumu -en sevdiğim ve özgüvenimi artırmak için nadiren giydiğim- ve onun altındaki şeffaf beyaz bluzumla beyaz tişörtümü incelemek için aşağı doğru kayan gözlerine odaklanıyorum. Kulaklarımdan sarkan ve bileğimi çevreleyen yapay elmaslar

ve bu adam belli ki elmas takan kadınlarla vakit geçirmeye alışkın. Belli ki az giyinmişim.

Neden sahne kıyafetlerimden bir şey alıp giymedim? Seksi bir elbise ya da kısa bir etek? Beni incelerken mütevazı yetiştirilme tarzımı hatırlatmayacak bir şey. Kızı karavan parkından çıkarabilirsin.

Düşüncelerimi bir kenara itip omuzlarımı dikleştiriyorum ve paltomu uzatıyorum. Etkili hareketlerle bir sandalyenin arkasına örtüyor ve bir kez daha benimle yüzleşmek için dönüyor. Masanın üzerinde bir evrak çantası duruyor ve içinde meşhur evlilik sözleşmesinin olup olmadığını merak ediyorum.

Bu delilik, diyorum kendime. Ama umutsuz zamanlar ...

Kendimi işaret ederek havayı yumuşatmaya çalışıyorum. "Sanırım bu tam olarak beklediğin şey değildi."

"Geçen sefer etek giymiştin."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Evet, şey, düşündüm ki eğer Bu konuda ciddiym, gerçek bana yaklaşan bir şey görmelisiniz, ki bu da süslü bir şey değil. Genelde özel bir şeyler yapmaya çalıştığım tek zaman sahnede olduğum zamanlardır."

Yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yayılıyor ama geldiği gibi hızla uzaklaşıyor. Bir sonraki sorusu beni çok şaşırtıyor.

"Striptizci misin?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Geldiğim yere bakılırsa, bu hiç de fena bir tahmin değil. Omzumdaki küçük şeytan ağzımın kontrolünü ele geçiriyor.

"Teklifin striptizci olmamam şartına mı bağlı?" Otomatik olarak uzanıp saçımı striptizci tavrına benzer bir şekilde döndürüyorum.

Bir an için soruyu düşünüyor. "Sanırım hayır."

Gülümsüyorum ama cevabı karşısında şok oluyorum. Gerçekten mi? Creighton Karas bir striptizciyle evlenir mi?

"Neden-"

"Bana cevap vermedin" dediğinde sorum kesildi.

Saç tutamını bırakıyorum ve ellerimi yanlarıma indiriyorum. Onun doğrudan bakışları altında kıpırdamamak için tüm çabamı harcıyorum.

"Hayır, Bay Karas, ben striptizci değilim."

Cevabım karşısında rahat bir nefes aldığına yemin edebilirim ama yüz ifadesi hiç değişmiyor.

"O zaman beni dezavantajlı duruma düşürdünüz. Siz benim adımı biliyorsunuz ama ben sizinkini bilmiyorum."

İşte başlıyoruz. "Adım Holly Wickman, ama çoğu insan beni Holly Wix olarak tanır."

Yüz hatlarının tanınmasını bekleyecek kadar önemli biri değilim, ama yüz ifadesindeki değişimin devam etmemesi beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Sonunda kibirli kaşlarından biri, devam etmemi söylercesine kalkıyor. Sessiz kalıyorum.

Bir sonraki sorusunda ses tonunda hafif bir hayal kırıklığı olmasını engelleyemiyor. "Peki neden çoğu insan sizi isminiz dışında bir isimle tanıyor? kendi?"

"Bu benim sahne adım. Şarkı söylüyorum. Country müzik." Açıklama, sözcüklerin dağınık bir şekilde bir araya gelmesiyle ortaya çıkıyor.

Gözlerinde bilgi parlıyor. Beni duymuş mu? Nedense bu, tüylerimi diken diken ediyor.

Kaşlarını çatıyor ve gözleri sertleşiyor. "Adınızı duydum. Asistanım sizin bir hayranınız ve evlenme teklif edecek olan erkek arkadaşınız...

Bu gece?" Dönüyor ve ceketime uzanıyor. "Başka erkeklerin kadınlarını becermemeyi prensip edindim. Ve onlarla evlenmediğimden de eminim. Bir striptizciyle evlenebilirdim ama ben bile aldatan bir fahişeye evlenmem."

Ruh halinin tamamen değişmiş olması beni şaşırtıyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen bana öyle deme."

"Kovboy çizmesi uyuyorsa ..." Yüz ifadesi artık boş değil, çirkinlikle dolu.

Midem ayak parmaklarıma kadar iniyor ve uzanan elinden ceketimi alıyorum.

Çok çabuk oldu. Ve şimdi boku yedim.

"Buraya gelmenin bir hata olduğunu biliyordum," diye fısıldıyorum.

"O zaman neden geldin?" diye soruyor. "Ve madem lanet olası bir erkek arkadaşın vardı, neden Noel arifesinde benimle o bardan ayrıldın?"

Kapıya doğru yürüyorum, kafamın içinde parazitler uçuşuyor. Her şeyimi ona yatırdım ve
Kayboldum.

Şimdi ne yapacağım ben?

Kapının hâlâ kilitli olduğunu fark etmeden önce kolu kavırıyor, çeviriyor ve çekiştiriyorum. Sürgüyü çevirip bir santim kadar açıyorum ki bronzlaşmış iri bir el kapıya vurup çarparak kapatıyor.

"Cevap ver bana," diye bağırıyor.

Milyarder olması umurumda değil, kimsenin benimle bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim. Arkamı d6ndüğümde kendimi onun kollarının etrafımda oluşturduğu kafesin içinde hapsolmuş buluyorum.

"Noel arifesinde yaptığım şeyi neden yaptığımı gerçekten bilmek istiyor musun?" "Tabii ki."

Kelimeyi ısırarak söylüyor ve artık kaybedecek bir şeyim olmadığı için yüzündeki ifadeyi tokatlamak istiyorum. Bunun yerine, sunabildiğim kadar dürüst olmaya çalışıyorum.

"ünkü bazen gerçeklikten kaçmaya ihtiyaç duyarsınız. Ve birinin seni unutulmaya terk etmesinden daha iyi bir yol olabilir mi? Ve biriyle birlikte olmayalı on d6rt ay olmuştu. Gecikmiştim ve sen oradaydın. Seni kendime Noel hediyem olarak gördüm. Bu şekilde gerekelendirdim."

Tekrar dönüyorum ve kolu belime dolanırken tutamağa uzanıyorum. Alt kattaki bar taburesinde otururken yaptığım hareketin aynısı. İtiraz edemeden beni sert, sıcak göğsüne doğru çekiyor. Bırakması için dirsek atmaya hazır bir şekilde debeleniyorum.

Kulağıma fısıldadığı sert bir ses hareketlerimi durdurmuyor.

"On d6rt ay mı? Böyle bir şeyi ortaya atıp sonra da açıklama yapmamazlık edemezsin."

Tutuşuna karşı savaşmaya devam ediyorum ve kolu daha da sıkılıyor.

"Bana bir açıklama yapmadan bu odadan ıkmayacaksın."

Sırtımın alt kısmına baskı yapan ereksiyonunun çıkıntısını hissedebiliyorum ve Noel Arifesi'nin anılarıyla hırpalanıyorum. Buradan hemen çıkmam gerekiyor çünkü ne derse yapmakla yükümlüyüm. Bu adamda uzun süre bağışıklık kazanamadığım bir şeyler var.

"Sana daha fazlasını anlatırsam muhtemelen dava edilirim," diyorum.

Elini karnıma doğru uzatıyor, başparmağı çok iyi tanıdığım başka bir hareketle göğüslerimin altında aşağı yukarı kayıyor.

"Birinci sınıf avukatlarım var, Holly." Dudakları kulağıma değiyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık toplanıyor.

Buradan çıkmak zorundayım. Elini tekrar çekiyorum -başarısız bir şekilde. "Aferin sana," diyorum. "Umarım sen ve avukatların çok mutlusunuzdur.

birlikte."

"Kendini açıklarsan onlar da senin avukatın olurlar" diye cevap verdiğinde ses tonundaki sertlik biraz azalıyor.

Bu sözler sonunda mücadelemi durdurdu çünkü tam da onu seçmemin nedenini ortaya koydular -kendimi içine soktuğum karmaşayı çözmek için yeterli güce, kaldıraca ve kan emici avukatlara sahip olduğuna dair umudum.

Bu gece bir inanç sıçraması yaptım ve başka alternatifim yok. Şimdi ona söylemenin ne zararı olacak?

Sadece plak şirketi yöneticilerinin, JC'nin, Tana'nın ve Mick'in bildiği gerçeği fısıldamadan önce derin bir nefes çekiyorum.

"JC ile olan tüm ilişkim plak şirketi tarafından organize edilen bir halkla ilişkiler çalışmasıydı ve benim de buna uymaktan başka seçeneğim yoktu. JC ve ben ... şey, ikimiz de erkek ekipmanlarından hoşlanıyoruz diyelim."

Sanki içindeki tasmalı öfkenin boşaldığını hissedebiliyorum. Bir adım geri çekiliyor, beni yüzüme doğru çeviriyor ve elimden ceketimi alıyor, sanki kollarımı içine sokmamı bekliyormuş gibi açık tutuyor.

"*Şimdi* de beni dışarı mı atıyorsun?" Gerçekten de rekabetin onu gösterdiği gibi tam bir pislik.

Bu gece ilk kez gülümsediğinde düşüncelerim doğrudan kafamdan çalınıyor. Ve külotum boşa gitti.

"Hayır, Holly. Vegas'a gidiyoruz." Vay canına. Lanet olsun.

CHAPTER

FOURTEEN

Holly

Sol yüzük parmağımdaki elmasa bakıyorum. Bu şeyle büyüdüğüm karavan parkının tamamını satın alabilir ve yine de önüne park etmek için yepyeni bir F-250 alacak paranız kalırdı.

Bizi Caesar's Palace'a geri götüren limuzinin pelüş derisine yaslanıyorum, bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum. Artık resmen Bayan Holly Karas'ım ve bu gece benim düğün gecem -ya da belki daha doğrusu düğün sabahım, çünkü Nevada'da da Yeni Yıl Günü.

Karşımda oturan adama baktım. Creighton Karas.

Az önce bir milyarderle evlendim. Kabul ediyorum, uçuşumuz sırasında jette okuduğum evlilik sözleşmesi bu milyarların büyük ölçüde onun olarak kalacağını açıkça belirtiyordu,

Evliliğimizin sonucu ne olursa olsun. Eğer işler yolunda gitmezse, bu birliktelikten ne ile ayrılacağımı hesaplamak için Bölüm 39, (a)'dan (zz)'ye kadar olan alt bölümlere, olası "fesih" nedenlerini ve beraberindeki formülü listeleyen alt bölümlere başvurmam gerekecek.

Yaklaşık elli sayfa ve tamamını okudum. Bir sözleşme yüzünden kazıklanmışım ve hem bu adam hem *de* onun sözleşmesi yüzünden kazıklanmak istemiyordum. Üniversite terk statümle, okumanın çoğunlukla kafamı karıştırması şaşırtıcı değil. Creighton'ın bana bakışları nedeniyle adrenalinim sürekli olarak sistemime boşalmasaydı, muhtemelen uyuyakalırdım. Her şeye rağmen, temkinli bir şekilde

bariz bir şeyi kaçırmadığımı umacak kadar anladığımdan eminim.

Creighton yirmi dört saatlik düğün şapelinden çıkar çıkmaz avukatlarını aradı. Creighton'a gönderdiğim e-posta sayesinde Homegrown ile yaptığım sözleşmenin bir kopyası şimdi ellerinde ve ince eleyip sık dokuyorlar.

Görünüşe göre artık iş ehil hukukçuların elinde olduğu için meselenin halledildiğini düşünüyor. Bu gece için de yapabileceğim başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Telefonum kapalı kaldı çünkü beni bekleyen sesli mesajlar. Onun yerine şu ana odaklanıyorum.

Bu benim düğün gecem.

Aman Tanrım.

Ben ne halt ediyorum böyle?

Creighton'la geçirdiğim bir gece dışında tam olarak iki erkekle birlikte oldum - lisedeki erkek arkadaşım ve bowling salonunun müdavimi olan bir arkadaş. Lisedeki erkek arkadaşım, ilk denemede doğru deliğe soktuğu için şanslıydım. İlk seferinde acımişti ve ondan sonraki tüm seferler çok daha iyi değildi. Menfaatleri olan arkadaşım bir gelişmeydi ama Creighton'la geçirdiğim gece gibisi yoktu.

Yatak odası konusunda daha önce olumlu bir deneyimim olmadığı için kendimi hiçbir zaman çok seksi bir yaratık olarak görmedim. Bu yüzden şirketin JC ile olan çılgın planını kabul etmek başlangıçta büyük bir sorun değildi. Ama aylar geçtikçe içimde bir şeyler değişti. Muhtemelen yolda okuduğum seksi kitaplarla bir ilgisi vardır.

ben turnedeyken. Ve birlikte turneye çıktığım günahkâr derecede seksi ve çekici adam.

Noel arifesindeki tek gecelik ilişkimin sadece bir gece olması gerekiyordu. Ve şimdi onunla evliyim. Şu anki durumumu her düşündüğümde, deli olup olmadığımı merak ediyorum.

Creighton, "Orada çok sessizsin, sevgili karıcığım," diye söylendi. "Eğer benimle dalga geçmeye çalışıyorsan lütfen bana öyle deme." Benim Sesi bana bile küçük geliyor.

Kaşları kalkıyor ve mükemmel biçimli dudakları bir sırtışı dönüşüyor. "Neden seninle dalga geçeyim ki?"

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum, büyüsünü bozmaya çalışıyorum. "Uzun bir gün oldu ve ben hâlâ olan biten her şeye yetişmeye çalışıyorum."

Şakacı ifadesi kayboluyor ve bir sonraki söyleyeceği şey için kendimi hazırlıyorum. Creighton'ın davranışları tam olarak sıcak ve bulanık değildi.

ve sözleri kesinlikle saçmalık değil.

"Gecenin geri kalanında uyumak dışında hiçbir şeye yetişmene gerek yok."

İçimden bir şok geçiyor. "Biz ... .. değiliz. Yani, planlamıyorsunuz..."

Değerlendirici bakışları karşısında tüylerim diken diken oluyor.

"Bir dahaki sefere seni becerdiğimde, Holly, yüzde yüz benimle olduğundan emin olmak istiyorum. Senden daha azını kabul etmeyeceğim ve şu anda aklın milyonlarca kilometre uzakta."

O haklı. Aklım ülkenin diğer ucunda, bu kararın bedelini nasıl bir cehennemde ödeyeceğimi merak ediyorum. Ve biraz da evde, eğer ailemi memnun edemezsem kendimi bir otobüste bulup bulamayacağımı merak ediyorum.

Yeni kocam.

Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmek istemiyorum. Daha çıtırçıplak soyunma emrini yerine getirmeden önce beni neredeyse orgazmın eşğine getiren o sıcaklığı görmek istiyorum. Şu anda verdiğim kararın sonuçlarıyla başa çıkmak için yapabileceğim hiçbir şey yok ama burada her ne yaşıyorsak ikimiz için de işe yaramasını sağlamaya çalışabilirim.

"Ayrıca, bacakların güçsüz düşüp ayakta zor durana kadar vücudundan orgazm üstüne orgazm çıkarmak için dünya kadar zamanım var." Yüz ifadesi ısınıyor. "Ve sikimi tam olarak istediğim şekilde alman için seni eğitmek için bolca zamanım var - her şekilde, ama önce o sikilebilir dudaklarının arasında Senin."

Onun sunduğu yasak şeyler dışındaki tüm düşünceler zihnimden siliniyor. O gece gözlerinde gördüğüm ve Plaza'da kapıyı açtığı anda sesinde duyduğum onayı görmek istiyorum. Onun baskın doğasındaki bir şey cinselliğimin parçalarını yerine oturttu ve ben bu duygunun tadını çıkarmak istiyorum. Şimdi.

Koltuktan kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Creighton bana bakıyor ve o lanet kaşları kalkıyor. "Dua mı ediyorsun Holly?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, efendim. Sikinizi tam istediğiniz gibi alıyorum."

Hiçbir şeyi kaçırmıyor, sadece uzanıp limuzinin dahili telefon düğmesine basıyor. "Ben sana dur diyene kadar sürmeye devam et."

Beklenti. Sinir. Heyecan. Ve eşsiz ve yeni bir güç duygusu. Hepsi damarlarımdan akıyor ve hareketlerimi kontrol ediyor.

Creighton koltuğa yerleşiyor ve iri ellerini iki yana açtığı kalçalarının üzerine koyuyor. Ne söylediği anlaşılmıyor ama sözleri hiçbir şeyi gizlemiyor. "Limuzinde sikimi yalamak isteyen bir karım olması hoşuma gidiyor."

Tüylerim diken diken oluyor ve göğüs uçlarım sütyenimin kaplarına yapışıyor. Vücudum *evet diye* bağırsa da, kendimi kaybedeceğimden korkuyorum.

ve bu işe başlamadan önce olduğumdan daha gülünç görünüyorum.

"Lütfen bana söyler misin?"

Başını bir yana eğdi. "O kadar mükemmelsin ki." Uzandı ve çenemi kavradı. "Holly, boğazından aşağı boşalana kadar sikimi yala. Çünkü bu gece seni sikmesem bile, karımın içinde döllerimle uyumasını istiyorum."

İç kaslarım sıkıştı ve külotum anında ıslandı. "Evet, efendim."

"Aferin kızıma."

Kemerine uzanıyorum ve fermuarını indirmeden önce çözüyorum. Yukarı kaldırıp ayarlıyor ve sikini serbest bırakmak için boxer külotunu aşağı çekmeme izin veriyor.

Eğer bir erkeğin penisi kendi giriş müziğini hak etseydi, bu Creighton Karas'inki olurdu. Uzun, kalın ve mükemmel damarlı. Ağır taşakları şimdiden shaftının dibine kadar yükseliyor.

Ellerimi kalçalarından yukarı kaydırıyorum ve öne doğru eğiliyorum. Duraksayarak Creighton'ın kapüşonlu gözlerine bakıyorum ve dilimi tabandan tepeye doğru sürüklüyorum. Ucunda biriken tuzlu prekum beni tahrik ediyor. Onu ağzıma almak için ilk denememi yapıyorum. Noel arifesinde, anımla doyduktan sonra yüzümü sikeceğine dair sözler fısıldamıştı ama sabah erkenden gizlice ayrıldığım için bu sözler asla gerçekleşmedi.

Ama şimdi her şeyimi vereceğim. Dudaklarımı sikinin etrafına sarıp onu emiyorum. İlerlemem içler acısı, ama o benim yapamadığımla ilgilenmiyor. onu çok derine götür. Başparmağının çenem boyunca okşaması daha fazla denemek istememe neden oluyor.

Pozisyonumu ayarlıyorum ve onu olabildiğince uzağa götürüyorum, uzunluğunda hafifçe öğürüyorum. Ben geri çekilirken inliyor. Yanaklarımdan süzülen yaşlar bu işte ne kadar acemi olduğumu gösteriyor. Creighton'ın başparmakları onları siliyor.

"Acele etme. Bana alışman zaman alacak."

Zaman. Kadınlar için pek harcamadığı tek meta. Ama yine de, aslında benimle evlendi.

Ne olursa olsun, onun güvencesi benim sarsılan güvenimi tazeliyor ve onu tekrar tekrar daha ileri götürüyorum, her vuruşta dilimi onun üzerinde gezdiriyorum. Onun zevk iniltileri beni daha da ıslatıyor, ta ki bacaklarım ağrımı dindirmek için birbirine bastırana kadar.

"Kıpırdama Holly." dediğinde bu süslü limuzinde onun üzerine tırmanmaya hazırdım. O güzel ağzını sikeceğim."

Kıpırdamıyorum ve o da yüzümü en avantajlı açıya yönlendiriyor. Ve sonra itme hareketleri devam ediyor, ritmi yavaşlayana ve ağzıma bir döl dalgası boşalana kadar hızını artırıyor. Olabildiğince hızlı yutuyorum ama yetişemiyorum. Çenemden aşağı damlıyor.

Sonunda yumuşayan sikini ağzımdan çektiğinde, başparmağı damlaları yakalıyor ve dudaklarımı onlarla boyuyor.

"Karımın ona verdiğim hiçbir şeyi kaçırmamasına izin veremem."

Karım kelimesi öyle bir sahiplenmeyle söyleniyor ki ürperiyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Tavandaki dahili telefon düğmesine bastığında gerçekler ortaya çıkıyor.

"Artık otele dönebilirsiniz."

Creighton pantolonunun içine girip kıyafetlerini düzeltirken, ben aklım başıma gelip koltuğuma geri oturuyorum.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Limuzinin kendi tarafıma dönmek niyetiyle yeri itiyorum ama Creighton beni kollarımın üstünden kavırıyor ve beni kucağına çekti.

"Tanrım, kadın. Bu ağızla bir erkeği mahvedebilirsin."

Ben cevap veremeden dudakları dudaklarıma yapıştı. Dili ağzımın içine giriyor, tıpkı sikinin yaptığı gibi ağzımı sikiyor. Ağzıma boşaldıktan sonra beni öpmesine şaşırarak kendimi öpücüğe bırakıyorum.

Ama aldırıyor olmalı, çünkü limuzin yavaşlayıp durana kadar geri çekilmiyor. Kapı açıldığında beni dikkatlice yanındaki koltuğa oturtuyor, dışarı çıkıyor ve içeriye uzanıp beni kollarının arasına alıyor.

Şaşkınlığım yüz hatlarıma damgasını vurmuş olmalı ki, "Gelin, damadın kolları dışında eşikten geçmez" diyor.

Sözlerinin yarattığı düzensiz *güm güm* sesine karşı kalbimi sertleştiriyorum. *Bunun hiçbir anlamı yok. Bu bir sahiplenme jesti, tıpkı parmağımdaki yüzük gibi.*

Kendime bunları söylerken günün yorgunluğu sinsice üzerime çöküyor ve başımı omzuna yaslıyorum.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatacağım, diye düşünüyorum. Asansöre bile ulaşmadan dışarı çıkıyorum.

CHAPTER FIFTEEN

Creighton

"Country müzik dünyası, Country Dreams programıyla çıkış yapan ve sahneye henüz yeni adım atan Holly Wix'in dün gece Vegas'ta milyarder playboy Creighton Karas'la evlendiğini öğrenince sarsıldı. Evlilik ift önce Strip dışındaki bir düğün şapelinden çıkarken, kısa bir süre sonra da Karas'ın rezerve bir villası olduğu bilinen Caesar's Palace'a girerken fotoğraflandı. Tepkisi sorulduğunda JC Hughes'un temsilcisi 'yorum yok' şeklinde yanıt verdi. Wix ve Karas'ın temsilcilerine ulaşamadı. Ama biz de Herkesin aklındaki soruyu kabul edin: Wix ve Karas ne zamandır Hughes'un arkasından iş çeviriyor?"

Başımı televizyondan, yatağımda baygın yatan muhteşem kadına çeviriyorum. Uyurken normalde olduğundan daha masum görünüyordu. Ama limuzinde sikimi dudaklarının arasına aldıktan sonra hiç de utangaç görünmüyordu. Bu, hayatımda gördüğüm en seksi manzara ve yeni bir yıla başlamak için mkemmел bir yoldu.

Bu düşünceyle sikim zonkluyor. Kafam bacaklarının arasındayken onu uyandırdığımı hayal ediyorum. Ama her ne kadar evli olsak da, bunun onu yine de korkutacağını tahmin ediyorum. Ona yarına kadar zaman vereceğim.

Karıma.

Tekrar evlilik yoluna girmeyi gerçekten beklemiyordum, ama bir kez dürtüye kilitlendiğimde, onu sallamak imkansızdı. Ama parmağında bir alyans olsa bile, bağlanmayacağımı biliyorum. Ben *asla* bağlanmam. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli seksin sürekli tekrarlanan performanslarıyla ilgili.

Altın avcılarını sırtımdan uzak tutmak da cabası. Ne eksik ne fazla.

Komodinin üzerindeki cep telefonum çalıyor ve onu alıp banyoya gidiyorum. Kapıyı kapattıktan sonra cevap verirken ekrana bakıyorum.

"Ne istiyorsun, Cannon?"

"Holly Wix? Sen gezegendeki en şanslı piçsin. Sen başından beri biliyordun, değil mi? Yani, nasıl bilmezsin? Son zamanlarda yüzü o kadar çok televizyona çıktı ki ben bile neye benzediğini biliyorum ve country müzikten nefret ediyorum. Sonra Jeanette ondan ve kovboy şapkası giyen adamından bahsetmeden duramıyor. Bana söylemediğine inanamıyorum, seni lanet olası pislik. Beni ve tüm dünyayı dün gece kimin gelebileceğine dair bir fikrin olmadığını düşündürdün. Bilmeliydim..."

JC Hughes'dan *erkeği* olarak bahsederken dişlerimi sıkıyorum. Lanet Holly bana ait, ona değil. Bu sabahın erken saatlerinden itibaren bu konuda hiçbir tartışma yok. Arkasındaki hikâyeyi bilsem de, başka bir adamın onun üzerinde hak iddia etmeye hakkı olduğunu düşünmesi fikrinden hoşlanmıyorum.

Yer değiştirerek granit tezgâha yaslanıyorum. Onun kim olduğunu gerçekten bildiğim sonucuna varmayı ikinci adamıma bıraktım.

"İşte burada yanılıyorsunuz. Tepeden tırnağa payetler, püsküller ve on kiloluk makyajla kaplı olmadığına pek de tıpkı televizyonda yaptığı gibi."

"Ciddi misin? Gerçekten, gerçekten hiçbir fikrin yok muydu?" "Hiç. En azından o bana söyleyene kadar." "Lanet olsun."

"Gerçekten." Bu konuşma için şimdiden sabırsızlanıyorum. "Başka bir şey var mı, yoksa sabahıma devam edebilir miyim?"

"Üzgünüm. Hâlâ düşünme aşamasındayım." Bir sessizlik anı daha ve sonra Cannon soruyor: "Medyanın ne dediğini duydun mu?"

"Bu sabah haberlerin sadece birkaç saniyesini izledim. Neden?"

"Her kanalda ve tüm internette onu yerden yere vuruyorlar.

Karınıza aldatan bir fahişe demeleri muhtemelen umurunuzda olmalı. Ama yine de bazıları doğru hamleyi yaptığını çünkü Hughes'un başından beri onunla dalga geçtiğini söylüyor."

Öfke damarlarımda dolaşıyor, bu da beni ikiyüzlü yapabilir. Çünkü ben de ilk başta aynı sonuca varmıştım. Ama o benim karım ve bu kabul edilemez. Holly bunun olacağını söyledi, ben de ona halledeceğimi söyledim. Anlaşmanın bana düşen kısmını bırakacak değilim.

"Halkla ilişkiler ekibini çağır. Hemen. Onun hakkında olumsuz bir şey söyleyen herkesi ezin. Ne yapman gerektiği umurumda değil."

"Bunu nasıl çarpıtacaksın?"

Ona ülkedeki -ve hatta dünyadaki- tüm büyük medya kuruluşlarına servis edilmesini istediğim hikâyeyi ve beraberindeki tehditleri anlatıyorum.

Telefonu kapatmadan önce Cannon ekliyor: "Vegas'ta olduğunuza göre, bunun ne kadar süreceği konusunda bahis oynadıklarını bilmenizde fayda var."

"Her şey için bahis alıyorlar."

"Sadece söylüyorum. Eğer içeriden bir bilgin varsa, memnuniyetle gidip bahsimi oynar ve kolay para kazanırım."

"Evliliğimin ne zaman biteceğine dair bahse girmemi mi istiyorsun?"

"Hadi ama dostum. Hepimiz bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz. Peki, sen ne yapıyorsun?"

Ne düşünüyorsun? Onun amcığından bıkmadan ve biraz çeşitlilik için can atmadan önce dışarıda altı ay veriyorum."

Dişlerimi sıkıyorum çünkü şu anda bu saçmalık için zamanım yok. "Güven oylamanız için teşekkür ederim."

"Cidden, Crey-"

"Siktir git, Cannon. Git tamir et."

Telefonu kapatıyorum, banyonun kapısını açarken sabahki ruh halim kararmaya başlıyor. "Ne kadar kötü?"

Holly uyku sersemiydi ve dün gece üzerimde sızdıktan sonra ona giydirdiğim atleti hâlâ üzerinde taşıyordu. Bacakları ve ayakları çıplak, koyu kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. On altı yaşında gibi görünüyor. Görünüşe göre bu da beni pis bir ihtiyar yapıyor, çünkü o taze yüzlü güzelliğin dizlerinin üzerinden bana bakmasını ve sikimin tekrar dudaklarının arasında olmasını istiyorum.

"İyi değil ama iyi olacak. Endişelenme," diye cevap veriyorum, "Kaç yaşındasın?" diye sormadan önce.

"Beni Google'da aratmadın mı?" Kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor.

"Wikipedia'da uydurulmuş bir şeyi değil, gerçeği tercih ederim."

Ayaklarına bakıyor ve neredeyse cevabını kaçırıyorum. "Yirmi iki yaşındayım."

Yüz ifademi kontrol edemeyecek kadar şok olmuş durumdayım. Gözlerim kafamdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Bir elimi yüzüme sürüyorum.

"Ciddi misin lan sen?" Bu kadar genç olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Omuzları geriye düşüyor ve tam boyuna doğru düzeliyor, 1.80 falan. "Eğer yaşım önemliyse, belki de dün gece bana sormalıydın."

Holly haklı. Dün gece kendi yarattığım heyecana o kadar kapılmıştım ki sormak aklıma gelmedi. Makyaj yaptığında ve benim tişörtümden daha fazlasını giydiğinde, kolayca birkaç yaş büyük görünüyor.

Gözlerini kısıyor. "Kaç yaşındasın?" "Otuz üç."

Sabah odunum boxer külotumun içinde yükseliyor ve dikkati bel hizasına iniyor.

Yüzünde tereddütlü bir gülümseme beliriyor. "Sen . ... um ... yapmamı ister misin?"

... ?"

Gerçekten de mükemmel kadın olabilirdi.

"Duşa gir, Holly." Görkemli cam bölmedeki suyu açıyorum ama soyunmak için bir hamle yapmıyor.

On iki duş başlığı odayı buharla doldurmaya başladı. Cam kapıyı açık tutup bekliyorum. Hâlâ hareket etmiyor.

"İşlemeli bir davetiye mi bekliyorsun?"

Başını sallıyor. "Yalnız duş alabileceğimi düşündüm."

Ah. İşte orada. Holly'nin doğuştan gelen utangaçlığını saklayamıyor.

Deneyimsizliği nedeniyle ona rehberlik etmekten ne kadar zevk alsam da, en seksi Tanıdığım itaatkâr kadınlar aynı zamanda tanıdığım en özgüvenli kadınlar. Dün gece kariyeri ve plak şirketinin onu içine ittiği karmaşa hakkında konuşurken Holly'nin özgüveninden bir şeyler yakaladım ve konu seks olduğunda bunu ondan alıp alamayacağımı görmeye kararlıyım. İlginç ve eğlenceli bir meydan okuma.

Sözlerim tam da bunu yapmak için hesaplandı.

"Ben de karımı duşta becerebileceğimi düşünmüştüm."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı, ateş püskürüyordu.

"Böyle mi olacak? Sen ne zaman diyeceksin, ben de bacaklarımı mı açacağım? Çünkü devasa kontratındaki o alt bölümü kaçırmışım."

İşte buradayız. Tutumu var ama eğitimsiz ve bunu nasıl yönlendireceği konusunda rehberliğe ihtiyacı var. İşte burada ben devreye giriyorum.

Odayı geçip önünde duruyorum. "Şu anda endişelenmen gereken tek büyük şey benim sikim, tatlım," diyorum. "Ve onu ne zaman ve nerede almanı söyledim."

Yumruğu çeneme değdi ve başım yana kaydı.

Hay sikeyim. Sanırım biraz fazla ileri gittim. Yeni karım tahmin ettiğimden çok daha fazla tavırlı.

İki parmağımı ağzımın hemen altındaki ve solundaki şaşırtıcı derecede hassas noktaya sürterek onu inceliyorum. Elini sallıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Kahretsin, hatırladığımdan daha çok acıyor," diye fısıldıyor.

Tepkisi ve sözleri ilgimi çekiyor. "Bana yumruk atmana mı yoksa görünüşe göre ilk kez birine vurmadığına mı daha çok şaşırmalıyım, emin değilim."

Holly uzun, koyu kirpiklerinin altından bana bakıyor, sanki bir an önceki cesareti alevlendiği kadar hızlı sönmüş gibi. Elini esnetiyor ve hareketlerinden anlaşılan acı hiç hoşuma gitmiyor.

"Bekle."

Dönüyorum ve banyodan çıkıyorum. Caesar's'taki tercih ettiğim villa beş bin metre kare, bu yüzden dondurucudan bir el havlusuna buz doldurup banyoya geri getirmem biraz zaman alıyor.

Döndüğümde Holly makyaj masasında oturmuş, aynaya sırtını dönmüş, hâlâ elini esnetiyordu. Önünde çömeliyorum ve gözleri şaşkınlıkla benimkilere dikiliyor. Bileğini tutmak için uzandım ama elini çekip aldı.

"Sen ne-"

Elimi ön koluna doluyorum, elini kendime doğru çekiyorum, böylece dizime dayanıyor ve buzu parmak eklemlerine bastırıyorum.

"Bence bu çok açık."

Şaşkınlık yüz hatlarını kırııştırıyor. "Sözleşmeyi çıkarıp bana bu senaryoda otomatik fesih olduğunu belirten bölümü göstereceğini düşünmüştüm."

Dudaklarım onun ifadesi karşısında seğiriyor. "Bunu ne benim ne de avukatlarımın öngördüğünü söyleyemem." Neredeyse gülümsemem kayboluyor. "Ama bunu bir daha yapma."

"O zaman bana böyle şeyler söyleme." Elini salladı, ama kolunu amansızca tutuyorum.

"Sanırım bunun gibi bir sürü şey söyleyeceğimi göreceksin ve sadece daha talepkar ve açık sözlü olacağım." Yemin ederim dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. "Gerçekten ne bekliyordun Holly?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu yapabileceğimi düşündüğüme göre kesinlikle deli olmalıyım." Gülüyor ve sesi büyük ana banyoda yankılanıyor.

Bu ses taşaklarımın sıkılaşmasına ve aletimin sertleşmesine neden oluyor. Bu kadında bir şeyler var ve ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ama vücudum ona Pavlov'un köpeği gibi tepki veriyor.

Yaklaşık göz hizamda oturduğu için tepkimi kaçırmıyor. Bir bana bakıyor, bir de boxer külotumdaki çadıra.

"Görmezden gel."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Bir kez daha yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve parmak eklemlerindeki buzu kaldırıyorum. Kırmızılar ve beynimi yabancı bir düşünce işgal ediyor. Canının yanması hoşuma gitmiyor, özellikle de benim yüzümden.

"Bunu bir daha yapma," diye emrediyorum ona.

"O zaman belki de benimle nasıl konuştuğunu yeniden düşünmelisin," diye karşı çıkıyor ve tekrar gözlerimle buluşmadan önce ekliyor, "Yine de özür dilerim. Muhtemelen bunu yapmamalıydım. Sadece ... tepki verdim. Kötü bir şekilde."

Buzu makyaj masasının üzerine koyup kalkıyorum. Duşa geçip suyu kapatıyorum ve başımı ana yatak odasına doğru sallıyorum.

"Hadi konuşalım."

CHAPTER SIXTEEN

Holly

Ona vurdum.

Vay canına. Lanet olsun.

Ona vurdum.

Johnny Dagen'ın bana beş dolar uzatıp annemin bu kadar para aldığını duyduğu için kendisine sakso çektirmeye yetip yetmeyeceğini sorduğu için kışına tekme bastığımdan beri kimseye vurmamıştım. Burnunu kırmıştım ve bir daha hiç sormadı. O zaman on beş yaşındaydım. Bu son sefer değildi. Biri bana kendimi fahişe gibi hissettirdi ama bu evlilik ne kadar sürerse sürsün kesinlikle öyle muamele görerek geçirmeyecektim.

Unutmak istediğim bir geçmişin anılarını gömerek Creighton'ı dev banyodan çıkarken takip ediyorum. Bana buz getirmiş olsa da, fesih işlemlerinin başlayacağı zamanın bu olduğunu varsayıyorum.

Keşke bu sabah yataktan hiç çıkmasaydım. Yeniden başlamam gerek.

Tanrım. Neden ona vurdum ki? Küçümseyici ses tonundaki bir şey beni çileden çıkardı.

Bu sabah uyandığımda plak şirketlerinin ve medyanın ne diyeceği konusunda endişeliydim ve o endişelerimi önemsizmiş gibi geçiştirdi. Sonra benden on bir yaş büyük olduğunu öğrendim.

Birdenbire verdiğim karar, tahmin etmediğim yepyeni bir eksi seviyesine büründü. Bu bir mazeret değil ama elimdeki tek mazeret bu.

Creighton bir çift şezlong pantolonu giydi -bunların nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok- ve ana süitin oturma odası kısmındaki sandalyelerden birine yerleşti. Ben de onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Bazı temel kuralları belirlememiz gerekiyor."

Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değilim, çünkü gerçekten *Creighton'ın* kurallarını ortaya koyma zamanının geldiğini kastettiğini varsayıyorum.

Ama gerçekten ne bekliyordum ki? Burada bir çeşit pazarlık gücüm olacağını mı? Noktalı çizgiyi imzaladığımda elimdeki koz kayboldu.

Bunu ben de biliyorum, o da biliyor.

Yine de ikimiz de diğerinden bir şeyler istiyoruz, bu da bizi eşit seviyeye getiriyor sanırım. Ama pek sayılmaz. O milyarlara sahip ve ben sadece *kendime* sahibim.

Bir kızı süslü makyajlarla, takma kirpiklerle, postişlerle, sahneye yakışır kıyafetlerle kaplayabilir ve beni yarı aç bırakarak fazladan on kilomu alabilirsiniz, ama bu özümde kim olduğumu değiştirmez. Ben hala büyük hayalleri ve daha da büyük bir başarısızlık korkusu olan Doğu Kentucky'li bir kızım

-Çünkü Gold Haven'a geri dönmek istemiyorum. Orada artık benim için hiçbir şey kalmadı, içimi burkan bir pişmanlık.

Kendimi çukurlarla dolu hafıza şeridimde yaptığım hazırlıksız gezintiden sıyrıldığımda Creighton'ı kaşlarını kaldırmış beni beklerken buluyorum.

"Lütfen, elbette devam edin." Aksanım daha sert çıkıyor ve bunun suçunu evimle ilgili düşüncelerime ve onun kurallarının kariyerim üzerinde herhangi bir etkisi varsa, bir sorunumuz olacağı gerçeğine atıyorum.

Gözlerini kısıyor. "Kural bir: Seksi severim. Çok fazla yapmayı planlıyorum. Seninle."

Peki o zaman. Adam kesinlikle lafı dolandırmıyor. "Onu ben hallederim."

"Eğer bu senin için sorun olacaksa, avukatlarım-"

Ve işte, kariyerimi tehlikeye atacak olan evliliği bitirme tehdidi.

"Bu evliliği başladığından daha hızlı bitirmek mi?" Hızla sözünü keserek söylüyorum. "Çünkü seks benim için bir sorun değil. Neye imza attığımı biliyorum. Konuşma becerilerimi çekici bulduğun için benimle evlendiğini düşünmüyorum. Sadece emir üzerine bacaklarımı açacağımı fark etmemiştim. En azından bir fahişe değilmişim gibi davranacağını düşünmüştüm. Gerçi sanırım gerçekte olduğum tek şey bu. Gerçekten pahalı bir fahişe."

Creighton'ın kısılmış gözleri tamamen erimişti. "Sakın kendine fahişe deme."
"O zaman bana öyleymişim gibi davranma."

Birbirimize bakıyoruz ve ben onun cevabını bekliyorum. "Sana nasıl davranmak istersem öyle davranırım" gibi bir şey bekliyorum ama onun yerine hiç beklemediğim bir şeyle karşılaşyorum.

"Özür dilerim."

Özür mü?

"Bu benim için iyi olmadı. Talepkâr bir pislik olabilirim ama bu benim tarzım değil."

"Bu duş seksi istemediğin anlamına mı geliyor?" Omzumdaki sürtük şeytanın bu sözleri ağzıma tıktığından eminim, çünkü kesinlikle bunu söylemeyi planlamıyordum.

Creighton'ın gülümsemesi tembel ve yırtıcı, gözleri ise sıcak ve sert.

"Ben öyle demedim Holly. Aslında, şu anda seni banyoya geri götürmek, çırlıçıplak soymak ve boşalman için bana yalvarana kadar duvara yaslayıp sikmekten daha çok yapmak istediğim bir şey yok."

Zihnim birlikte geçirdiğimiz ilk geceye geri dönüyor. Adamın kontrolü sevdiği gözümünden kaçmıyor. O gece son kez seks yaptığımızda benimle oynadı, yalvarıp yakarana kadar boşalmama izin vermedi ve sonra beni *aldı*. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bir daha asla yaşayamayacağımdan emindim. Bunu düşünmek iç karartıcıydı, çünkü inanılmazdı.

Bu sabahki itirazım sekse değil, benimle konuşma şekline idi.

Özür dilemesiyle birlikte, belki de bizim için hâlâ umut vardır.

İlk adımı atmaya karar veriyorum, yani bir barış teklifi. Buzu yanımdaki masaya koyuyorum, ayağa kalkıyorum ve tişörtümün eteğini tutuyorum. Yukarı ve başımın üzerine çekip yere bırakıyorum. Creighton'ın dudakları şimdiden tanımaya başladığım o seksi sırtışa dönüşüyor.

"O zaman belki de bu konuşmanın geri kalanını süresiz olarak ertelemeliyiz?"
Diyorum.

"Bu kulağa hoş geliyor."

Banyoya doğru bir adım atıyorum ve o "Dur" diyor.

Gözleriyle buluşuyorum ve gömleği uzatıyor.

Şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne?" "Tekrar

giy."

"Anlamıyorum."

Creighton elime uzanıyor, gömleği içine yerleştiriyor ve parmaklarımı yumuşak pamuğun etrafında kıvrıyor.

"Seni çırlıçıplak soyacağımı ve duşta becereceğimi söylemiştim. Benim için soyunacağını söylemedim."

Ciddi misin?

Ama itiraz etmiyorum. Sanırım orgazmın vaat ettiği şey ve gözlerinde kavurucu bir sıcaklıkla bana bakışı. Gömleğimi silkeleyip başıma geçiriyorum ve banyoya doğru dönüyorum.

Ana süitten çılgınca güzel banyoya doğru ilerlerken Creighton beni takip ediyor. Büyük cam duşun önünde durakladım. muhafaza edin ve bekleyin.

İri bedeninden yayılan ısı, üzerimdeki ince pamuklu kumaşa nüfuz ediyor ve bir sonraki hamlesini bekliyorum. Bekleyiş neredeyse elle tutulur bir şey.

Ağzı kulağımdan sadece yarım santim uzakta olmalı, çünkü "İçeri gir" dediğinde nefesi kulağımda geziniyor.

İtiraz etmek için ağızımı açıyorum, çünkü üzerimde hâlâ tişört ve iç çamaşırı var.

"Şimdi, Holly."

Bu emir tüylerimi diken diken ediyor. Daha öncekinden farklı olarak, ses tonu küçümseyici olmaktan ziyade yumuşak bir şekilde baştan çıkarıcı ve emredici. Sarhoş edici ve görmezden gelinmesi imkânsız.

Duşa girip bir sonraki emrini bekliyorum. Fazla beklememe gerek kalmıyor.

"Suyu aç."

Armatüre uzanıyorum ve çeviriyorum. Sıcak sprey bana birkaç farklı açıdan çarpıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Su birkaç dakika içinde tişörtü ıslatıyor ve Creighton'a kendi ıslak tişört şovunu yaptığımı fark ediyorum. Ve bu bilgi hiç de çekici değil.

Meme uçlarım sıırılsıklam kumaşa karşı sertleştiğinde, gözlerimdeki suyu siliyorum ve ona dönüyorum. Yüz ifadesini görmek istiyorum.

Beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Gözleri parlıyor ve kurt gibi bir gülümsemeyle karşılaşıyorum.

"Bundan hoşlanıyorsun, seni pis kız. Buna isyan etsen de, sana ne yapacağını söylemem hoşuna gidiyor. Dün gece limuzinde tam da bunu yapmamı istediğini hatırlıyor gibiyim."

Başımı sallamaya başlıyorum ama inkar etmenin bir anlamı olmadığını fark ediyorum. "Bundan hoşlanmamalıyım."

Creighton duşa geçip şezlong pantolonunu ve boxer külotunu çıkarırken, "Siktir etmemeli," diye homurdanıyor. Hiç vakit kaybetmeden sırılısıklam olmuş tişörtümü etek ucundan tutup başımın üzerinden yukarı çekiyor. Üstüme düşüyor vıcık vıcık bir *şaplakla* düşün zeminine bıraktı.

Başparmakları iç çamaşırımın belini yakalarken ağzı meme ucuma düşüyor. Başını kaldırmadan iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekiyor, ben de tekmeleyerek kenara atıyorum. Göğsümden uzaklaşıyor, dikkati bir kez daha ağzıma odaklanıyor. Onu alıyor. *Beni* alıyor.

Popomu avuçlayarak beni ayaklarımdan kaldırıyor. "Bacaklarını etrafıma sar."

Ereksiyonu bacaklarımdan arasına sıcak, sert ve ağır bir şekilde bastırıyor. Kalçalarımı kaydırıyorum, klitorisime yaptığı baskıyı seviyorum.

Sadece bir an için geri çekiliyor. "Ya şimdi konuşun ya da sonsuza dek susun Bayan Karas. Çünkü aksi takdirde, canınıza okuyacağım."

Tırnaklarım omuzlarındaki sert kaslara batıyor.

"Lütfen. Şimdi." Vites değiştirip içime girmeden önce söyleyebildiğim tek kelimeler bunlar.

Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım. *Asla.*

Gözlerim fıldır fıldır kapanıyor ama vücudum Creighton'ın büyüklüğüne uyum sağlamak için neredeyse acı verici bir şekilde esnediğinde onları açmaya zorluyorum. Yüz hatlarındaki coşkuyu görmek istiyorum.

İticileri hızlı ve sert geliyor ve vücudunun sıcaklığı sırtımdaki serin fayansla lezzetli bir tezat oluşturuyor. Buhar havayı dolduruyor, zevk inlemelerime karışıyor.

Bu açıda, her itiş mükemmel bir noktaya çarpıyor ve orgazmım klitorisime karşı her sürtünme parçasıyla artıyor. Yükselen gerilime karşı savaşıyorum, ne kadar uzun beklersem o kadar yoğun olacağını biliyorum.

Creighton beni tek koluyla tutacak şekilde yeniden ayarlıyor ve bir elini bedenlerimizin arasına sokuyor. Başparmağının klitorisime yaptığı baskı Beklemem gerektiğine karar verdim. Doruk noktası içimde patlarken tırnaklarımı omuzlarının bronz tenine geçiriyorum.

Çılgılığım kapalı alanda yankılanıyor ve kulaklarıma hücum eden kandan onun güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim. İtmeye devam ediyor, ikinci orgazmım üzerime gelene kadar her dalışta hızı artıyor. Vücudum onun etrafında kenetleniyor, alabildiğim her inç için açgözlü.

"Fuuuck," diye bağılıyor bir ... iki ... üç kez daha eve vururken.

İkimiz de duşun sıcak spreyi altında titreyene kadar kasları esniyor ve serbest kalıyor. Başı öne düşüyor, benimkinin yanındaki fayansa dayanıyor.

Bacaklarım onun beline kilitlenmiş durumda ve bir daha hareket edebileceğimden emin değilim. Bir daha hareket *etmek istediğimden* de emin değilim. Beni dikkatlice indirmeden önce çekiliyor ve ben de uzuvlarımı ondan ayırmak ve sikiinin vücudumdan kaymasına izin vermek zorunda kalıyorum.

"Tanrım, kadın." Yüzümü kendine doğru eğiyor, iki eliyle yanaklarımı tutuyor. "İnanılmazsın amına koyayım."

Sonra dudakları bir kez daha dudaklarıma iniyor ama dudaklarımda kalmıyor. Çeneme, boynuma ve göğüslerime doğru kayıyorlar. Dizlerinin üzerine çöküp önce göbeğime, sonra da amıma tapmadan önce her bir meme ucum dişlerinin ve dilinin ilgisini çekiyor.

Vücudumdan sızan dölleri hâlâ hissedebiliyorum ama bu onun yüzünü bacaklarımın arasına gömmesini, klitorisimi ısırmasını ve içine girmesini engellemiyor. Elleri arkamı kavıyor ve beni denge için yüzünü kullanmaya zorluyor.

Bununla ilgili hiçbir sorunum yok çünkü zevk yine omurgamdan aşağı kıvılcımlar saçıyor ve dizlerim tehlikeli bir şekilde pes etmeye yakın.

Ama bir elinin parmakları kıcıımın çatlağından aşağı kayarak yasak bölgeye yaklaştığında, ondan uzaklaşmaya çalışarak kıvraniyorum.

Kavrayışını sıkılaştırıyor ve kıvranişım beni orgazma doğru bir kademe daha ilerletmesi dışında tamamen yararsız. *O gece* oraya gitmişti ama ben viski ve zevkten umursamayacak ya da itiraz edemeyecek kadar sarhoştum.

Ama şimdi? Günün aydınlığında mı? Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

onu.

Yukarı bakar, yüz hatlarında şehvet ve şaşkınlık eşit olarak yazılıdır ölçmek.

"Ne? Yeni sikilmiş amını yememle ilgili bir sorunun mu var?"

Onun delici bakışları altında titriyorum. Hiçbir şeyi kaçırmıyor. Sanki tepkimi sınıyormuş gibi, o arayış içindeki parmaklar yine kıcıımın büzgüsünün üzerinden hafifçe geçiyor ve ben geri çekilmeye çalışıyorum.

Başparmağıyla daireler çizip en ufak bir baskı uyguladığında ağzı yıkıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sinir uçlarımla canlanmasıyla irkiliyorum. "Ben ..."

O hassas noktayı terk ediyor ve ben de rahatlıyorum ama çok geçmeden. Parmaklarını içime daldırmak için öne doğru getiriyor.

"Bu muhteşem kıcıına hiç yarak almadın mı Holly?"

Gözlerim açılıyor ve kekeleyorum, "Hayır... hayır. Asla."

"Bu değişecek." Yanıp sönen kahverengi gözleri hınzırca bakıyor ve ekliyor: "Belki bugün değil, hatta yarın bile... Ama değiştiğinde, sana bunu sevdireceğim. Bunun için yalvaracaksın."

Parmaklarına bir nem seli daha damlarken yutkunuyorum.

"Bu fikir hoşuna gitmemiş gibi davranma, çünkü vücudun çoktan konuştu. Sana göstermeme izin ver."

Başımı sallamamın bir faydası olmuyor çünkü araştıran parmakları kayganlığımı arka deliğime doğru çekmeye başladı bile. Zevkten kaslarım seğiriyor.

Bana bakarak bir parmağını göt deliğime bastırıyor. Etkilenmemeye çalışıyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş. İnlememi tutmak için dudağımı ısırıyorum ama yine de kaçıyor.

"İşte böyle bebeğim. Bu daracık bakir göt deliğini parmaklayacağım ve ben bunu yaparken sen de yüzüme boşalacaksın."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum dokunuşu kas halkasını test edip geçerken. Parmağı içeri girerken içim titriyor.

"İşte iyi bir kız. Al bakalım. Sana verdiğim her şeyi alıyorsun."

Ellerimi hareket ettirdiğimi hatırlamıyorum ama göğüslerimi avuçluyor ve zevk hissini yaymak için çaresizce meme uçlarımı çekiştiriyorlar.

Parmağı daha derine kayıyor ve ağzı bir kez daha klitorisime inerken itmeye başlıyor. İniltilerinin titreşimleri vücudumda isyan eden hisleri yoğunlaştırıyor. İkinci bir parmağın girişimi çevrelediğini hissettiğimde, sertleşiyorum, ama klitorisime bir kıştırma beni alevlenen sinir uçlarından uzaklaştırıyor.

Başım serin fayans duvara karşı bir o yana bir bu yana savruluyor, parmaklarıyla iterken ve diliyle, dişleriyle ve dudaklarıyla klitorisimle oynarken acı ve zevk birbirine karışıyor ve kıvılcımlanıyor.

Bu adam duyularımın her birine sahip ve ben paramparça olana kadar beni daha yükseğe zorlarken kendimi onun yasak dokunuşlarına kaybediyorum.

CHAPTER

SEVENTEEN

Creighton

Holly'yi bıraktığımda duvardan aşağı kayıyor, başı öne, omzuma düşüyor. İkimiz de duşun gürültülü spreyinin altında dizlerimizin üzerindeyiz ve ona her dokunduğumda lanet olası Kutsal Kase'yi bulmuş gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum. Bu biraz sinir bozucu ve hiç de alışık olduğum bir duygu değil.

Ayağa kalkıyorum, dikkatlice ayağa kalkmasına yardım ediyorum. İkimizi de yıkayıp suyu kapattıktan sonra Holly'yi kocaman, kabarık bir bornoza sarıyorum. Küçük bedenini sarıyor ve sevişme sonrası mutlu haliyle, doygun bir tanrıça gibi görünüyor.

Onu yatağa taşıyorum ve kuş tüyü yastıklardan oluşan bir dağın üzerine yerleştiriyorum. Onun uykulu gülümsemesi karşısında göğsüm garip bir şekilde sıkışıyor ve King Kong gibi göğsüme vurma ihtiyacı hissediyorum.

Doymuşluğun tam tersiyim. Gaza geldim, onu unutulana kadar sikmeye hazırım ve kendimi dünyanın kralı gibi hissediyorum.

Onun orgazmları beni bu çılgın güç yolculuğuyla dolduruyor, sanki çıplak ellerimle binaları yıkabilir ve sonra sadece irademle onları yeniden birleştirebilirmişim gibi.

Yataktan hafif bir horlama sesi geliyor ve ona tekrar bakıyorum. Başı uykuda yana yatmış ve ağzı hafifçe açık. Ben azgın bir piçim ve sikimi tekrar o dudakların arasına sokmak ve ona verdiğim her şeyi yutmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Küçük, sıkı kıcının parmaklarımla nasıl sıkıldığını düşünüyorum ve sikimi içine sokan ilk erkek olacağımı bilmek hoşuma gidiyor. Bunlar

Sahiplenme dürtüsü beni çok şaşırtıyor. Ben sahiplenmem, çünkü bağlanmam. Asla.

Hepsini geldikleri yere geri itiyorum ve mastürbasyon yapmak için duşa gidiyorum.

CHAPTER EIGHTEEN

Holly

Hayatımda yaşadığım en muhteşem duş seksinden -aslında yaşadığım tek duş seksinden- sonra kedi uykumdan uyandığımda, yılbaşı gecesi verdiğim kararın sonuçlarıyla başa çıkma zamanının geldiğine karar veriyorum. Şirket bütün gün telefonumu aramalar ve mesajlarla doldurdu ve sonunda Morty'nin çağrısına cevap verdiğimde telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kalıyorum çünkü sözleri gittikçe daha yüksek sesle ve daha çok küfür içeriyor.

"Her şeyi berbat ettin, Wix! Her şeyi planlamıştık. Bu teklifi medyaya layık hale getirmek için para harcadık ve sonra sen lanet olası MIA idi. Sana söylediğim gibi çizgiyi takip etmek yerine lanet olası bir milyarderle evlenerek ne halt ettiğini sanıyorsun? Sen alamazsın kararları ben veririm. Kararları ben veririm."

Morty nihayet nefes aldığımda konuşmak için ağzımı açıyorum. Ama Jim başka bir dahili hatta ya da aynı konferans odasında olmalı, çünkü araya giriyor.

"Olan oldu. Artık geri dönüş yok ve bu Vegas saçmalığını geri alabilseydik bile daha da kötü olurdu. JC bir pislik gibi görünüyor ama en azından kalbi kırık bir pislik sempatiktir."

"En başta hiçbir şey yapmamalıydı! Bu çok saçma. Yemin ederim bunu sırf beni kızdırmak için yaptın!" Morty'nin bağırarak söylediği sözler kulaklarımı acıtmaya başladı.

"Sana hizaya gelmeyeceğimi söylemiştim," diyorum sonunda. "Beni dinlemedin."

"Fikir sahibi olmaya hakkın yok, Wix. Kışın Kentucky'ye geri dönecek!"

Jim yine araya girer. "Hadi ama Morty. Bunu konuşmuştuk. Onu Kentucky'ye geri göndermenin kimseye bir faydası olmayacak."

Telefonu açtığımdan beri ilk kez içimde bir rahatlama hissi belirliyor.

Morty homurdanıyor, hâlâ tamamen kabul etmek istemiyor. "Bundan sonra hizaya gelse iyi olur." Sonunda tekrar bana dönerek, "Bir şovu, bir antrenmanı, bir radyo spotunu, bir buluşma ve selamlaşmayı, hatta lanet olası bir toplantıyı bile kaçırmasan iyi edersin, Wix. Seni o turneden öyle bir çekerim ki başın döner, sonra da milyarder kocana sürünerek geri döner ve sahip olabileceğin kariyeri hatırlarsın."

"Hiçbir şeyi kaçırmayacağım. Söz veriyorum."

"Her şeyi tek tek kontrol edeceğim. Yapmazsam görürsün."

"Anladım."

"Güzel. Şimdi her şeyi berbat etmeyi bırak ve bir sonraki albümün için birkaç şarkı yaz. Bana hâlâ altı tane borçlusun."

"Altı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Büyük bir perakendeci için özel bir iş yapıyoruz. O yüzden git bir şeyler yaz."

Hissettiğim rahatlama kayboldu ve arkamdaki sandalyeye çöktüm. "Altı şarkı mı? Ne zamana kadar?"

"Üç haftan var. Bir şarkı yazarının seninle Dallas'ta buluşup birkaç şarkı yazması için zaman ayarladım bile. Eğer yapamazsan, o zaman senin için bir şeyler seçerim."

Morty'nin benim için şarkı seçmesi düşüncesi korkutucuydu.

Yazabilirim ama üç haftada altı şarkı mı? Panik yapmamaya çalıştım. "Tamam," diye mırıldandım. "O zaman başlasam iyi olacak."

"Çok doğru. Umarım balayına çıkmayı düşünmüyordun."

Sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum, ama belli ki beni göremiyor. Cevap vermeye başlıyorum ama hat sessizleşiyor. Telefonuma bakınca, konuşmayı bitirdiğini görüyorum.

Aramayı.

Beklediğimden hem daha iyi hem de daha kötü geçti. Hâlâ bir kariyerim var - bir şeyleri *kaçırmadığım* sürece, ki bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ve benim de

Üç haftada altı şarkı yazdım. Aylardır bir şey yazmadım. Turne çılgınlığı ve şu yeni evlilik meselesi de eklenince

Kendi alanıma girip biraz ilham bulacağım. Sanırım başka seçeneğim yok, o yüzden başlasam iyi olacak.

Villanın ofisinin kapısı açılır ve Creighton görünür. "Onları ezmem gerekiyor mu?"

Otomatik desteği beni şaşkına çeviriyor ve damarlarıma sıcaklık doluyor. "Affedersiniz?"

"Etiketini ezmem mi gerekiyor?"

"Bunu neden yapasın ki?" Teklif karşısında afallayarak soruyorum.

"Çünkü kimse benim olanla uğraşamaz. Buna sen de dahilsin."

Sıcaklık, onun için gerçekten sadece bir mal olduğumun farkına varmamla birlikte geldiği gibi hızla yok oluyor. Gerçekten ne bekliyordum ki? Sevgi mi? Onu tanımıyorum bile. Bu da şu soruyu akla getiriyor... Onu gerçekten tanıyabilecek miyim? Yoksa ben onu tanıyamadan bu iş bitecek mi? Şans mı?

"Hukuk ekibimle görüşmek için bugün New York'a dönüyoruz. Sözleşmenizi incelediler ve tavsiyelerde bulunmaya hazırlar." "Buna gerek yok.

Morty ve Jim bana bir tokat atmayaacaklar.

sözleşme ihlali davası açabilirim. Ayrıca, New York'a geri dönemem; Nashville'de olmam gerek. Benim bir hayatım var, biliyorsun. Tekrar yola çıkmadan önce menajerim ve grubumla görüşmem gerekiyor."

"Bu planın bir parçası değil Holly."

"Bu parlak planı yaparken bana danışmadığını düşünürsek, bununla ilgili bir sorunum olduğunu anlayacaksın."

Gözleri kısıldı ve kızgınlığı ses tonundan belli oluyordu. "Turnede olduğunuz halde New York'a gitmeyi nasıl başardınız?"

"Noel arifesinden yeni yıl sonrasına kadar ara verdik. Ayın altısında turnenin son ayağı için tekrar yola çıkıyoruz. Hazırlanmak için Nashville'de en az yirmi dört saate ihtiyacım var."

"Bu şeyde başrolü sen mi oynayacaksın?" "Hayır," diye yavaşça cevap veriyorum.

"O zaman turneyi neden bu kadar önemsiyorsun?"

Ciddi mi bu?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çünkü bu benim işim. Ve bu aşamada turnelerin başını çekmem gerektiğini düşünüyorsan müzik sektörü hakkında pek bir şey bilmiyorsun demektir."

"Biz programımızı ayarlayana kadar yerimize birini bulabilirler."

Bir an için nutkum tutuldu. Gerçekten bunu mu öneriyor? *Cidden mi?* Bunu sorgusuz sualsiz anlayacağı kelimelerle ifade etmem gerekiyor.

"Hayatta olmaz, Karas. Turneye çıkıyorum. Bırakın bir şovu, tek bir antrenmanı bile kaçırırsam plak şirketi beni kesinlikle dava eder, üstelik bu şovu izlemek için bilet alan hayranlarım için. Geri adım atmayacağım."

"Hayranlarınız sizi başka bir zaman görebilir. Önümüzdeki birkaç hafta, kariyerinin benimkiyle çakışmaması için programa nasıl uyacağını bulmak açısından kritik önem taşıyor."

Sandalyeden kalktım ve ayağa kalktım. Anlamıyor. Bu onun geçmesine izin vermeyeceğim bir çizgi.

"O zaman işim bitti," diyorum, her kelimemde güven çınlıyor. Bunu benden almasına izin vermeyeceğim. *Kimsenin* bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

Creighton'ın kaşları kırışıyor ve başını eğiyor. "Affedersiniz? Sizi doğru duyduğumu sanmıyorum." Bana doğru bir adım attı.

"İşim bitti dedim. Senin strateji seansı programına uymak için beni destekleyen insanları hayal kırıklığına uğratmayacağım ve kariyerimin seninkiler tarafından belirlenmesini reddediyorum. Daha iyi bilmeliydim. Dün gece bana bu işi çözmemde yardımcı olacağına, daha da karmaşıktırmayacağına dair saçmalıklarına inandım."

Çenesindeki kaslar titriyor ve sesi derin ve kesin. "Ben de sana destek olacağımı söyledim Holly. Onları değil. Ve benim desteğim, işimin önce gelmesini gerektirir."

"Hayır. Bunu senin anlayacağın kelimelerle ifade edeyim, Karas. Bu bir *anlaşma bozucu. Pazarlık edilemez.*"

Kapıya doğru yöneliyorum ve o yoluma çıkıyor. "Bu tamamen kabul edilemez. Ben bitti diyene kadar benimle işin bitmedi."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Sadece bir kelime söyleyebileceğini ve bunun kanun olduğunu düşünmene sevindim. İşler öyle yürümüyor." Ondan kaçmaya çalışıyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor. "Dalga geçmiyorum, Karas. Benden bu kadar."

Etrafindan dolanıyorum ve kapıya doğru kaçıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde beni durdurmadı.

CHAPTER NINETEEN

Creighton

Beni bırakıp gitmesine izin vereceğimi sanıyorsa çıldırmış demektir. Onu yatak odasına kadar takip etmeden önce birkaç adım önüme geçmesine izin veriyorum.

Muhtemelen otele vardığımızda onu soyduktan sonra düzgünce katladığım kıyafet yığını bulmak için odayı arıyor. Onları şifonyerin üzerinde görünce kot pantolonunu alıyor ve külotla uğraşmadan her seferinde bir bacağına içine sokup yukarı çekiyor.

"Gitmiyorsun."

Holly sütyenini almak için uzanırken kafasını kaldırır. Gözleri, içlerindeki sıcaklıktan dolayı alev kusuyor olabilir. "İzle beni."

"Bu kabul edilemez."

"Bundan zaten bahsetmiştin. Ama ne yazık ki bahsetmediğin şey, bu işin yürümesinin tek yolunun kariyerimden vazgeçmem olduğuydu. *Hayallerimden* vazgeçmem. Anlamıyorsunuz. Elimde kalan tek şey hayallerim ve onlardan kimse için vazgeçmeyeceğim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. İşte bu yüzden tekrar evlenmek için acele etmiyordum. Çünkü kadınlar tamamen mantıksız ve mantıksız.

"O zaman belki de bu teklifi kabul etmeden önce daha fazla soru sormalıydın."

Sütyenini bağladıktan sonra durakladı. "Sanırım gerçekten sormam gereken tek soru senin bencil, inatçı bir pislik olup olmadığı. Benim hata."

Haksız değil. Ben bencil, inatçı bir pisliğim. Bu özelliklerim olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım. Ama aynı zamanda bir anlaşmamız vardı.

Holly gömleğini silkiyor ve saçlarını geriye atıyor, hızlıca örüyor ve kot pantolonunun cebinden çıkardığı bir çeşit lastikle sabitliyor. Bir kez daha, on altı yaşlarında görünüyor, meydan okuyan, muhteşem bir kız, ona sunabileceğim her şeyi yüzüme geri fırlattı çünkü o onu hayallerinden vazgeçireceğimi sanıyor.

Birimizin prensipleri olduğunu bilmek güzel.

"Otur kığının üstüne, Holly. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı. "Cehenneme kadar yolun var Creighton Karas, lanet evlilik sözleşmeni de yanında götür. On iki saat evli kaldıktan sonra hakkım olan yüz dolar sende kalabilir. Onu kendine başka bir budala oyuncaktan sakso almak için kullan, çünkü bu iş *bitti*."

Gülümsemem keskinleşiyor çünkü bu alingan kadından gerçekten hoşlanıyorum. Vuruyorum daha hareket ettiğimi fark etmeden. Onu yatağa fırlatıyorum ve ellerini başının üzerinde birleştiriyorum.

"Bu gösteriden sonra gitmene izin vereceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun sevgili karıcığım."

Çırpınışları numara değil ve neredeyse taşaklarıma değecek olan dizi de çok gerçek.

"Siktir git, Karas."

"Tatlım, burada sikilen tek kişi sensin." Ağzımı kulağına bastırarak çırpınan başını sakınleştiriyorum. "Bırak ben çözeyim. Eğer yapamazsam Turunuzla ve programınızla ilgilenmek gibi basit bir işi halletmek için milyarlarca dolarlık küresel bir şirketi yönetmeye uygun değilim."

Bu noktayı kabul ettiğime inanamıyorum ama onun gitmesine izin vermeye niyetim yok. Her şeye sahip olmanın bir yolunu bulacağım, çünkü kabul edeceğim tek şey bu.

Her şeyi.

Holly'nin mücadele eden vücudu sakınleşiyor. Tek hareket, ciğerlerine hava çekerken göğsünün inip kalkması.

"Ciddi misin?" diye sorarken sesi kısık. Bunu söylediğini ve ciddi olduğunu duymam gerek - kariyerimi de bir öncelik haline getireceğini. Çünkü benim için bundan daha önemli bir şey yok. Ayın altısında o tur otobüsünde olmalıyım, yoksa mahvolurum."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. Bırakın sözümün doğru olup olmadığını, hiçbir konuda sorgulanmaya alışıık değilim.

"Evet, kariyerine öncelik vereceğim ve hayallerine ulaşma şansını kaybetmenin sebebi ben olmayacağım. Dördüncü gece Nashville'de olacaksın - hazırlanmak için orada olman gerektiğini söylediğinden daha erken. Ama bunu benim yöntemimle yapacağız."

Uzun bir süre yüzümü inceledi. "Seni anlamıyorum. Seni gerçekten ama gerçekten anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok. Ve muhtemelen hiçbir zaman da anlamayacaksın."

CHAPTER TWENTY

Holly

Adam delirmiş. Tüm bunların tek açıklaması bu. Ve sanırım bu beni de en az onun kadar deli yapıyor çünkü ben de onunla birlikte çılgınlık trenine atladım. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde bu kadar çok şeyin olduğunu düşünmek akıllara durgunluk veriyor. Dün gece yarısı Plaza'da Creighton'la buluşuyordum, bu sabah Vegas'ta evlendik ve öğleden sonra New York'a gitmek üzere havaalanına dönüyoruz.

Caesar's'tan ayrılırken bir bellman çantalarımızı taşıdı. Çıkışa vardığımız anda kameralar yanıp sönmeye ve muhabirler sorular sormaya başlıyor. Büyük boy güneş gözlüklerimin yerinde olduğundan emin oluyorum ve başımı eğip doğrudan açık limuzin kapısına doğru acele ediyorum, tıpkı bir başka JC olayı gazetelere yansıdıktan sonra basının beni yakaladığı zamanlarda yaptığım gibi. Limuzin olmadan tabii ki.

Ama ben limuzine ulaşmadan Creighton elimi tutuyor ve beni durduruyor. Bir kolunu bana doladı ve beni yanına çekti.

"Kutlamalarınız için teşekkür ederim. Birkaç sorunuzu yanıtlamaktan mutluluk duyarız."

Yapar mıyız? Bu da ne demek oluyor?

Basın davetiyenin üzerine akbabalar gibi atladı.

"Bay Karas, tüm bu prodüksiyonun - viral cevapsız bağlantı - bir reklam gösterisi olduğunu doğrulayabilir misiniz? Ve Bayan Karas, siz de JC Hughes'un yılbaşı gecesi sana evlenme teklif edeceği söylentilerine ne diyorsun?"

Creighton başını sallar. "Şimdi bunu neden doğrulayayım ki? Ama şunu söyleyeceğim. Bazen istediğinizi elde etmek için çılgınca bir riske girmeniz ve kaderin size gülümsemesini ummanız gerekir. Bu en büyük şans olmayabilir. kumar oynadım, ama sanırım en iyisi bu olacak. Ne de olsa onu mihraba ilk götüren şanslı piç bendim."

Sözleri nefesimi kesiyor. Renkli camlarımın ardından ona bakıyorum ve o anda keşke onu basın için saçmalayıp saçmalamadığını ya da dürüst olup olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyor olsaydım diyorum.

Bunu gerçekten kastetmiş olmasına imkân yok.

Creighton bana bakıyor ve flaşlar bizi bombalamaya devam ederken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirliyor. Bu fotoğrafın yarın bütün gazetelerin kapağında yer alacağını biliyorum.

Basın soru sormaya devam ediyor ve Creighton belirsiz genellemelerle cevap veriyor. JC ile ilgili olanları ustalıkla geçiştiriyor ama bunu yaparken gözlerini benden ayırmıyor. Tam önümdeki kameramanın iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirim.

Limuzine bindiğimizde, bu konuda çok kararsız hissediyorum. her şeyi. Planım sadece Karas'ı JC ile yaşadığım felaketten kurtulmak için bir koz olarak kullanmak ve olağanüstü bir seks yapmaktı. Ama şimdi düğün bittiğine göre, daha önce söz vermesine rağmen bunun nasıl yürüyeceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Sanırım sorunumun bir kısmı Creighton'ın nedenlerinin hala benim için tam bir gizem. Seks onun için sıra dışı bir şey olamaz, yani tüm bunlar bir milyarderin kaprisinden başka bir şey değil mi?

Ama havaalanına doğru hızla ilerlerken bana hala bakıyor, o yumuşak bakış yüzeyin arkasında daha fazla şey olduğunu mu ima ediyor? Bu da ne böyle? Hâlâ rol yapma modunda mı?

Ve neden bu kadar önemsiyorum? Kendi gündemime odaklanmalı ve onu kendi saçmalıklarıyla baş başa bırakmalıyım. Ama o lanet bakış.

"Ne?" Bir an daha onun incelemesine dayanamayarak soruyorum. "Ne?" diye cevaplıyor başını sallayarak.

"Bana bakıyorsun."

Gülümsemesi yumuşak kalıyor. "Güzel bir kadınla karşı karşıyayım. Nasıl bakmayayım?"

"Basın gitti, Karas. Bana gerçeği söyleyebilirsin."

Gülümsemesi kayboluyor ve onu öldüren ben olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. "Sen biraz ateşli birisin," diyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Sonraki sözleri beni şaşırttı. "Sanırım seninle evli olmak hoşuma gidecek Holly. Ve bence kışındaki sopayı birkaç dakikalığına çıkarırsan, benimle evli olmanın iyi bir yanı olduğunu da fark edebilirsin. Hayat kısa. Yapabiliyorken onu kurutmalıyız."

Onun talih kurabiyesi felsefesini görmezden geliyorum ve "Kışımda bir sopa yok" diyorum.

"Eh," diyor kıkırdarak, "sanırım bunu şahsen doğrulayabilirim."

Isı vücuduma yayılıyor ve yanaklarım alev alıyor. Ama bundan da öte, göğsümde bir sıcaklık dalgalanıyor. Dokuzuncu sınıfta olmak ve futbol takımının kaptanının senden hoşlandığını söylemesi gibi bir şey bu. Umursamamalıyım. Onu tanımıyorum bile. *Ama yine de o benim kocam.*

"Ne demek istediğimi biliyorsun Holly. Kariyerini korumaya çalışmanı anlıyorum ama omurganı biraz gevşetmeli ve yolculuğa hazır olmalısın. Arabayı kullanan ben olduğumda seni nereye götüreceğinden keyif alabilirsin."

"Ben yerleştim," diyorum.

"Elbette öylesin, tatlım. Sanırım şu anda sana dokunsam elimi ısıtırıp koparırsın."

Göğsümdeki aptal çırpınış bana onun gülümsemesini geri getirmek için delice bir dürtü veriyor. Ve onun yanıldığını kanıtlamak. Bana dokunursa hiçbir şeyi ısıtırıp koparmayacağım.

Emniyet kemerimi çözüyorum, bu konuşmayı şimdiye kadar öğrendiğim tek yolla değiştirmeye niyetliyim.

Limuzinin zemininde dizlerimin üzerine çöktüğümde Creighton beni koltuk altlarımdan kaldırıp kucağına yan yatırarak şaşırtıyor. "Teklifiniz için minnettarım, ama başka bir zamana erteleyeceğim."

"Ama ben-"

Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Sanırım bunu değiştireceğiz, Holly. Yeni kurallar."

"Kuralları sevmiyorum." Sözcükler parmağının etrafında karmakarışık çıkıyor.

Yine o lanet gülümsemesini takınıyor. "Belki de sorun budur."

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı, çünkü parmağı dudaklarımdan ayrılıp kaşlarımda arasındaki endişe çizgimin her zaman kırıştığı boşluğu düzeltiyor.

"İkimiz de senin yetenekli bir kadın olduğunu ve kariyerinin senin için çok önemli olduğunu biliyoruz."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben konuşmadan parmağını tekrar ağzıma bastırıyor.

"Bırak da bitireyim." Bekliyor ve ben de başımı sallıyorum. "Ben baskın, hiçbir şeyi takmayan bir adamım ve kazanmak benim için son derece önemli. Benim seviyeme geldiğinizde, önemli olan para değil, kazanmaktır." Başparmağını yanağında gezdiriyor. "Birlikte geçireceğimiz zamanı üstünlük için savaşarak geçirmek istemiyorum, işte teklifim: Liderlik etmeme izin ver. Her küçük şeyde benimle kavga etmeyeceksin ve senden boyun eğmeni istediğimde boyun eğeceksin."

O devam ederken kaşlarımın saç çizgime doğru yükseldiğini hissediyorum.

"Ve karşılığında, sana isteyebileceğin her şeyi vereceğim ya da ihtiyacım var."

Elini yüzümden çektiğinde, bunu artık konuşmama izin verildiğine dair bir işaret olarak kabul ediyorum. "Yani, kendime olan saygım ve özgür iradem karşılığında."

Creighton başını sallıyor. "Hayır. İşbirliğiniz ve güveniniz karşılığında."

"Ama-"

"Sana ne demek istediğimi göstermem için bana bir şans ver Holly. Uysal küçük bir Barbie bebek istemiyorum. Hala senin kıvılcımını ve ateşini istiyorum. Onu evcilleştirmek istemiyorum; sadece ona rehberlik etmek istiyorum. Ve aynı zamanda, sana yük olan her yükü alacağım ve onları benim yapacağım."

Creighton Karas'ın muhtemelen çok az kişinin görebileceği bir yönüne dair bu nadir bakışla birlikte beni yakalayan son cümlesi oldu. O muhtemelen tanıdığım en yetenekli adam ve sorunlarımı ona devretme fikri inanılmaz derecede baştan çıkarıcı. Onun sözleriyle stresimin kaybolmaya başladığını hissedebiliyorum.

Koyu kahverengi gözlerine bakıyorum ve ona mümkün olan tek cevabı veriyorum.

"Tamam."

CHAPTER

TWENTY-ONE

Creighton

Bu kadına sahip olacağım; bedenine, kalbine ve ruhuna.

CHAPTER

TWENTY-TWO

Holly

Creighton'a tamamen güvendiğim ilk hareket, nereye gittiğimizi sormadan jete binmek oldu. Ayın dördüne kadar beni Nashville'e geri götüreceğini söyledi ve ben de bunu yapacağına kesin gözüyle bakıyorum. Özel bir jetin bunu kolaylaştıracağını umuyorum. Planım Monty'ye borçlu olduğum şarkılara başlamak ama Creighton'ın başka fikirleri var.

Otuz bin fitte seyrederken beni kabinin arka bölümünü oluşturan yatak odasına götürüyor ve tek bir kelime söylüyor.

"Soyun."

İlk içgüdüm tartışmak, ama yeni keşfettiğimiz anlayış aklımın ön saflarında, gömleğimin eteklerine uzanıyorum ve itaat ediyorum.

Tamamen giyinik halde yatağa uzanıyor. Çıplak kaldığımda, bir sonraki talimatını bekliyorum. Tanrı'ya şükrediyorum ki, o tembel tembel vücudumu inceliyor. *Country Dreams*'teki gardırop danışmanlarından başlayarak, on ay boyunca herkesin ve annelerinin önünde dürtülmek, dürtülmek ve değiştirilmek beni neredeyse her türlü alçakgönüllülükten mahrum bıraktı.

Sonunda konuştu. "Acıktım ve amını yüzümde istiyorum."

Kalbim onun kaba sözleri karşısında tekliyor ama içimdeki kaslar ihtiyaçla sıkışıyor. Belki de Creighton ne derse onu yapmak o kadar da zor olmayacak.

Yatağa tırmanıp üzerine çıkıyorum ve beceriksizce yüzüne doğru ilerliyorum. Daha önce hiç birinin yüzüne *oturmamıştım*. Ama Creighton

tereddüt etmeme izin vermiyor. İki eliyle kığımın yanaklarını kavıyor ve bu sabah duşta yaşadıklarım aklıma geliyor.

Ama midemi titreten zevkten başka her türlü düşünce, klitorisimi dilleyip ağız ziyafet çekmek için aşağı kaydığında aklımdan siliniyor.

Öne doğru eğilip denge için döşemeli yatak başlığının tepesine tutunuyorum. Vücudunun benimkine değıği yerler dışında varlığım sona eriyor. Sonunda klitorisime yapışıp sertçe emdiğinde zevkten aklım başımdan gidiyor. Ezici bir orgazm içimi parçalıyor. Ben öne doğru düşerken, Creighton sırt üstü düşmem için dönüyor. Ayağı kalkıp pantolonunu ve boxer külotunu bir kenara fırlatıyor. Bacaklarımı ayırıyor ve beni yatağın kenarına çekiyor. Sonunda, sertleşmiş ereksiyonu bana baskı yapıyor.

Az önce benden çıkardığı doruktan dolayı gevşek, omuzlarını kavramaktan ve beni yatağı vururken tutunmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sarsıntılar içimde dalgalanıyor ve hemen ardından başka bir orgazm kontrolden çıkıyor.

Sonunda kendi orgazmını kükreyip durduğunda ne kadar zaman geçtiğı hakkında hiçbir fikrim yok. Otuz saniye ya da otuz dakika olabilirdi. Zamanın geçişini kavrama yeteneğim, zevk alma kapasitem karşısında kaybolmuştu.

Kendini kısmen üzerimde tutuyor, vücudundan benimkine damlayan terlerimiz birbirine karışıyor. O anda, kariyerimi tehlikeye atmadığı sürece, bu deneyimi tekrar tekrar yaşamama izin verirse kurallarına uyacağıma karar verdim.

Ve böylece Creighton Karas'a olan bağımlılığım başladı.

CHAPTER

TWENTY-THREE

Holly

Elbette New York'a daha önce de gelmişim ama özel bir jetle gelmek, tur otobüsüyle ya da ticari bir uçuşla gelmekten tamamen farklı. Las Vegas gezimizin tersi gibi, özel havaalanına iniyoruz, piste çıkıyoruz ve karartılmış, şoförlü bir Bentley tarafından karşılanıyoruz.

Manhattan'a kadar olan kısa yolculuk olaysız geçiyor ve Creighton telefonuyla ilgileniyor, e-postalara ve diğer şeylere yanıt veriyor ve benim varlığım sanki kaybolup gidiyor. Ama sinirli değilim; ben de düşünüyorum. Altı şarkım var.

ve bunu yapmak için üç haftam var. Creighton'ın New York'taki bu birkaç gün için ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok ama elimden geldiğince yazmaya zaman ayırmaya çalışacağım.

Tıpkı New York'a ilk geldiğimde olduğu gibi, betondan yükselen dev gökdelenler bana kendimi küçücük hissettiriyor. Kaldırımlarda koşuşturan tüm insanlar - şimdi olduğu gibi gece yarısı bile - bir amaç uğruna hareket ediyor, olmaları gereken yere ulaşmaya niyetliler. Parlak bir şekilde aydınlatılmış yüksek bir binanın önünde yavaşlıyoruz ve Plaza'ya yakınlığımız hakkında hiçbir fikrim yok, ama sanırım bunun bir önemi yok. Parlak altın renginin tek parçası Aklımda kalan adres, döner cam kapıların üzerindeki büyük *Beşinci Cadde*.

Creighton telefonunu bir kenara bırakıp limuzinin kapısını iterek açıyor ve inip bana elini uzatıyor. Kabul ediyorum.

başka bir medya sirkine giriyoruz. Saatin geç olmasına rağmen, kapıya doğru yürürken kameralar tıklıyor ve yanıp sönüyor, ancak bu sefer Creighton Onları tanımakta yavaş davranıyorlar. Daha fazla yaklaşmıyorlar ve ben de neden geride durduklarını merak ediyorum, ta ki binanın önünde bekleyen güvenliği görene kadar.

Bir kapıcı cam ve altın kapıyı açıyor ve Creighton ona ismiyle teşekkür ediyor. Adamın adını biliyor olması benim kitabımda son derece olumlu bir işaret. Hızlı bir asansör yolculuğundan sonra, hiç de sürpriz olmayan çatı katına çıkıyoruz. Çok büyük, özellikle de New York standartlarına göre.

Koyu renkli ahşap ve bir çeşit süslü mermer önümüzde uzanıyor, gri ve beyaz duvarlarla uyumlu halılarla kaplanıyor. Ama devasa oturma odasının en önemli parçası? Şehre bakan pencere duvarı.

Manzara inanılmaz, karanlıkta bile. Yine de, siyah deri ve camlarla dolu, tam bir erkek alanı. Çoğunlukla deniz mavisini ve kırmızı olan renk sıçramaları seyrek, sadece sanat eserlerinde ve birkaç yastıkta var.

Bunalmış bir halde tereddüt ediyorum, botlarım ayağımdayken içeri adım atmaya korkuyorum ama Creighton isteksizliğimi paylaşmıyor. Beni içeri çekiyor.

"Burada birkaç gün rahat edeceksin."

Yine soru sormuyor, emir veriyor. Onunla tartışmam. Eminim burası icat edilmiş her türlü konfora sahiptir.

"İşe yarayacak," diyorum ve Creighton beni yatak odasına doğru götürmeden önce başını çevirip bana sırtıyor.

"Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Ne yazık ki seni bırakıp birkaç saatliğine ofise gitmem gerekiyor. Bir işim çıktı ve oradan ekibimle birlikte halletmem gerekiyor." "Onları gecenin bir yarısı mı çalıştırıyorsunuz? Ve New York'ta Yılın Günü mü? Bu zalimce ve olağandışı bir ceza gibi görünüyor."

Creighton, şık siyah baş ve ayakucu, gümüşü gri yatak örtüsü ve bir yığın yastığı olan kral boy yatağın önünde duraksıyor.

"Çalışmalarını istediğim zaman çalışıyorlar. Onlara ihtiyacım olduğunda her şeyi bırakmaya istekli olmayan hiç kimse gemiye gelmiyor. Aldıkları ücret adil bir takas."

Omuz silkiyorum. Buna verecek bir cevabım yok, çünkü onlara benim kazandığımdan daha fazla para ödediğini varsayıyorum, bu yüzden ondan ne alacakları onlara kalmış.

"Gel. Sana eşyalarını göstermek istiyorum."

"Eşyalarımı mı?"

Onu, içinde büyüdüğüm tek göz evin yaklaşık yarısı büyüklüğünde bir gömme dolaba açılan kapıya kadar takip ediyorum. Boyutları beni durdurmuyor ama içinde asılı duran etekler, elbiseler, üstler ve pantolonlardan oluşan koleksiyon durduruyor. Gözlerim ayakkabı, çanta ve aksesuar raflarına takılıyor.

"Bunlar ne?"

"Senin gardırobun," diye cevaplıyor Creighton kesin bir ifadeyle. "Yılbaşı gecesi teslim aldım."

Ne?

"Vegas'a uçarken mi?" Kafam çok karıştı. Ne zaman yapmış olabilir ki? O mu? Bir telefon görüşmesi yaptığını hatırlamıyorum ama yine de evlilik sözleşmesine gömülmüştüm.

"Hayır, Plaza'ya gitmeden önce."

"Bu çok saçma. Gelip gelmeyeceğimi bile bilmiyordun. Ayrıca, bu biraz ürkütücü. Ben istediğin gibi giyinebileceğin bir Stepford karısı değilim."

Creighton'ın kahkahası odayı doldurur. "Eğer bir Stepford karısı isteseydim sosyete kalabalığının içinden altın avcılarından birini seçerdi. Sen, canım, hiç de öyle değilsin. Bunu Noel arifesinde de biliyordum, şimdi de biliyorum. Zevkinize uymayan bir şey varsa, çıkarılabilir ve daha çok hoşunuza giden bir şeyle değiştirilebilir. Ama bence bazı seçenekler sizi şaşırtacak. Sanırım danışman buna taşra şıklığı diyor."

Bir kez daha şaşkına döndüm. Creighton elimi bırakıp kapıya yöneldiğinde hâlâ nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum.

"Seni tek başına bırakmaktan nefret ediyorum ama gitmem gerek. Beni beklemeyin, çünkü geç kalacağım. Eğer acıkırsanız, buzdolabı dolu." Duraklıyor kapı aralığından. "Banyoda da stok var. O konuda ne istediğinizi bilmiyordum ama seçenekler yeterli olacaktır. Duş alın ve rahatlayın. Sabah görüşürüz."

Görünüşe göre sadece başımı sallayabiliyorum. Creighton'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve sonra gitti. Ön kapının arkasından kapandığını duyduğumda hâlâ yatak odasından çıkmaya çalışıyordum.

Sanırım bu kadar. Oturma odasına geri dönüyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Tüm sosyal medya bildirimlerim hala çıldırmış durumda, bu yüzden tanımadığım bir numaradan gelen cevapsız aramalar ve sesli mesajlarla birlikte onları da görmezden geliyorum.

Kimin beni bir düzine kez arayıp bir düzine mesaj bırakacağını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Umarım JC hiçbir reklamın kötü olmadığı konusunda haklıdır.

tanıtım.

Pencereye gittiğimde kendimi Rapunzel'in kulesinden aşağıya bakıyormuş gibi hissediyorum, saçlarım çok daha kısa olmasına rağmen. Rapunzel'in durumunda kulesinin en azından tanıdık olması dışında. Burada tamamen yabancıyım ve Kentucky'de yetiştiğim her anı hiç bu çatı katında durduğum zamanki kadar keskin hissetmemiştim.

Neredeyse anında bir şarkı sözü aklıma geliyor ve gözlerimi kapatıp kafamın içinde tekrar duyuyorum. Alnımı cama bastırarak, zihnimi şekillenmekte olan sözler ve melodi dışında her şeye kapatıyorum.

Altı şarkı. Altı şarkı yazmam gerekiyor ve belki, sadece belki, bir tanesinin başlangıcına sahibim. Çantam hâlâ omzumda ve aceleyle şöminenin yanındaki sandalyeye gidip not defterimi çıkarıyorum.

Sözcükleri ve notaları karalarken kanımda heyecan yükseliyor. Bir gitara ihtiyacım var. Gerçekten ama gerçekten bir gitara ihtiyacım var. Creighton'ın isteyeceğimi bilemeyeceği tek şey buydu, çünkü tüm bunları benim kim olduğumu bile bilmeden önce ayarlamıştı.

Pencereden dışarı, karanlık şehre bakıyorum. Gitar aramak için artık çok geç, bu yüzden ellerime kramp girip sırtım ağrıyana kadar şarkı sözlerini karalamaya, silmeye ve yeniden yazmaya devam ediyorum.

Kalemimi yere bırakıp kalkıyorum, kaslarım isyan ediyor ve kafam bulanık. Dün gece aldığım az uyku ve yaptığım şeyin çılgınlığı beni yakalıyor.

Defterimi kapattıktan sonra dev yatağın siren sesini duyarak yatak odasına geri dönüyorum. Elimi ipeksi yumuşaklıktaki yorganın üzerinde gezdirdikten sonra savaştan vazgeçiyorum ve yorganın arasına girmeden önce durduğum yerde kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Yarın. Yarın bir gitar dükkânı bulacağım.

Gözlerim hızla açılıyor ve odayı tarayarak birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum.

Neredeyim ben?

Sonra her şey geri geliyor. *Creighton'ın çatı katı. New York şehri.* Başımı yana çevirdiğimde, yanımda pürüzsüz, buruşmamış bir yorgandan başka bir şey görmüyorum.

Doğrulup geriniyorum, dikkatim saate gidiyor. Öğleye çok var ve Creighton'ın yattığına dair hiçbir kanıt yok. Bacaklarımı yana sallayıp pelüş şilteyi iterek ayağa kalkıyorum ve geniş yatak odasını inceliyorum.

Yok. Ondan hiçbir iz yok.

Midem gurulduyor ve kocamın nerede olduğunu bildiren bir not ya da başka bir şey bulup bulamayacağımı merak ederek mutfığa doğru ilerliyorum. Granit tezgah lekesiz ve notsuz.

Çantamdan telefonumu alıyorum ve neredeyse üç saat öncesine ait bir mesaj görüyorum.

Daha sonra evde olacağım. Rahatına bak. Bir şeye ihtiyacın olursa kapıcıyı ara.

Numaramın onda olmasına şaşırdım ama mesajın kimden geldiğini sorgulamaya gerek yok.

Gitar için yanıp tutuşan arzum azalmadı ama kapıcıdan bana bir tane getirmesini istemeye hiç niyetim yok. Burası New York ve New York'ta her şey var.

Hızlı bir Google araması yapmak için telefonumu çıkardım.

Bingo. Görünüşe göre Rudy's Music New York'un demirbaşlarından biri ve kesinlikle mükemmel görünüyor. Mesafeyi kontrol ediyorum ve yürümek için çok uzak olduğunu fark ediyorum. Creighton'ın şoförüyle nasıl iletişime geçeceğimi bilmiyorum, bu yüzden hayatımda ilk kez taksi tutmaya karar veriyorum. O kadar da zor olamaz.

Kapıdan çıkmadan önce duş alma ya da kıyafetlerimi değiştirme zahmetine bile girmiyorum. Ne de olsa yazmam gereken şarkılar var ve aylardır ilk kez bu işe girişmek için sabırsızlanıyorum.

CHAPTER

TWENTY-FOUR

Holly

Kariyerimin bugüne kadarki en destansı şarkısını yazdığımın bilincindeyim. Kabul ediyorum, resmi kariyerim sadece dokuz ay sürdü ama ben çok daha uzun süredir şarkı yazıyorum. Ne olursa olsun, şarkı epik. Ben de diğer kızlar kadar alçakgönüllüyüm ama ben bile altın vuruş yaptığımı anlarım.

Creighton'ın binasının lobisindeki dev kapıdan içeri girerken saatin farkında bile değilim. Son bilmem kaç saattir Rudy's'de bir köşeye sıkışmış, kendimi müziğe kaptırmıştım. Süper havalı yaşlı adam nihayet normalde kapatması gereken saatten bir saat sonra gitmemi istedi. Sanırım o da müziğe kendini kaptırmıştı, ama nazik ve harikaydı ve bir dahaki sefere şehirde sahne aldığımda gösterime geleceğine söz verdi.

Binadan çıkarken kapıcının bana verdiği anahtar kartı okuttum, *P* düğmesine bastım ve asansörün aynalı duvarlarına yaslandım. Creighton en üst katın tamamına sahip olduğu için asansör doğrudan tek kapılı bir lobiye açılıyor. Sadece anahtar kartı olan birinin buraya çıkabileceğini düşünerek kapıyı açık bıraktım.

Karanlık çatı katına adım atarken yeni belalı şarkımın melodisini kendi kendime mırıldanmadan edemiyorum. Çantamı girişteki büyük masanın üzerine bırakıp, botlarımı çıkarırken defteri dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Dışarısı çok soğuk ve köşeden buraya kadar olan kısa yürüyüş sırasında bile

Taksinin beni bıraktığı yerde, sanırım öğleden beri yağan karın içinde saklanan bazı kötü şeylerin arasından geçtim. Bu botlara bazı insanların çocuklarına gösterdiğinden daha iyi baktığım için -hayatımdaki çok az abartılı alışverişten biri- hemen onları silmek için geri döneceğimi fısıldıyorum.

Yaşam alanına geçip mutfığa doğru ilerlerken bir lamba yanıyor. Biriken ışık, Creighton'ın yan taraftaki sandalyede oturduğunu gösteriyor. Şömine.

Bir an için, gencin sokağa çıkma yasağından sonra eve gizlice girdiği ve anne ya da babanın evde beklediği filmlerden birini hatırladım. Işıkları açıp çocuğa sürpriz yapmadan önce oturma odasını sessizliğe büründürmek. Bırakın bir babam olmasını, sokağa çıkma yasağı koyacak kadar beni önemseyen bir annem bile olmadığını düşünürsek, filmlerdeki o anları hep biraz kıskanmışımdır. Büyükanнем harikaydı ama her gece saat dokuzda yatarı ve ben de kendi kendime koyduğum sokağa çıkma yasağı olan gece yarısından sonra dışarıda kalamayacak kadar ona saygı duyardım.

Creighton'ın yüz ifadesi, keskin beyaz ışığa rağmen karanlıktı. "Hangi cehennemdeydin sen?"

Bu soru karşısında tökezleyerek durdum. "Pardon?"

"Dedim ki, hangi cehennemdeydin?"

Ses tonu beni şaşırttı. Creighton içerde kalan tek kişiydi.

Beni bu çatı katına bırakma anları, yani kızmaya hakkı olan biri varsa o da benim. Ve ne kadar güzel bir yer olursa olsun, boş oturabilecek türden bir kız değilim. Gidememekle ilgili hiçbir şey söylemedi.

Ortama biraz yumuşaklık katmaya çalışıyorum. "Sizi görmek de çok güzel, sevgili kocacığım."

"Soruya cevap ver, Holly."

Cidden, neden bu kadar kızgın?

"Dışarıdaydım. Bir gitara ihtiyacım vardı, ben de gidip bir tane buldum." "Ve lanet telefonuna cevap veremedin mi?"

Çantama doğru bir bakış attım. Çaldığını hatırlamıyorum ve Rudy'nin evine gittikten sonra da ona bakmadığımdan eminim. Sonra tekrar Creighton'a bakıyorum, içimde bir suçluluk duygusu alevleniyor ama sandalyeden kalkıp bana doğru yürüyünce hemen sönüyor.

"Nereye gittiğini bilmediğim sürece bu binadan ayrılmayacaksın."

Şimdi ne diyeceğim?

"Affedersiniz?"

"Beni duydun."

"Burada bir mahkum olduğumu fark etmemiştim."

"Sen bir mahkûm değilsin; sen benim karımsın."

"Görünüşe göre bu aynı şey," diye mırıldanarak bakışlarımı yere indiriyorum. Çünkü şu anda ona bakarsam, gözlerimden fışkıran ateşle onu yakabileceğimden oldukça eminim.

Elini kaldırıyor ve çenemi kavrayıp çenemi kaldırmadan önce irkiliyorum. Bakışlarını karşılamaya zorlandım ve aynı ateşi tükürmek için ağzımı açtım, "Eve gelip seni gitmiş bulmak beni çok korkuttu. Burada otururken milyonlarca farklı senaryo düşündüm.

tekrar tekrar aradım. Belki kaçarsın diye düşündüm."

Gözlerimi kırıpıştırıyorum, bakışlarının yoğunluğu beni tedirgin ediyor. "Kaçmak mı?" "Benden."

Dudağımı ısııyorum. Yüz hatlarında bir kırılma belirliyor, sonra tekrar sertleşiyorlar.

"Bunun sana bir faydası olmaz. Seni takip ederim. Benden saklanabileceğin hiçbir yer yok."

Sözleri karşısında gözlerim açılıyor ve sözlerindeki katıksız sahiplenme duygusu içimi ısıtıyor. Bundan nefret etmeliyim ama etmiyorum. İstenmek alışık olmadığım bir duygu ve baştan çıkarıcı.

"Seninle işim bitmedi," diye bitiriyor.

Ve ısı soğuyor, çünkü söylenmemiş "henüz" kelimesinin havada süzüldüğünü duyabiliyorum.

Hava.

Defterimi göğsüme bastırıp, az önce içimi kaplayan acıyı gizlemeye çalışıyorum.

kalbime saplandı. Söylemediği kelimeyi hissettiğimi bilmesini istemediğim için yüz ifademi susturdum. Umursadığımı bilmesini istemiyorum. Çünkü umursamıyorum.

Kendime *bunun geçici olduğunu* söylüyorum. *Bunu ikimiz de biliyoruz. Bunu kabullen. Ve sonra yolumuza devam edelim.*

"Sanırım benim de seninle işimin henüz bitmemiş olması işe yarıyor," diyorum. Bu dürüst bir gerçek. Bana çıkış kağıtlarımı vermeden önce ondan daha fazlasını istiyorum.

Creighton diğer elini kaldırıp bana doğru uzatırken yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmiyor.

yüzümü çerçeveleyiyor. Ağzını indirip beni öpeceğini sanıyorum ama yapmıyor.

"Hangi cehennemdeydin?" diye tekrar soruyor, bu sefer çok daha sessizce. Hayal kırıklığı içimi dolduruyor. Aslında o öpücüğü dört gözle bekliyordum. "Holly."

Dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum. "Sana söyledim, bir gitara ihtiyacım vardı. Ben de gidip bir tane buldum."

Ellerini yüzümden indiriyor ve gider gitmez dokunuşunu özlüyorum. Bunun üzerinde durmalıyım ama durmuyorum.

"Kahretsin. Bunu düşünmemiştim bile."

"Önemli bir şey değil. Küçük bir müzik dükkânı buldum. Oradaki adam harikaydı. İstedğim kadar çalmama izin verdi."

Creighton kaşlarını çattı. "Bir tane satın almadın mı?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Yeni bir gitara ihtiyacım yok. Nashville'de beni bekleyen iki tane mükemmel gitarım var ve ertesi gün oraya döneceğim. Yarın. Rudy'nin yerindeki adam istersem yarın gelip oynayabileceğimi söyledi."

Creighton başını sallar. "Yarın burada yeni bir tane olacak. Sen sadece seç, ben de ilk iş olarak teslim edecek birini bulayım. Kredi kartlarınız da burada olacak."

Bu iki ifade de beni şaşırtıyor. "Yeni bir gitara ihtiyacım yok. Ve senin parana da ihtiyacım yok."

Çenesi geriliyor ve gözleri benimkileri deliyor. "Ama yine de ikisine de sahip olacaksın. Bu bir tartışma değil. Eğer sen gitar seçmezsen, biri senin için seçer."

"Tamamen inatçı ve kibirli olmaktan başka bir şey yaptığın oldu mu hiç?"

Creighton gülümserken çenesi gevşiyor. "Asla."

"Bence sen her istediğini elde etmeye çok alışmışsın." Bunu kızmadan söylüyorum, çünkü ikimiz de bunun gerçek olduğunu biliyoruz.

"Tabii ki öyleyim ve şu anda seni çıplak istiyorum. Onu da alacağım."

Ve işte külotum gidiyor. "Öyle mi?" Üç parçalı takım elbisesine bakıyorum. "Çünkü kesinlikle çıplak değilsin."

Kravatının düğümüne uzanıyor ve çekiştirerek çözüyor. "Bu değişmek üzere."

Daha önce külotumun umutsuz vaka olduğunu mu düşünmüştüm? Çünkü kravatı boynundan çıkarıp yumruğuna doladığında, parmak eklemlerim esniyor, meme uçlarım sıkılaşıyor.

"Kotunu çıkar, Holly. Seni sikebilmem için kanepenin arkasına doğru eğilmeni istiyorum."

Gözlerim kocaman oldu. Şimdiye kadar onun cesur ifadelerine alışmış olmalıydım, ama değilim. Bunların hiçbirine alışkın değilim. Ona alışkın değilim.

O ... çok fazla.

Ama bu ellerimin kot pantolonumun fermuarına gitmesini, düğmelerini açmasını ve fermuarı aşağı çekmesini engellemiyor. Onları kalçalarımın itiyorum ve sanki bedenim kendi kontrolümde değilmiş gibi bir kenara atıyorum. Çoraplarım da onu takip ediyor ve kanepeye doğru yürüyorum.

"Geri kalanı da."

Gömleğim ve beyaz tişörtüm saniyeler içinde başımın üzerinden geçip yere savruluyor, arkamdan sütyenimin kopçasına uzanıyorum ve o da peşinden geliyor. Başparmaklarımı iç çamaşırlarımın üst kısmına sokuyorum, onları aşağı itmek üzereyken, "Dur" diyor.

Donup kaldım.

Creighton'ın varlığı, bana birkaç santim yaklaştığında vücudunun sıcaklığından anlaşıyor. Hareket ettiğini hissedebiliyorum ama ne yaptığından emin değilim.

. . ta ki dişlerini kıkımda hissedene kadar, tenimden sadece külotumun kumaşıyla ayrılmıştı.

"Bu muhteşem kıçtan bir parça istiyorum. O kadar güzel ki. Çok baştan çıkarıcı."

Duşta söylediklerini hatırlıyorum ve geriliyorum. Tereddütlerimi okuyor - nasıl olduğundan emin değilim ama okuyor.

"Öyle değil, tatlı kız. Yakında. Ama henüz değil."

İç çamaşırlarımı kalçalarımın aşağı çekiyor ve dudaklarını beni ısıracağı noktaya bastırıyor. İri eli kıkımdan belime doğru kayıyor ve beni öne doğru itiyor. Göğüslerim kanepenin serin derisiyle temas ediyor ve bu temas karşısında nefesim kesiliyor. Hangi temas, tam olarak emin değilim ama tahmin edebiliyorum.

Arkamdan gelen bir inilti başımı kaldırmama neden oluyor ama sırtıma uygulanan baskı beni yerimde tutuyor.

"Tanrım, Holly. Bu kık . . . Seni her gün böyle becermek zorunda kalabilirim."

İçim ürperiyor ve uyarılmamın kalçalarımın aşağı kaydığını hissedebiliyorum. Creighton'ın dili üzerine odaklanıyor ve hiç vakit kaybetmeden onu yalayıp yutuyor, ağzı bacaklarımın arasında çalışıyor.

Rahatsızca yer değiştiriyorum. Bunu daha önce hiç bu açıdan yapmamıştım ve o benim hiç dokunulmamış bir parçama tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

bir dil tarafından. Ama Creighton belli ki rahatsızlığımı paylaşmıyor.

Kıçımı havaya kaldırıp parmak uçlarımda yükseliyorum, *dilini arka kapımdan uzak tutması için onu* sözsüz yönlendirmeye çalışıyorum ve bu zahmetimin karşılığında ne alıyorum?

Keskin bir tokat kıçımın yan tarafına batıyor.

"Ah!"

Creighton'ın dudaklarının bacaklarımda hareket ettiğini hissedebiliyorum, "Kıvrınmayı bırak Holly. Eğer bu küçük, dar göt deliğini yalamak istersem, beni durduramazsın." *Göt deliği* dediğimde, başparmağı zaten kremim ve tükürüğüyle kayganlaşmış olan hassas büzüşmeye bastırıyor.

Onun sözleri ve hareketleri karşısında içimden bir ürperti geçiyor.

"Kahretsin, kıçını seviyorum," diyor baskıyı artırıp başparmağının ucu sıkı kas halkasını geçerken.

Meme uçlarım mı? Şu anda kurşun geçirmez camı kesebilirler. Bundan hoşlanmamalıydım. Bunu istememeliyim. Ama Tanrı yardımcım olsun, istiyorum.

Ve sonra ayağa kalkıp uzaklaşıyor. Son birkaç dakika beni ne kadar rahatsız etse de, dokunuşunu şimdiden özlüyorum. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama dudakları saçlarıma yapışıyor.

"Sakin kıpırdama. Döndüğümde tam olarak bu pozisyonda olmazsan o kıçını kıpkırmızı yaparım."

Tamam, eğer daha önce tahrik olduysam, şimdi kızışmış bir sürtük gibi nefes nefese kaldım. Ve artık bunu istememem gerektiğini düşünmüyorum. Umurumda değil. Sadece kıçını *hemen* buraya getirmesini istiyorum.

Bir parçam Creighton'ın kıçımı kırmızıya çevirmesi fikrine ısınsa da kılımlı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum. *Hangi cehennemde bu düşünceler nereden geliyor?* Evet, kadınlık organlarımdan.

Creighton beni fazla bekletmedi. Oturma odasından geçerken ayak seslerini duyduğumda başımı bile kaldırmıyorum. Belki biraz kıpırdanabilirim. Büyük elini sırtımın küçük kısmına koyuyor, ama bunun tek nedeni teniyle her temasın sahip olduğumu hiç bilmediğim sinir uçlarını aydınlatması.

"Aferin kızıma." Eli kalkıyor ve rahatlıyorum, tam zıplayacakken kıçımın kıvrımının hemen altından bir şaplak yiyorum.

"Bu ne içindi?" Sesim boğuk bir gıcırtyla çıkıyor ve bu sesin bedenimden gelebileceğini kabul etmeye bile istekli değilim.

"Çünkü yapabilirim."

Tekrar kanepeye gömülüyorum. Tanrım. Bu adam.

Daha önce yasak bölge olarak belirlenmiş bölgeyi serin ve yapışkan bir şeyin kapladığını hissettiğimde erime arka planda kalıyor.

"Um, ne yapıyorsun?"

"Ne istersem onu. Ve bu sadece kayganlaştırıcı, tatlı kız."

Uh . . . sadece kayganlaştırıcı mı? Henüz *oraya* gitmiyorsak kayganlaştırıcıya neden ihtiyacımız olsun ki? Sorumu dile getirmiyorum çünkü orada bir şey bana baskı yapıyor.

"Ne-"

"Sus," diyor. "Sadece küçük bir tıkaç. Parmağımdan daha büyük değil. Seni kışın doluyken becermek istiyorum."

Bir nefes çekiyorum. *Vay canına.*

Lanet olsun.

Ama itiraz etmedim. Bu noktada birbirine sürtünecek işleyen iki beyin hücrem kaldığını sanmıyorum, çünkü sinirlerim ve fiziksel tepkilerim karmakarışık. Uyluklarımı kaplayan ve deri koltuğun arkasında kesinlikle kaygan noktalar bırakan uyarılma gibi. Ancak tıkaç kasları yarıp içeri girdiğinde bu konudaki tüm endişeler binayı terk ediyor.

Az önce içime çektiğim nefes ciğerlerimden dışarı fırlıyor. O tıkaçın parmağından çok daha büyük olmadığını iddia edebilir, ama açıkça kışkımda *kocaman* hissettirdiğini anlamıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Hafif yanma azalıyor ve alevli taban tarafından sabitlenmiş olarak yolun geri kalanını içeri kaydırıyor. Creighton ona doğru bastırıyor ve ben parmak uçlarımda yükseliyorum.

Kışkıma keskin bir şaplak iniyor ve Creighton'ın omzumdaki eli beni kanepeye geri götürüyor.

"Şimdi hazırız."

Kabul etme zahmetine girmiyorum, çünkü diğer eli bacaklarımdan arasına kayıyor ve *kızlığını* bozmak için yaptığı dolambaçlı yolculuğun tam olarak ne kadar sıırıslılam olduğunu deneyimliyor. *arka kapı bakire bölgesi* beni ele geçirdi.

Kıyafetlerini çıkarmış olmalı, çünkü sıcak bir ten ve arkamdan bana baskı yapan sert bir adamdan başka bir şey hissetmiyorum. Omzumdaki el enseme doğru kayıyor ve bir avuç saçımı kavırıyor.

Aletin başı giriş deliğim boyunca kayıyor ve ben de içeri kaymasına yardımcı olmak için geriye kayıyorum. Kulak memem boyunca kayan pürüzsüz dudakları, sert sözlerine bir kontrpuan oluşturuyor.

"İçinde nasıl hissettiğimi asla unutmayacaksın. Her adımında beni hissedene kadar seni becereceğim."

"O zaman ne bekliyorsun?" Fısıldıyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum bile ama ona duyduğum ihtiyaçtan neredeyse aklım başımdan gidecek. Dalga geçilmesini istemiyorum, sadece onu istiyorum. Şimdi.

"Seni yaramaz kız," diyor dişlerini boynumdaki tendonlara geçirerek.

İçime girmesini bekliyorum ama onun yerine yavaşça bastırıyor ve bana verdiği her santimin tadını çıkarıyorum. Bu duruma soktuğu aksesuar yüzünden düşünceli davrandığını fark ediyorum, bu da onu hatırladığımdan daha büyük hissettiriyor.

Vay canına. Neden küçük paketleri olan erkekler kızlarına bunları giymeleri için ısrar etmiyor? Ya da belki de sadece Creighton'ın cömert ekipmanı inanılmaz derecede büyük hissettiriyordur.

Beni dikkatli bir şekilde tutması ilk birkaç itişin ötesine geçmiyor. Dudaklarımdan dökülmesini engelleyemediğim inlemeler olabilir. Bu inlemelerin içine bir şekilde giren *daha sert* kelimesi olabilir. Ne olursa olsun, Creighton'ın saçımı tutuşu sıkılaşıyor ve tam olarak yaptığı şeyi yapıyor. İçimde nasıl hissettirdiğini *asla* unutmayacağıma söz verdi.

İtiş üstüne itiş, beni kanepeye bastırıyor ve eli önümde ve klitorisimi örtmek için aşağı kayıyor. İleriye doğru her sarsıntıda, sikinin dibe vurduğunu hissediyorum ve eline karşı koyuyorum.

Tüm vücudum zevkle sarsılmaya başladığında "Lanet olsun," diye çığlık atıyorum.

CHAPTER

TWENTY-FIVE

Creighton

Holly'nin amcığı sikimi sıkıca kavırıyor ve yemin ederim, omurgamda şimşekler çakıyor. Taşaklarım spazm geçiriyor ve gevşiyorum, onu sahip olduğum her şeyle dolduruyorum, boşaldığımda *benim* kelimesini bağıriyorum.

Lanet olsun. *Kükriyorum.*

Kanepeye yığıldı, uzuvları kıpırdamıyor. İniltili zevk inlemeleri olmasaydı, onu bayılıta kadar siktiğimi düşünebilirdim. Ki bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyorum.

Eğer amının sikimi boğması bir ölçüyse, sanırım en az üç kez boşaldı. Belki daha fazla. Yarım düzine vuruştan sonra yükümü atmamak için yapabileceğim her şeydi. Popo tıkacı olmadan bile amı çok dardı, muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğum en dardı.

Ve bu kötü eklemeyle, kendimi başka bir kadın için mahvetmeyi başardım. Başka hiçbir am yapamaz. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Bu kadının amcığı bana *ait*.

Sikerler. Bu *kadın* bana sahip.

Yerden boxer külotumu aldım, kendimi aletimi içinden çıkarmaya zorlarken pisliği yakalamak için onları kullandım. Mutlu bir şekilde onun içinde kalabilirdim.

Sonsuza kadar. Bana şarjı hiç bitmeyen bir telefon verin, ben de işimi burada halledeyim, bir yandan da ona iş vereyim.

Tanrım, ben lanet bir sapığım.

Holly'yi koltuktan kaldırıp kollarıma aldım. Başı göğsüme yaslanıyor ve kolları gevşek bir şekilde sarkıyor.

"Bebeğim, iyi misin?" "Mm-hmm."

"Hadi seni banyoya sokalım ve temizleyelim."

"Mm-hmm."

Onun durgun tepkisine kıkırdıyorum ve bunun sebebinin ben olduğuma seviniyorum.

Onu küvetin kenarına oturtup iki musluğu da açıyorum. Küçük bir havuz büyüklüğünde olduğu için dolması biraz zaman alacak. Sahip olduğum çılgın su basıncı olmasa bir saat sürerdi.

Önünde çömelip çenesini kaldırıyorum ve hâlâ donuk olan gözleriyle buluşuyorum. "İyi misin, bebeğim? Bu oldukça yoğundu." Sessizce başını sallıyor. "Bana kelimeleri söyle."

"Ben iyiyim. Gerçekten, gerçekten ... iyiyim."

Cevabına gülümsüyorum ve bir elimi kalçasına koyuyorum, beni taşaklarımdan yakalayan amcıkta çok uzakta değil.

"Fişi çıkarmamı ister misin?"

Yüzünü pembe bir kızarıklık kaplıyor ve başını sallarken bakışları benimkinden uzaklaşıyor.

"Bu bir hayır mı?" Sessiz bir baş sallama daha. "Kelimeler, Holly."

"Hayır. Henüz çıkarmanı istemiyorum," diye fısıldıyor yere doğru.

Sikim taş gibi sertleşiyor. Birkaç dakika önce, bunun bu kadar hızlı olamayacağına dair jetim üzerine bahse girerdim. Yanılmış olurdum ve ticari uçakla uçuyordum.

"Peki neden?"

"Çünkü hoşuma gidiyor." diye cevap verdiğinde kızarması derinleşiyor. Ve eğer bunu bu kadar sevdiysem, başka neleri daha çok sevebileceğimi bilmek istiyorum.

Sanırım bu da biraz hazırlık gerektiriyor? Yani evet. İşte bu yüzden."

Sözlerini aletimde ve içimin derinliklerinde bir yerde hissediyorum.

"Tanrım, Holly. İnanılmazsın."

Ayağa kalkıyorum, onu tekrar kucağıma alıyorum ve ikimizi de kısmen dolu küvete yerleştiriyorum. Onu kollarımın arasında tutuyorum, henüz bırakmak istemiyorum. Sanki bir şekilde elimden kayıp gideceğinden ve onu kaybedeceğimden endişeleniyorum ve bu düşünmek istediğim bir şey değil.

Başını göğsüme yaslıyor ve ben de gözlerini görebilmek için saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. Gözlerinde ne görmeyi umduğumu bilmiyorum ama bu bağa en az onun kadar benim de ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Bu benim için yeni bir duygu. Birkaç uzun vadeli yaşadığım ilişkilerde hiç böyle hissetmemiştim. Onun özel biri olduğunu biliyordum; öyle düşünmeseydim yaptığım şeyi yapmaz ve onunla evlenmezdim. Ama bu bir anda yaptığım çılgınca bir hareketti ve böyle hissetmeye başlayacağımı asla tahmin edemezdim.

Bu her ne haltsa.

CHAPTER

TWENTY-SIX

Holly

Çıplak yemek yemeyi reddediyorum ve Creighton'ın daralan bakışları fikrimi değiştirmiyor.

Bunun yerine onun tişörtünü giyiyorum ve yemek masasının ortasında oturuyorum. Tam bir *On Altı Mum* anı. Son sahnede olduğuma yemin edebilirim ve Jake Ryan'ın masasında Samantha'nın doğum günü pastasıyla aramızda oturuyor olmalıydım.

Ama aramızda doğum günü pastası yok, beş kişilik bir partiye yetecek kadar suşi var ve ben bu gece başka bir tür bekaretimi kaybettim çünkü daha önce hiç çiğ balık yememiştim. Düşündüm ki, ne olacak ki, zaten çok daha sıra dışı bir şey yapmışım, neden olmasın? İyi ki de yapmışım, çünkü *muhteşemdi*.

Yemek çubukları konusunda tam bir sakarım, bu yüzden pes ettim ve Creighton'ın gökkuşağı rulosu dediği bir şeyden bir parça aldım ve küçük bir wasabi yumrusu ile karıştırılmış soya sosuna batırdım. Ağzıma götürürken damlayanları yakalamak için elimi altına tutuyorum, şimdiden ortaya çıkarmak üzere olduğum lezzet senfonisini tahmin ediyorum.

Creighton'ın gülümsemesi düpedüz eğlendirici ama umurumda değil. Pek çok konuda hâlâ ne kadar acemi olduğumu görse iyi olur. En azından yemek çubuklarında ustalaşana kadar beni lüks bir restorana götürmeyi beklemeyecek. Bowling salonunda sıcak kanat yerken kullandığımız gibi değil.

Az önce ağızıma attığım suşinin tadına bakarken zevkle inliyorum. Çok güzeldi ve ağızım tıka basa dolar dolmaz Creighton'a bunu söylüyorum.

"Beğenmene sevindim."

"Daha önce hiç denemek istemediğime inanamıyorum. Keşke neler kaçırdığımı bilseydim..."

"Yeni şeyler denemeye açık olmana sevindim, Holly." Dudakları daha az eğlenceli bir gülümsemeye dönüştü. "Bundan sonra neleri fethedebileceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Creighton'ın isteğim üzerine temin ettiği tatlı çayımı bir yudum almak için kaldırıyorum. "Tur sonrasına kadar beklemek zorunda." Creighton'ın kaşlarını çatıldığını fark ediyorum ve ekliyorum: "Bunu unutmadın, değil mi?"

"Hayır, ama pilota söylemeyi unuttum."

Bu iyiye işaret değil. "Belki de bunu sen yapmalısın?"

Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve masadan kayıyor. Durumla ilgilenmesini umuyorum ve bu arada sırtındaki kasların, spor şortunun bel bandından aşağıya doğru oynamasını izliyorum. yemek odasını geçip mutfakta kayboluyor. Sesi duyuluyor ve aramayı onun yaptığını duyduğuma memnun oluyorum.

Konuşmanın yarısını onun ağzından alıyorum.

"Ben Karas. Yarından sonraki gün jete ihtiyacım olacak. Dörde kadar hazır olsun."

"Güzel. Uçuş öncesi bir sorun çıkarsa bana mesaj at."

"Teşekkürler."

Yemek odasına dönüp tekrar masaya tırmandığında Nashville'e erken dönmemi sağladığı için duyduğum memnuniyetin sıcak ısıltısını hissediyorum. Ama kendi tarafına değil. Arkama yerleşiyor ve beni kaldırıp kucağına oturtuyor.

"Sana yemek çubuklarıyla yemek yemeyi öğreteceğiz."

"O zaman bu iş daha da karışacak."

"Öyle olsun." Yemek çubuklarını sol eliyle tutup sağ elime yerleştiriyor ve parmaklarımı çubukların etrafına garip bir şekilde yerleştiriyor. "İşte böyle."

Chopstick tutan elimi suşiye doğru yönlendiriyor ve bir parça alıp soya sosuna batırana kadar parmaklarımı manipüle ediyor. Çok dikkatli bir şekilde ağızıma doğru kaldırıyoruz. Tam o sırada yaptığımız şeyin, beni kanepenin arkasına yatırdığı zamankinden daha samimi olduğunu fark ediyorum.

Elim titriyor ve yemek çubukları dudaklarıma ulaşmadan hemen önce hafif tutuşunu kaybediyor ... ve soğuk pirinç ve balık giydiğim tişörtün boynundan aşağı kayıyor.

"Kahretsin," diyorum. "Bunun bir felaket olacağını biliyordum."

Suşi lezzetli olabilir ama pirinç göğüslerime yapıştığı ve balık daha güneyde bir yerde, kendi ton balığının yanında olduğu için biraz iğrenç hissettiriyor.

Creighton kıkırdıyor ve elini gömleğin boynundan aşağı uzatıp kalıntıları topluyor. Dönüyorum ve ağzına atarken onu izliyorum.

"Tadı daha da güzel."

Elimi gömleğinin altından geçirip balık parçasını yakalıyorum ve başparmağımla işaret parmağım arasında tutuyorum. Onu kapmadan önce parmaklarımı ısıtıyor.

"Yemek çubuklarını atlamaya ne dersin? Hangi çatalı kullanacağımı bulabilirsem şanslıyım. Tamamen yeni mutfak eşyaları eklemek bu Kentucky'li kız için pek adil değil." Ona yaslanıyorum, bu pozisyonun yeniliği henüz geçmemiş.

"Bir de bana sor."

Sorusu kafamı karıştırıyor. "Neyi anlatayım?" "Kentucky'li bir kız olmayı."

Yüz ifadesini yakalamak için tekrar dönüyorum. Gerçekten meraklı görünüyor ama bu bende paylaşma isteği uyandırmıyor. Benim yetiştirilme tarzım Creighton'ın hayal edebileceği her şeyden ılık yılları kadar uzaktı.

"Anlatacak pek bir şey yok."

"İşte buna inanmıyorum."

Ona ne söyleyebileceğimi düşünüyorum.

Yanıp sönen tek kırmızı ışığı olan küçük bir kasabada doğdum. Bunun tek duraklı bir kasaba olarak nitelendirilebileceğinden bile emin değilim. Babamı hiç tanımadım, muhtemelen

Çünkü annem de onun kim olduğundan pek emin değildi. En eski anım tüm oyuncaklarımı ve kıyafetlerimi bir çöp torbasına doldurup arkamda sürüklüyordum, parkta bir karavandan diğerine geçerken o ezik üstüne ezikle takılıyordu. Kağıt gibi ince duvarlar onun sesini bastırmıyordu.

"kazanıyorduk".

Kulaklığımı takıp müziğin sesini açarak müziğe sığındım. sesini bastırmak için. Kaybedenler arasında en az kaybedenlerden biri bana tonlarca country müzik yüklü bir iPod verdi. Kentucky'de yaşadığım için zaten duyduğum tek şey buydu ama onda klasikler de vardı.

Loretta Lynn, yaşlı Reba, Siyah Giyen Adam... Onların sözlerini içime çektim ve sonunda kendi sözlerimi yazmaya başladım.

On dört yaşımıdayken annem, kendisine Cadillac Eldorado alacak kadar parası olan ama bir çocukla hiçbir şey yapmak istemeyen bir adamla birlikte oldu. Bavullarımı toplamamı, çünkü büyükannemin yanına taşınacağımı söylerken yeni Eldo'sunun anahtarlarını elinde tutuyordu.

Daha önce pek çok kez yaptığım şeyi yaparak, sahip olduğum her şeyi bir çöp torbasına doldurdum ve Eldo'nun bagajına attım. O arabadaki tek yolculuğum, beni istenmeyen bir kedi yavrusu gibi bıraktığı nehrin karşısındaydı. Sanırım durmadığı için şanslı olmalıyım. ve beni boğmaya çalıştı. Büyükannem kasabanın en gözde mekanından yarım mil uzakta yaşıyordu: Pints and Pins, yerel halk tarafından Brews and Balls olarak bilinir.

Ama bunların çoğunu ona söyleyemedim. Basit bir versiyonda karar kıldım.

"Tek duraklı bir kasabadan geliyorum. Annem biraz keşif yapmaya karar verdikten sonra beni büyükannem büyüttü. Böylesi daha iyiydi, çünkü annem o sırada hangi adamla çıktığına bağlı olarak bizi oradan oraya savuruyordu. Ekstra para kazanmak için bir bowling salonunda çalıştım."

Büyükannem ve Brews and Balls farklı şekillerde benim kurtuluşum oldu. Büyükannem çünkü beni kollarını açarak karşıladı ve hayatımın ilk on dört yılında yoksun kaldığım koşulsuz sevgi ve istikrarı bana verdi. Doğum günü pastaları, Noel hediyeleri; bunlar annemle yaşadığım vur-kaç karmaşası yerine beklenen şeyler haline geldi.

O konuşmadığında, sessizliği ben doldurmaya devam ediyorum.

"Büyükannem sosyal güvenlikle yaşıyordu, bu yüzden fazladan her doların yardımını oluyordu."

Kendime ekliyorum, *çünkü annem kesinlikle eve hiç göndermedi*. Hayır, Eldo'sunu toplayıp zengin adamın karavanının arkasına bağladıktan ve şehir dışına çıktıktan sonra yıllarca ondan haber alamadık.

İçimdeki acıyı silkeleyerek devam ettim. "Brews and Balls, insanların önünde şarkı söylemek için çıktığım ilk sahne oldu. Bir karaoke gecesi, kalabalığın ilgisini çekmiyordu, bu yüzden sahibi Benny meseleyi kendi ellerine almaya karar verdi. Mutfakta soğan halkaları, sıcak kanatlar ve tavuk parmakları kızartırken kendi kendime şarkı söylediğimi duymuş ve iyi yapacağıma karar vermişti. Beni mutfaktan bara doğru itti, önlüğümü bırakmama bile fırsat vermedi. Şarkı Sara'dan 'Born to Fly' idi.

Evans. Sözlerimi bitirdiğimde ölüm sessizliği oldu ... ve sonra kalabalık çığına döndü."

Gözlerimi kapatıyorum, anılar hâlâ zihnimde canlanıyor. Sahneden indiğimde Benny'nin gözleri yaşarmıştı. "*Sen kesinlikle uçmak için doğmuşsun, Holly.*" O bana inanan ilk ve tek erkekti.

Şimdi benimle gurur duymaz mıydı? Çırılçıplak, kıkımda bir tıkaçla, onunla tek bir gece geçirdikten sonra evlendiğim bu adamın kucağında oturuyorum.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Kırk sekiz saatten kısa bir süre sonra Tennessee'ye dönüyorum. Normale döndüm. Ki bu da başlı başına çılgınca bir düşünceydi - normal hayatım bir tur otobüsünde, kalabalıkların önünde şarkı söylemek için yola çıkmaktı.

Ülkenin dört bir yanındaki stadyumlarda binlerce kişi. Odaklanmam gereken şey bu, göğsüne bastırduğım adam ve odayı ele geçirdiğini yeni fark ettiğim garip sessizlik değil.

"Bir barda karaoke yaparken turneye nasıl çıktın?"

"Benny beni *Country Dreams*'e katılmam için zorladı ve ilk seçmeleri geçtikten sonra gidemeyeceğime karar verdim çünkü büyükannemin sağlığı sallanmaya başlamıştı. Onu bırakamazdım ve evde bakım için paramız da yoktu. Ama bir şekilde, dedikodu yoluyla, annem şovu ve onu geri çevireceğimi duydu ve o gün büyükannemin kapısına geldi. çekimler için Nashville'e gitmem gerekmeden önce. Sadece bu çekimi yaparsam Gran'le ilgileneceğine söz verdi."

Yutkunuyorum, boğazımdaki yumru büyüyor. Bu hikâyenin son kısmı en zoru ve düzenli olarak ruhumu sızlatan suçluluk duygusunun nedeni.

"Finaller gelip çattığında annem Gran'in kendi başının çaresine bakabileceğine karar verdi ve onu terk etti. Tek istediği televizyonda ailemi seyirciler arasında göstermek ve ünlü biriyle tanışmaktı.

insanlar." Duraklıyorum, hatırladıkça kalbim sıkışıyor. "Ama büyükannem düşüp başını çarptı ve bir daha uyanamadı. Ben eve gelip başucunda oturamadan öldü."

"Çok üzgünüm," diye başlıyor ama tüm duygular ve anılar duvarlarımdan taşıyor ve ben duramıyorum.

"Bencilliğim -ve anneme güvenmek için yaptığım aptalca hareket- beni gerçekten önemseyen tek insanın ölümünden sorumlu olduğu için hayallerime hiç şans tanımamış olmayı dilemenin nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin? Ben mi?"

"Holly-"

"Ya da ondan geldiğini bildiğim düzinelerce cevapsız aramayı ve mesajı görmezden geldiğimi çünkü muhtemelen haberleri gördüğünü ve aramasının tek nedeninin para olduğunu mu?"

Kollarıyla beni sarıyor ve sıkıca kavıyor. "Holly, yavaşla. Nefes al."

Sözleri o kadar hızlı nefes alıp verdiğimin altını çiziyor ki hiperventilasyon geçirme ihtimalim var. Kendimi yavaşlamaya zorlarken Creighton sırtımı ovuyor. göğsüm onunkiyle aynı anda yükselip alçalana kadar nefes alıyorum.

Hay aksi. Bütün bunları anlattığıma inanamıyorum. Creighton'ın geçmişimle ilgili sahip olabileceği tüm yanılsamaları resmen paramparça ettim.

Ondan uzaklaştım ve masadan tökezleyerek kalktım. Anlattıklarım ruhumu paramparça etmişti ve artık onunla ve sorularıyla yüzleşemeyecek kadar hamdım.

"Sanırım bu gece yeterince suşi yedim. Temizlenmek için bir duşa da ihtiyacım var."

Gözlerinin içine bakmıyorum ve bir yanıt beklemiyorum. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve banyoya doğru gidiyorum.

Uğursuz sözleri beni içeride takip ediyor. "Bu konuşma daha bitmedi."

CHAPTER

TWENTY-SEVEN

Creighton

Yatakta çırılçıplak Holly'yi beklerken banyodan gelen sesini duydum. Şarkı söylüyordu. Aramızdaki su, cam ve duvarlar nedeniyle boğuk olsa da, kalbinin kırık ve unutulmaz olduğunu söyleyebilirim. Bu kadar genç birinden bu tür bir duygusal yük beklemiyordum ama görmezden gelmek imkânsız. O kırık değil, ama öyle olduğunu düşünüyor.

Sesi beni ayağa kaldırıyor ve banyo kapısında durmak için odayı geçiyorum.

Buhar duş kabinini dolduruyor, ama onu saçındaki şampuanı durulayışını izleyecek kadar net görebiliyorum. Köpükler vücudundan aşağı kayarken, durmadan önce sesi kısılıyor. İzlediğimi fark edip etmediğini merak ediyorum, ama bunun yerine iki elini duş duvarına bastırıyor ve öne doğru eğiliyor.

O anda, suyun gözyaşlarını boğduğunu biliyorum ve ailemden olmayan birine karşı daha önce hiç hissetmediğim bir dürtü hissediyorum: teselli etme dürtüsü. Bir zamanlar küçük kız kardeşimin gözyaşlarını silmişim ama başka bir kadının ben bu kadar etkileyeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Duşa girip onu kollarımın arasına almak istiyorum ama içimden bir ses onu en zayıf anında gördüğümü bilmenin hoşuna gitmeyeceğini söylüyor. Holly cinsel açıdan itaatkâr olabilir ama içindeki ateş ve kıvılcım, benimkini yansıttığını fark ettiğim bir gururdan kaynaklanıyor. Genç ama şimdiden zor bir hayat yaşamış.

Bunu onun için kolaylaştırmak gibi açıklanamaz bir arzum var. Suçluluk duygusunu ve acısını suyun asla temizleyemeyeceği bir şekilde temizlemek. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Paramın bile satın alamayacağı bir şey bu. Ve yapabilmeyi dilediğim gerçeği, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde beni çok korkutuyor.

Bana ne yapıyor? Ona sahip olmak, onu elimde tutmak, benim olmasını sağlamak istiyorum ama böyle hissetmeyi beklemiyordum. İhtiyacımın yoğunluğu onu da çok korkuturdu.

Duvarı itip suyu kapatmak için duş kumandasına uzandığında arkamı dönüyorum. O banyodan çıktığında, aklımda söyleyecek sayısız olası şeyle yatağa geri dönüyorum.

Ama yatak odasına ıslak ve çıplak girdiğinde her bir düşünce beynimden uçup gidiyor.

Kahretsin, ama kadının vücudu düpedüz günahkâr. Dolgun göğüsler, küçük bel, geniş kalçalar, sıkı bacaklar. Beynimdeki tüm kan doğrudan sikime akarken bile, onun trafiği durduran bir vücuttan daha fazlası olduğunu takdir edecek kadar beyin hücrelerim ateşleniyor. Ayrıca görünmez yaraları ve güvensizlikleri var ki tetiklemeden yolumu bulmak için bir haritaya ihtiyacım var. "Kabul ediyorum" dediğimde üstlendiğim şeyin büyüklüğünü kavramaya başlıyorum.

Duruyor ve dişleri alt dudağına gömülüyor.

Ne söyleyeceğini merak ederek bekliyorum. Holly ile asla gerçekten bilemiyorum ve bu bilinmezliği sevdiğimi fark ediyorum.

"Bana yardım edebilir misin? . . bana yardım edebilir misin?"

Neredeyse ona istediği her konuda yardım edeceğimi söyleyeceğim ama söylemiyorum. "Ne konuda?"

Alt dudağını tekrar ısıtıyor ve dişlerinin arasından kaymasına izin veriyor. "Fiş konusunda mı?"

Küçük bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Duşta çıkarmadın mı?" Tek cevabı başını kısa ve sarsak bir şekilde sallamak oluyor.

"Peki neden Holly?"

Bakışları yere düşüyor, ki bu işe yaramayacak. Kendimize biçtiğimiz rollere geri dönmek benim için bu geceki olayları ele almaktan daha kolay ve belki de zaten bağımlısı olduğum Holly'yi geri getirmek için gereken şey tam olarak budur.

"Bana cevap verirken yüzüme bak."

Bakışlarını bir kez daha benimkilere kaldırdığında, giderek daha aşına olduğum bir kızarıklık yanaklarını lekeliyor.

"Düşündüm ki... bilirsin, sen koyduğuna göre, onu çıkaracak olan da sen olmalısın."

Mükemmel.

"Aferin kızıma. Eğer iznim olmadan çıkarmış olsaydın, o güzel kışına şaplak atmak zorunda kalırdım."

Yorganı bir kenara atıyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. Dikkati hemen sikime yöneldi. Onu düzeltmiyorum,

Çünkü orayla ilgilenmesi hoşuma gidiyor. Birkaç dakika içinde çok daha fazla ilgi gösterecek. Ama önce . . .

"Arkayı dön ve eğil."

Allığı tatlı bir pembeden ateşli bir kırmızıya dönüştü.

"Affedersiniz?"

"Tekrarlamama gerek var mı? Çünkü eğer öyleyse, kışın da yanakların kadar kırmızı olacak, tatlı kız."

Yutkunurken boğazı çalışıyor. Emrimi tekrarlamak için ağzımı açıyorum ama ben daha kelimeleri çıkaramadan topuğunun üzerinde dönüyor ve eğiliyor.

Elim, o kalp şeklindeki kışını tokatlama ihtiyacıyla esniyor. Kafasını karıştırmak istemiyorum ama dayanamıyorum. Geri çekiliyorum ve sağ kış yanağının kıvrımının hemen altına acı bir tokat atıyorum. Keskin bir nefes alıyor ve ayağa kalkmaya başlıyor, ama sırtının küçük kısmındaki elim onu yerinde tutuyor.

"Kımıldama."

"Ama ama neden?"

Çömeliyorum ve elimi vücudunun yan tarafına doğru götürüyorum, göğsünü avuçlamak için duruyorum ve meme ucunu başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarlıyorum.

"Çünkü yapabilirim, Holly. Çünkü vücudun bana ait. Ve çünkü sen bunu istiyorsun."

İçinden bir ürperti geçiyor ve meme ucu daha da sertleşerek sözlerimi doğruluyor.

Göğüs ucundaki tutuşumu bırakıyorum ve elimi baldırının arkasına bırakıyorum. Avucumu bacağının arkasından kışına doğru sürüklerken yavaşça yükseliyorum. Başparmağımla tıkaçın tabanını buluyorum ve ona doğru bastırıyorum.

Bir başka sert nefes alışıyla ödüllendiriliyorum.

"Onu çıkarıyorum ama yarın daha büyük bir tane takacağım. Fazla sabrım yok ve bu muhteşem götü sikmek için daha fazla bekleyemem." Fişi tabanından çekip çıkarıyorum ve tamamen geri çekmeden önce onu birkaç kez bununla beceriyorum.

Banyoya doğru dönüyorum, ama ona söylemek için duraklıyorum, "Geri döndüğümde dizlerinin üzerinde ol. Yatağa gitmeden önce ağzını sikeceğim."

Gözle görülür şekilde titriyor. *Benim pis kızım.*

Banyodaki fişi hallediyorum ve onu dizlerinin üzerinde beklerken bulmak için geri dönüyorum . Elleri bacaklarının arasında ve orgazm olurken gözleri kapalı olduğu için itaatkârlık işaretini kaçırıyor.

Onu dikkatle izliyorum çünkü Holly'nin doruğa ulaşması gezegendeki en ateşli görüntü. Ama onu izlemekten aldığım zevk, onu cezalandırmaktan daha fazla zevk almayacağım anlamına gelmiyor.

"Gördüğüm kadarıyla beni bekleyememişsin."

Gözlerini açıyor ve mümkünse yanakları daha da kızarıyor. "I . . . İhtiyacım vardı-"

"Beklemen ve sana verdiklerimi alman gerekiyordu. Ve zaten kendini boşalttığına göre, sanırım bu, zevkten sarhoş olup hareket edemeyecek hale gelene kadar o güzel amcığı yememe ihtiyacın olmadığı anlamına geliyor."

Düşmüş. Bu onun ifadesini mükemmel bir şekilde tanımlayan kelime. "Ama-"

"Ağzını açık tut bebeğim, çünkü sikimi o muhteşem boğazından aşağı almak üzeresin."

Çenesi düştü ve ben gülümsedim.

"Mükemmel." Ona doğru bir adım atıyorum, çenesini kavırıyorum ve başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Mükemmel."

Sikim göbeğime doğru kalkıyor, ben de tabanını kavrayıp dudaklarına götürüyorum. Dili dışarı kayıyor ve başını fiskeliyor.

"İki elinle kıcımı kavra. Pozisyon almanı istiyorum ve parmaklarınla kendini becermeye kalkışmanı istemiyorum."

Uyuyor ve sikimi ağzına veriyorum. Daha fazlasını alıyor Geçen sefer de yapmıştı ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Boğazının arkasına vuruyorum ve biraz tıkanıyor.

"Yut beni bebeğim. Boğazının benimle çalıştığını hissetmek istiyorum."

Yine uyuyor ve ben de itmeye başlıyorum. İçeri ve dışarı, ağzının sıcak, ıslak cennetinin tadını çıkarıyorum. Beni bir şampiyon gibi kabul ediyor, küçük inlemeleri taşaklarımda hissedebildiğim titreşimler gönderiyor.

Onu benim olarak işaretlemek için ilkel bir dürtü duyuyorum. Kesemin gerildiğini hissediyorum ve bir dahaki sefere göğüslerinde bitirmeye karar veriyorum.

"Hazır mısın, bebeğim?"

Başını sallıyor ve tırnakları kıcımın kaslarına batıyor. Buna bayılıyorum.

Orgazmım omurgamdan aşağı vuruyor ve ona verdiğim her damlayı yutuyor.
O mükemmel bir kadın. Mükemmel bir eş.

İşim bittikten sonra dizlerinden kalkmasına yardım ediyorum ve
başparmağımla ağzının kenarlarını siliyorum.

"Sen lanet bir tanrıçasın, Holly."

Onu yatağa doğru geri götürürken gülümsemesi utangaçtı. Bacaklarının arkası
yatağa değdiğinde oturuyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Ve tapınma sırası bende."

Ve tapıyorum. Üç kez boşalana kadar ve yatağa yerleşip ona sarıldığımda
tırnaklarının kafa derimde bıraktığı izleri hâlâ hissedebiliyorum, bir kez daha
sertleşmiş sikimi kıç yanaklarının arasına sokuyorum.

Bir elim göğsümde uyuklarken, acaba onunla hiç doyuma ulaşabilecek
miyim diye düşünüyorum.

CHAPTER

TWENTY-EIGHT

Holly

Dün geceyle ilgili bir şey -suşi, masada oturmak, Creighton'a geçmişimi anlatmak ve sonrasında paylaştığımız yakınlık- beynimi evlilik hayatının yepyeni bir yönüne sürüklüyor. Ona güvenmekten korkuyorum, ona bel bağlamaktan korkuyorum. Şüphecilik bende fazlasıyla var olan bir özellik.

Bu yüzden ertesi sabah gözlerimi açtığımda, yanımdaki yatakta boş bir alan görmeyi beklerken Creighton'ın orada olduğunu görünce, bu şüphecililiğin bir kısmı kayboluyor. Belki de onun için biraz önemliyimdir. Düşündüm ki Şu anda bir imparatorluk yönetiyor olacağından ve beni mümkün olan en erken zamanda tekrar yalnız bırakacağından eminim. Onun varlığı, ihtiyacım olduğunu kabul etmek istemediğim bir onaylama ipucu sağlıyor.

Bu düşünceler beynimde dönüp dururken, bunun onu uyurken ikinci görüşüm olduğunu fark ediyorum; ilki Noel sabahının erken saatleriydi. Ama o sabah, tüm eşyalarımı aceleyle çantama tıkıştırıp parmak uçlarımda kapıya yönelmeden önce ona sadece bir bakış atmıştım. Büyükannemle bir daha asla aynı Noel arifesini paylaşamayacağımı unutmamı sağlayacak bir araçtan başka bir şey olmaması gerekiyordu. . . ve şimdi o benim kocam.

Yüzü uykuda gevşemiş, otuz üç yaşından daha genç görünüyor. O kör edici yoğunluk ve bana odaklanmış delici gözler olmadan, boş zamanlarımda onu inceleyebiliyorum. Dinamik. Acımasız. Azimli. Bunlar onu tanımlamak için kullanacağım üç kelime. Uyurken bile muhtemelen bir şeyleri fethetmeyi hayal ediyordur.

Tüm bu evliliğin ardındaki motivasyonlarını merak etmem gerektiğini biliyorum, ama umursamadığımı fark ediyorum. Onu bu çılgınlığa iten her neyse, içimde minnettar olma duygusunu bulmalıyım. Aksi takdirde, başka bir adamın yüzüğünü takıyor ve daha da büyük bir saçmalık yaşıyor olurdum.

Parmağımdaki yüzüğe bakarken, onu orada sevdiğimi fark ediyorum. Hissettiğim aidiyet duygusuyla damarlarıma sıcaklık yayılıyor.

Hay aksi. Bağlanmaya başlıyorum. Tehlike!

Korkunç farkındalık Creighton'ın gözlerini açıp bakışlarını üzerime dikmesiyle kesintiye uğruyor.

"Beni uyurken mi izliyorsun?"

Gerçeği söylemeye karar verdim. "Evet."

Dudakları yukarı kıvrılıyor ve beyaz dişlerinin parıltısını yakalıyorum.

Sanırım bu bir

Gerçek bir gülümseme, ama onun için o kadar nadir ki, bunu gerçekten düşünmek zorundayım.

Kollarını başının üzerine uzattığında ve çarşaf düştüğünde, karın kasları dalgalandığında, gülümsemeyi tamamen unutuyorum. Bütün gün masa başında oturan bir adam nasıl *böyle* görünebilir?

Beynimi meşgul edemediğim ağızım açılıyor. "Masandan binalara tırmanmak için falan mı ayrılıyorsun? Cidden, bunlar masa başı jokeyi karın kasları değil."

Bakışları benimkine sıçrarken gülümsemesi artık çok aşına olduğum sırıtişa dönüşüyor.

"Benimle ilgili bir şeyi gerçekten sevdiğini mi söylüyorsun?"

Creighton'ın kaşları havaya kalkıyor ve benimle eğlendiğini anladığım için ben de ona karşılık veriyorum.

"Bu karın kaslarını herhangi bir erkekte görmek isterdim diyorum, sanırım sende olduğu için şanslıyım."

Sözlerim üzerine gözleri kısıldı. "Herhangi bir erkek mi?"

Ses tonu sessiz ve normalden daha da korkutucu. Yuvarlanıp bana uzanmadan önce en ufak bir uyarı olarak sadece bu sese sahibim. Beni kendine yaklaştırıp, bir kolunu başımın iki yanına koyarak beni altına hapsederken çıkardığım şaşkınlık çığlığı odayı dolduruyor.

"Söz konusu sen olduğunda başka erkek yok, anlıyor musun beni Holly? Hiçbiri yok. Sen bana aitsin."

Vay be. Kutsal sahiplenici alfa-erkek alarmı, Batman.

Dirseklerimin üzerinde yükselip dudaklarımı onunkilere yaklaşıtııyorum. "Bu senin için başka bir kadın olmadığı anlamına geliyorsa, anlaştık demektir."

"Benimle pazarlık yapabileceğini mi sanıyorsun?" Dudaklarının her hareketi benimkilere değiyor.

"Deneyeceğimden eminim," diye cevap veriyorum, cüretim bu sabah sınır tanımıyor.

"Şımarık kız. Biliyorsun, bu sadece sana bir ders vermek istememe neden oluyor, değil mi?" Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve dudakları bir öpücük imasıyla benimkini kızdırmaya devam ediyor.

Kollarımdan birini altımdan çözerek uzanıyorum ve parmaklarımı siyah saçlarına gömüyorum. "O zaman ne bekliyorsun?"

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve sözcüklere gerek kalmıyor.

Creighton sabah on gibi işe gitmek için çatı katından ayrılıyor ve yediye kadar beni almak için döneceğine söz verdiğinde ona gerçekten inanıyorum. Belki de yataktan çıkarken gözlerindeki bakış beni orada yalnız bırakmak istemediğini açıkça söylüyordu. Sanki sonunda bir şeyler tıkladı ve bir tren gibi farklı bir yola girdik. Belki de barış içinde nasıl bir arada yaşayacağımızı bulabileceğimiz bir yola.

Sonunda kendimi yataktan dışarı sürüklediğimde duş alıyorum ve dolabımdaki yeni kıyafetlerden en rahat olanlarını giyerek sabah rutinimi hızlıca tamamlıyorum. Televizyona bakıp açmayı düşünüyorum ama bu karmaşık adamlar olan evliliğimin hâlâ en önemli haber olup olmadığını bilmek istemiyorum.

Creighton günler önce, ona güvenirsem her şeyle ilgileneceğine söz vermişti. ve endişelenmemem gerektiğini, çünkü bunun anlamsız bir enerji kaybı olduğunu söyledi. Haklı olduğuna karar verdim ve kafamı kuma gömdüm. Eğer bir Milyarderler söyleyeceklerini söylemekten onları alıkoyamazken ben nasıl alıkoyabilirim? Boşuna çaba.

Girişten gelen bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Bayan Karas? Bay Karas'ın isteği üzerine size bir teslimatımız var."

Bayan Karas mı? Kulağa o kadar yabancı geliyor ki, burada her kim varsa *beni* aradığını anlamam bir an alıyor. Gri uzun kollu termal kıyafetime ve siyah taytım bakıyorum ve banyoya koşup kapıyı kilitlesem mi diye düşünüyorum.

Boş ver. Ben neysem oyum ve bundan sonra da öyle olacağım.

Yatak odasından çıkıp oturma odasına gidiyorum. Her kimse içeri girip kendini evindeymiş gibi hissetmedi, bu yüzden girişe doğru devam ediyorum. Üniformalı bir kapıcı kapının hemen içinde duruyor, hafifçe Büyük dikdörtgen bir kutuyu tutarken rahatsızdı.

"Oh, mükemmel, uygunsuz bir zamanda girmiş olabileceğimden korkuyordum.

zaman," diyor ve kutuyu bana doğru uzatıyor. "Bay Karas bunu geldiğinde içeri getirmemi özellikle rica etti. Nereye koymamı istersiniz?"

Bu da ne böyle?

"Nedir bu?" Düşünmeme fırsat kalmadan soru ağzımdan çıkıyor.

Nazikçe gülümsüyor, ama sakar bir köpek yavrusuna ya da küçük bir çocuğa vereceğiniz orantısız bir eğimle. "Bilmiyorum hanımefendi. Açıp görmeniz gerekecek. Nereye koymamı istersiniz?"

Duh. Tabii ki bilmiyorum.

"Sehpanın üstü iyi." Sözcükleri kekeleyerek söylerken oturma odasını işaret ediyorum. Neredeyse yemek masası diyecektim ama bunu düşünmek bile bana dün gece o masada yaptıklarımızı hatırlatıyor ve müstehcen geliyor.

Belki de kapıcıya bahşiş vermem gerektiğini çok geç fark ediyorum, ama o çoktan kapıdan çıktı ve ben kutuyla baş başa kaldım.

Dikkatle, içinde insan vücudu parçaları olabilmemiş gibi inceliyorum, çünkü ölçü açısından böyle düşünüyorum.

Arabaların bagajları mı? Oraya kaç ceset sığdırabilirsin?

Derin dondurucular? Aynı şey.

Ürkütücü, değil mi? Belki başka bir hayatta seri katildim ama umarım değilimdir. Umarım bu sadece ülkeye özgü bir şeydir.

Tırnaklarımı kullanarak bandı sıyrıyor ve karton kapakları yırtarak açıyorum. Siyah gitar kutusunu gördüğümde donup kalıyorum ve ağzım kuruyor.

O yapmadı. *Oh, ama yaptı.*

Yumruğum büyüklüğünde elmaslar içeren bir mücevher kutusunu açar gibi, mandalları çevirip kapağı kaldırıyorum. Tuttuğum nefes dışarı çıkarken göğsüm sıkışıyor.

Parmaklarımı şimdiye kadar gördüğüm en güzel gitarın sedefli turkuaz yüzeyinde gezdirmekten neredeyse korkarak uzanıyorum. Biriyle Parmak ucumla *Gibson* kelimesine kadar kenarını takip ediyorum. Geçen gece Rudy's'de çaldığıma benziyor ama siyah ve en alt model yerine en üst model ve en sevdiğim renk, Creighton bunu bilemezdi.

Yanardöner boya parçaları ışıkta parıldarken, sahnede ne kadar muhteşem görüneceğini hayal edebiliyorum.

Kulağa nasıl geldiğini duymam gerekiyor ve anında kafamda isimler dönmeye başlıyor, çünkü bir ismi olmalı. Aynı anda hem kadınsı hem de havalı bir şey. *Eliza Belle*. Tamam, biraz country tınısı var ama onun üzerinde rock yapacağım için bence mükemmel.

Eliza Belle'i koyu mor kadife kaplı kutusundan çıkarıp önümde tutuyorum. Mükemmellik. Mutlak mükemmellik. *Nereden biliyordu ki?*

Kılıfın içine sıkışmış kayışı çıkarıp el işçiliğiyle işlenmiş deriyi elime aldığımda şaşkınlığım bir düzine daha artıyor. Adım yıldızlar, gitarlar ve çiçeklerden oluşan karmaşık bir tasarımın parçası. Bu ... .. Nutkum tutuldu.

Vay anasını. Başım belada.

Ama bu düşüncüyü bir kenara itip kayışı takıyorum ve Eliza Belle'i not defterimin sehpanın üzerinde durduğu oturma odasına taşıyorum. Bazı melodileri mükemmelleştirmenin zamanı geldi.

Akorları tıngırdatırken Creighton'ı ve bu hediye için ona teşekkür edecek kelimeleri nasıl bulacağımı düşünüyorum.

CHAPTER

TWENTY-NINE

Creighton

O gece saat altı kırk beşte çatı katımın kapısını açıyorum ve içimden *"Tatlım, ben geldim"* diye bağırarak geliyor. Gerçi dünden sonra, tehditlerime rağmen Holly'nin *gerçekten* burada olacağının garantisi olmadığını biliyorum.

Canının istediğini yapmaya meyilli görünüyor ve bu alışmak için çok zaman harcayacağım bir şey. Ben emir verdiğimde, sorgusuz sualsiz yerine getirilmesini beklerim. Ancak itaat etmediği için onu cezalandırmaktan ne kadar keyif aldığımı düşünürsek, sanırım şikayetlerim eskisi kadar yoğun değil.

Ama söz konusu olan onun güvenliği olduğunda, tüm bahisler kapanıyor. Manhattan'da tek başına dolaşması fikri beni hayal edebileceğimden çok daha fazla rahatsız ediyor. Benim yüzümden kolayca hedef haline gelebileceğini anlamıyor.

Ben daha bir şey söyleyemedi Holly'nin gitarı tıngırdatıp mırıldanma sesi başlıyor ve birkaç dakika sonra kesiliyor.

Çatı katına doğru ilerliyorum ve onu kanepenin ortasında bağdaş kurmuş otururken görüyorum, önündeki deftere bir şeyler not alırken gitarın üzerine eğilmiş. Saçları omuzlarına dökülüyor, üzerinde tayt ve gri uzun kollu bir gömlek var. Ayakları çıplak ve sessiz kaldığım sürece burada olduğumu asla fark etmeyeceğini düşünüyorum.

Teorimi test etmek için onu birkaç dakika izlemeye karar veriyorum.

Tekrar başladığında seçimim ödüllendiriliyor, benzersiz ve alışılmadık derecede bağımlılık yapan bir melodi çalarken gözlerini kapatıyor. Şarkı söylemiyor ama dudakları hareket ediyor, sadece kendisinin farkında olduğu kelimeler oluşturuyor. O anda, onu kendi sahnesinde görmek istiyorum. Şüphelendiğim şey, gördüğüm özgüvenin Kariyeri hakkında tutkuyla konuştuğu anların ısıltısı, sahneye çıktığında daha da parlayacak. Eşsiz bir yaratıktır benim karım.

Tekrar duruyor ve öne doğru eğilerek kağıda bir şeyler çiziktiriyor ve yeni bir şeyler yazıyor. Kafasını kaldırıp baktığında, sonunda kapıda durduğumu görüyor. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve kalemini defterin üzerine bırakıyor.

"Hey, döndüğünü fark etmemiştim."

"Sadece seni izliyordum."

Gülümsemesi hızlı ve yüzü aydınlanıyor. "Henüz fazla bir şey değil ama harika bir şarkı olacak." Başını yan masadaki saate doğru salladı. "Kahretsin, hazırlanmamışım. Yedide gitmek istemiştin. Çabuk olacağım. Ne giymem gerekiyor? Seni utandırmamı istemiyorsan o konuda biraz yardıma ihtiyacım var."

Oynarkenki rahat duruşu artık yok ve bunun sebebinin ben olmamdan hoşlanmıyorum. Cannon'dan kıyafet isteme kararımın Holly ile bu gece ne yapacağıma dair önerilerde bulunmak doğru bir seçimdi, çünkü ona o rahatlığı geri vermek istiyorum.

Dürüstlikle ona, "Bu halinle iyisin. Botlarını al."

Holly'nin yüzü şokun resmiydi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Giydiği şeye baktı. "Çünkü ben ... gibi görünüyorum."

"Çok seksi bir kadın gibi mi?"

"Kentucky'li bir kız."

"Ki öylesin, ne demek istiyorsun?"

"Burası New York. Ben New York şıkı değilim. Zaten yeterince göze çarpıyorum; daha fazla göze çarpmana gerek yok."

"Sen mükemmelsin. Botlarını kap. Dışarı çıkıyoruz."

CHAPTER THIRTY

Holly

Creighton çıldırmış. Beni bu şekilde dışarı mı çıkarmak istiyor? Peşinden yatak odasına gidip botlarımı giyiyorum ve takım elbisesini çıkarıp pantolon ve düğmeli gömlek giymesini izliyorum.

"Az giyinmiş olmayacak mıyım?" diye soruyorum. "Çünkü benden çok daha şık görünüyorsun."

Sırıttıyor. "Gideceğimiz yere benden daha iyi uyum sağlayacaksın. Güven bana."

Ve bir kez daha, vermem gereken bir karar var. Yaslandığım kapı aralığına ulaşip elini uzattığında seçimimi yapıyorum.

"Madem öyle diyorsun. Hadi yapalım şu işi."

Elimi Creighton'ın elinin içine sokuyorum ve çatı katından ayrılıyoruz, ama o bana bir palto, şapka ve eldiven, kendisine de bir ceket almak için ana süite dönene kadar değil. Bu jest beni şaşırttı ama kaldırımda şoförlü bir Bentley görmeyince daha anlamlı geldi. Görünüşe göre yürüyoruz.

Creighton beni kalabalık kaldırımdan aşağıya doğru götürüyor ve köşeyi dönüp daha da kalabalık bir caddeye çıkıyoruz. New York'ta insanlar gerçekten de asla yerlerine yerleşemiyor; sürekli oradan oraya koşturuyorlar. Bir turist gibi görünmekten ve binalara bakmaktan kaçınmaya çalışıyorum, bu yüzden daha fazla yürürken ve sonunda tekrar dönerken etrafımdaki insanlara bakıyorum. Bir bankaya doğru gidiyoruz ve kafam tamamen karışmış durumda.

"Neredeyiz-?" Sormaya başlıyorum ama sonra bankanın yanında küçük siyah bir tabela görüyorum.

Johnny Utah'ın Yeri.

Creighton beni küçük tabelanın altındaki kapıya doğru yönlendirirken, "Tam burada," diye yanıtlıyor. "Midtown'da türünün tek örneği olabilir ve bir arkadaşım kontrol etmemizi önerdi."

İçeri girdiğimizde mekânın mutlu saatler kalabalığıyla dolu olmasının yanı sıra, etrafı kalın yastıklarla çevrili ferforje demir çitle çevrili bir çemberin ortasında mekanik bir boğa olduğunu görüyoruz.

Bakışlarımı Creighton'ın kollarına dikiyorum.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Boğaya binecek misin?"

Sırıttırıyor. "Binecek misin?"

Benim gülümsemem de genişliyor ve onunla tanıştığım beri ilk kez, sözlerimi renklendirmesine izin verdiğim aksanımdan utanmıyorum. "Bebeğim, bu benim ilk rodeom değil."

"Aferin kızıma. Çünkü bunu görmek istiyorum."

Bara yanaştık, şapkamı ve eldivenlerimi ceketimin içine soktum. Creighton ikimiz için de sipariş verince cepler doldu. İtiraz etmiyorum, özellikle de iki shot viski sipariş ettiği için. Rose Club'da birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlıyor, aradan bu kadar az zaman geçmesine rağmen bu gecenin ne kadar farklı olduğuna şaşıyorum. Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi çılgınca.

Barın hoparlörlerinden Miranda Lambert'in "Only Prettier" şarkısı çalıyor ve ben gülümsemek zorunda kalıyorum. Onun başlangıcı benimkinden o kadar da farklı değildi ve bakın Şimdi olduğu yerde. Ayrıca utanmadan kendisi gibi davranıyor. Muhtemelen ondan bir iki şey öğrenebilirim.

Ama o da Tana gibi bir country şarkıcısıyla evliydi, bir milyarderle değil. Bu tamamen farklı bir durum. İki dünya arasında gidip gelmeye çalışıyorum ama en azından bu gece için Creighton beni o kadar da yabancı olmayan bir dünyaya götürmek için çaba sarf ediyor.

Bir kadehi önüme koyuyor ve kendi kadehini kaldırıyor. "Bize. En az bir ya da iki ünlü evliliğini resmen geride bıraktık. Aklıma Britney Spears geliyor."

Kadehimi ona geri vermeden önce bir kahkaha atıyorum. "Bunu bildiğine bile inanamıyorum."

"Sanırım herkes bunu biliyor." Kadehi kaldırmaya devam ediyor ve bir kaşını kaldırır. "Karşılık vermemek kötü şanstır. Kadeh kaldırmak . . . ve

başka şeyler."

Gülümsüyorum ve bu gerçek. Bu espri anlayışı beklediğim bir şey değildi. "Kötü şansa ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. O yüzden," kadehimi kaldırıyorum, "bize."

Bardakları tokuşturup içkileri geri fırlatırken gözlerim yanıyor ve bunun boğazımdan aşağı kayan viskiyle hiçbir ilgisi yok. Sadece bir *biz* olduğu gerçeğiyle sersemlemiş durumdayım.

Ben ve Creighton Karas. Kocam.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve sinsi gözyaşlarımı tamamen yüzeye çıkmadan geri püskürtüyorum. Sonra elimdeki kadehi tahta bara vuruyorum.

"Hadi yapalım şunu." Başımı mekanik boğaya doğru salladım.

Bir kız biniyor, süslü siyah kalem eteği yukarı kalkmış ve takım elbise ceketini yana savrulmuş. Göğüsleri, boğanın her dönüşünde özel dikim beyaz gömleğinin üzerinde zıplıyor. Minderlerin üzerine kaymadan önce sadece birkaç saniye dayanabiliyor. Görünüşe göre birileri iş gününün bitmesine hazırды.

Şimdi onlara gerçek bir köylü kızının nasıl yaptığını

göstereceğim. "Bahse giriyor muyuz?" Creighton'a sordum.

"Ne kadar süre kalacağın konusunda mı, yoksa senin sürüşünü izlerken sikimin ne kadar sertleşeceği konusunda mı?"

Kıkırdamam gevşiyor. "Senin sakin üzerine bahse girmeme gerek yok. Oldukça iyi tanışıyoruz ve bundan çok hoşlanacağına dair içimde iyi bir his var." Tabureden kayarak iniyorum ve ceketimi omuzlarımdan sıyrıp ona doğru fırlatıyorum. "Sana bir köylü kızı nasıl yapar göstereyim."

Creighton eğildi, bir elinde ceketim, kulağıma fısıldadı, "Bu taşralı kızın nasıl yaptığını biliyorum ve beni kendine bağladı."

Sözleri beni sessizliğe boğdu. Bu, bana karşı yeni oyuncağı gibi sahip olma ihtiyacının ötesinde bir şeyler hissettiğine dair verdiği ilk işaret. Şu anda, bir barın ortasında, Montgomery Gentry ve "Hillbilly Shoes" hoparlörlerde çalmaya başlamışken bunu algılayamam. Tamamen çok uygun.

Creighton beni gerçekten tanımıyor. Her şeyimi değil. Şarkılarıma döktüğüm kalbimi ve ruhumu değil. Sahnede durduğumda aldığım tarifsiz keyfi değil. İyilik yapan kız olduğum ve henüz geri dönmediğim küçük kasabayı değil. Önemli parçalarımı değil.

O zaman hala bağımlı olacak mı?

Koşuşturan düşüncelerimi örtmek için yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sekizinciye yaptıktan sonra görüşürüz," diyorum ve boğa ağılının kenarındaki adama doğru yürümek için tekerimin üzerinde dönüyorum.

CHAPTER

THIRTY-ONE

Creighton

Holly sekizinci oldu ve bunu yaparken bir tanrıça gibi görünüyordu.

Her erkeğin gözlerini ondan ayırmak istiyorum ama ben bile onun pürüzsüz, zarif hareketlerinden etkilenip bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ondan önce boğaya binen diğer bazı kadınlar gibi göğsünü kabartıp gösteri yapmıyor. Holly bu halde bile güzel ve tatlı görünmeyi başarıyor.

İnip yürüdüğünde ben kapıda bekliyordum. Elimi uzatıyorum ve parmaklarını elime dolamakta tereddüt etmediğinde içimde bir şeyler dalgalanıyor. Bana güvenmeyi öğreniyor ve bu benim bile emredebileceğim bir şey değil. Bu özgürce sunulması gereken bir şey ve o da bunu yapmaya başlıyor.

Onu alacağım. Hem de hepsini.

Eğilip alına bir öpücük konduruyorum. Sadece içgüdüsel bir tepki olduğu için değil, bu bardaki her erkeğin iyi olmasını istediğim için. müsait olmadığının ve asla olmayacağını farkında. Holly benim.

Görüyorum. İstiyorum. Fethediyorum. Tutuyorum.

"Yeteneklerin olağanüstü," diyorum ceketini omuzlarına geri atarken.

Gülümsemesi muzaffer. "En azından bu şehirde üstesinden gelebileceğimden emin olduğum bir şey var."

Başımı eğerek cevap veriyorum: "Bence birden fazla şey var. Bu şehirde idare etme konusunda çok yetenekli olduğunu kanıtladın." "Hadi masamızı bulalım." diye eklediğimde kızarmıştı bile.

Gözleri irileşti. "Burada mı yemek istiyorsun? Gerçekten mi?" "Hadi gel."

Onu hostes standına götürüyorum ve hemen oturuyoruz, ancak hostesin yüzünde bana ya da Holly'ye baktığında herhangi bir tanıma göremiyorum. Birer içki daha sipariş eder etmez, Holly dudaklarını büzerek menüsüne bakıyor. Bana bakıyor, gözleri mizahla parlıyor.

"Hiç kollarını biraz sıvadığın oluyor mu, süslü adam?"

"Yaptığım biliniyor."

"Güzel, çünkü pirzola sipariş ediyorum ve hepsini yiyebilmem mümkün değil, bu yüzden ellerini biraz kirletip bana yardım etmen gerekecek."

Uzanıp bir manşetin düğmesini açıyorum ve diğerine de aynısını yapmadan önce onu sarmaya başlıyorum. "Benden korkmuyorsun ve muhtemelen en çok bana cehennemi yaşatmaktan da korkmayan birkaç kişi."

"O listede kaç kişi var?" diye soruyor, garsonun önüne koyduğu biraya uzanırken gülerek.

Holly'ye özel hayatımla ilgili neredeyse hiçbir şey anlatmadım ve dün gece onu paylaşmaya zorladığım şeyleri düşününce, sıranın bende olduğuna karar verdim.

"Kısa bir liste olduğu kesin. Kız kardeşim en üstte olurdu."

Holly birasını yere bırakıp peçetesine uzanmadan önce birasını yudumluyor. "Kız kardeşin mi var?"

Yaşadığı şok beni şaşırtmadı. "Gazetelere hiç çıkmadı ve ben özel hayatımın olabildiğince sınır dışı olduğunu açıkça belirttim. Bunun işe yaramasının tek nedeni, dünyanın en büyük üç medya kuruluşundan birine sahip olmam. gezegendeki şirketler."

Holly'nin şaşkınlığı açıkça görülüyor. "Yani kendin hakkındaki bilgi akışını kontrol ediyorsun? Bu sahip olunması tehlikeli bir güç gibi görünüyor."

Yorumunu omuz silkerek geçiştirdim. "Elimden geldiğince, ama bu konuda çok fazla benim emirlerime boyun eğmeyen başkaları da var. Attığımız manşetleri gördünüz. Bu benim nihai güce sahip olmadığımı kanıtlıyor."

"Kız kardeşine dönersek, adı ne ve büyük mü küçük mü?" "Greer. Dokuz yaş daha genç. Büyük bir şirkette birinci sınıf öğrencisi. hukuk firmasında çalışıyor. Şu anda kışını yırtarak çalışıyor."

benimle rahat bir işi var. Ama çok inatçı ve kendi deyimiyle karanlık tarafa geçmiyor."

"Birincisi, adı harika ve ikincisi, genel olarak avukat olmak sizi karanlık tarafın bir parçası yapmıyor mu? Bunu gerçekten kim takip ediyor, değil mi?"

Genel olarak avukatlar hakkındaki şüpheciliğimi paylaştığı için gülüyorum, eğleniyorum.

"Bunda doğruluk payı var. Yine de dışarıda iyi avukatlar olduğuna eminim. Belki de vardır. Benimkiler köpekbalığı, o yüzden sayılmazlar."

"Yani akıllı bir kız, ağabeyinin kuyruğuna takılmadan iz bırakmak mı istiyor?" Holly soruyor.

"Evet, aynen öyle. Ama soyadını değiştiremediği için dikkatlerden tamamen kaçmıyor. Bir yanım Greer'in en zoru istediğini düşünüyor. Sırf kendini kanıtlayabilmek için en boktan saatlere sahip projeler. Bu kesinlikle onun karakterine uygun olurdu."

"Böylece seninle dalga geçebilecek ve ölümcül bakışlarına maruz kalmayacak, öyle mi?"

"Ölüm bakışı mı?" Başımı eğiyorum. "Sen buna böyle mi diyorsun?"

Holly dudağını ısırarak başını sallıyor. "Bilirsin işte; *konusmayı kes yoksa pişman olursun* diyor."

"Ah. Şu ölüm bakışı." Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. "İşe yarıyor, değil mi?" Gözlerimi dikip bakıyorum ya da en azından gülmek için elimden geleni yapıyorum. "Artık değil, işe yaramıyor."

"Bunu göreceğiz. Peki küçük kardeşin dışında başka kim var?"

Bu sorunun cevabını gerçekten düşünmek zorundayım ve zamanlama doğru çünkü garsonumuz siparişimiz için geri döndü. Söz verdiğim gibi, Holly pırzola sipariş etti, ben de biftek istedim. Garson kız gittiğinde cevap verdim.

"Aşağı yukarı bu kadar. Belki Cannon, benim EVP'm."

"EVP nedir?" Holly soruyor ve bana hayatımda kurumsal kısaltmaları konuşmayan tek kişi olduğunu hatırlatıyor.

"İdari başkan yardımcısı. Tüm bölüm başkanlarını denetliyor ve beni günlük saçmalıklara karışmaktan uzak tutuyor. bana gerçekten ihtiyaç duyulan bir önem seviyesine yükseliyor. Bu da beni strateji ve diğer konularla ilgilenmek için serbest bırakıyor."

"Şu Cannon denen adamla tanışacak mıyım?"

Cannon hayatımdaki en önemli insanlardan biri ve Holly hakkında Holly'nin onun hakkında bilebileceğinden çok daha fazlasını biliyor. Eğer onu vuracağımı bilmeseydi, muhtemelen onu benden çalmaya çalışırdı.

"Bu çok muhtemel."

"Belki bir dahaki sefere şehre geldiğimde onunla tanışabilirim."

Holly'nin ifadesi o kadar da ince değil. Yarın gideceğini unutup unutmadığını kontrol ediyor.

Farkında olmadığı şey, gidecek olan tek kişinin kendisi olmadığı. Karımın uzun süre gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim. Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok ve her şey onun benden bu kadar uzakta olmasına hazır olmadığım gerçeğiyle ilgili.

"Jeti yarın gitmeye hazır hale getireceğim. Birkaç işi halletmem gerekiyor. ama akşam yemeğine kadar seni Nashville'e geri götüreceğim. Hızlı bir uçuş."

Kaşları çatıldı. "Bu benimle geleceğin anlamına mı geliyor?"

"Gelmememi mi bekliyordun?"

Omuz silkiyor ve nihayet konuşmadan önce birkaç dakika bekliyorum. "Bilmiyorum. Yani, senin kendi hayatın var, benim de kendi hayatım. Ayrı köşelerimize gidip yapmamız gerekeni yaparız ve sonra yeniden toplanırız diye düşündüm."

Planı birçok açıdan kabul edilemez. İfademdeki mizah duygusu kayboluyor.

"Böyle bir şey olmayacak. Bensiz başka bir eyalete gitmek şöyle dursun, seni gözümün önünden bile ayırmayacağım."

Bakışlarını birasına ve şimdi soymaya niyetlendiği etiketine çeviren Holly bir süre sessiz kalıyor. "Tamam o zaman."

"Tamamdan da öte olacak," diye cevap veriyorum. "Sadece bekle."

CHAPTER

THIRTY-TWO

Holly

"Sadece bekle, dedi. Sadece bekle. Bekle. Bu kadar gerçek anlamda söylediğini fark etmemiştim."

Sözlerimde sıcaklık ya da öfke yok, sadece hayal kırıklığının ağırlığını taşıyorum. Creighton ve büyük vaatleri için çok fazla. Bu sabah yüzümde bir gülümsemeyle uyanmışım, dün gece barda ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyordum, ama bugün Creighton'dan tek bir kelime bile duymadan saatler geçtikçe bu gülümseme soldu. Zamanımı şarkılarım üzerinde çalışarak doldurdum ama şimdiye kadar dönmüş olacağını sanıyordum. Sadece dönmedi değil, aramadı bile.

Telefonumdaki saate ve yirmi dakika önce menajerimden gelen kısa mesaja tekrar bakıyorum.

Nashville'e döndün mü? Sana en kısa zamanda burada ihtiyacım var. Şehre varır varmaz beni ara.

Telefonumun tarayıcısına dokunuyorum ve Nashville'e uçuş saatlerini kontrol ediyorum. Eğer şimdi yola çıkarsam, JFK'ye gidip uçağa binebilir ve saat dokuzda Nashville'de olabilirim. Creighton'ın söz verdiği özel jetten birkaç saat sonra ama başka seçeneğim yok.

Sonunda kendimi kaybediyorum. "Neden bana cevap vermiyor?" Odaya bağırdım.

Saat dörtte gelmeyince merak etmeye başladım. Saat dört buçukta kendimi mesaj atmaktan alıkoyamadım; cevap vermedi. Saat beşte aradım; cevap vermedi. Saat 15:15 ve bir kez daha denemeye karar veriyorum.

Numarasını tekrar getirmek için rehberime girmeden, telefonum bir mesajla titriyor. Geriliyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama Creighton'ın değil de Tana'nın adını görünce umutlarım yıkılıyor.

Ne zaman geliyorusun? Yüzünü özledim ve daha fazla kirli detay istiyorum.

İçimi bir aşağılanma dalgası kaplıyor. Çok önemli bir anda kocanız tarafından unutulmaktan daha kötü ne var biliyor musunuz? Bunu arkadaşlarınıza itiraf etmek zorunda kalmak. Bunu kendinizin bilmesi bir şeydir, ancak bahane ürettiğiniz kişi içinizi görebiliyorsa, başkası için bahane üretmenin getirdiği acıma duygusuna katlanmak zorunda kalmak başka bir şeydir. I Yıllarca annem için insanlara bahaneler uydurdum ve kendimi bir daha asla o duruma sokmayacağıma yemin ettim.

Kısa mesajların harika bir yanı da bu. Cevap vermeye hazır olana kadar onları görmezden gelebilirsiniz.

Telefonumu elime alıp rehberimde geziniyorum. Creighton'ın cep telefonu numarasına dokunup nefesimi tutuyorum ve parmaklarımı çapraz yapıyorum ... ve sesli mesaja düşüyor.

Saate baktığımda, onun için belirlediğim son tarihin giderek yaklaştığını görüyorum. Creighton'ın adının altındaki bir sonraki numarayı, ofisini seçiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse anında cevaplandı.

"Karas International, burası Bay Karas'ın hattı. Size yardımcı olabilir miyim?" Kendimi toparlayıp, "Bay Karas müsait mi?" diye soruyorum.

Karşıdaki kadın duraksıyor. "Kimin aradığını söyleyebilir miyim?" "Karısı." Bu seferki duraksaması daha da uzun. "Affedersiniz?"

"Ben Holly Karas, kocamla konuşmak istiyorum." Bu ismi söylemek garip ama sanırım benim.

"Sizi bekletebilir miyim, Bayan .....Karas?"

"Evet, sorun değil."

Kulağıma jenerik müzik doluyor ama uzun sürmüyor.

"Holly?"

Bu kocamın sesi değil. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Evet, bu Holly."

"Ben Cannon Freeman, ben-"

"Sen EVP'sin," diyorum, terimi hafızamdan çekip çıkararak ve sesi şaşırmış gibi çıkıyor.

"Evet, doğru. Creighton'ın bir şeylerin ortasında olduğunu ve geri adım atamayacağını söylediğim için çok üzgünüm. Bu oldukça büyük bir mesele, ekibimizin gece gündüz üzerinde çalıştığı bir mesele - dün seninle eğlenirken bile - ve şu anda masadan kalkarsa çok fazla zemin kaybederiz. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Önce suçluluk duygusu geliyor, ben de onu savuşturuyorum. Creighton dün gece beni dışarı çıkarmayı seçti; bu benim kararım değildi. Eğer işini başkasına emanet ettiyse, bu onun seçimiydi. Ve sonra öfkeyle karışık kızgınlık geliyor.

Benim işim önce gelir. Creighton Vegas'taki o ilk sabah bana tam da bu sözleri söylemişti. Sonra da kariyerimi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağına söz verdi. Yaptığı da tam olarak bu.

Bil bakalım ne oldu Creighton? İşim benim için önce gelir, çünkü belli ki başkası için önce gelmiyor. Ne senin, ne plak şirketinin, ne de benden başka kimsenin.

"Benim için yapabileceğiniz bir şey yok Bay Freeman. Onu daha fazla rahatsız etmenize gerek yok."

Cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

Telefonum tekrar çalıyor ve bir an için Creighton'ın EVP'sinin beni geri aradığını düşünüyorum.

Ama değil.

Planlar değişti. Bu gece yoldayız. Hemen buraya gel. Bu otobüsü kaçırsan turdan atılırsın.

Tabii ki. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Kocam kayıp ve benim zamanım tükendi.*

İşin aslı, hayatımda öğrendiğim tek bir ders var. kendimden başka güvenecek kimsem yok. Bu kısa süre içinde Creighton'a güvenmeye başladığımı fark etmek çok üzücü ve aslında ne kadar saf olduğumu gösteriyor.

Teşekkürler, Evren. Dersimi aldım.

Ayağa kalkıp kapıya yönelirken çatı katındaki daireyi inceliyorum. Üzerinde evliliğimin adı yazan kredi kartları tezgahın üzerinde duruyordu.

Creighton'ın ben daha teklifini kabul etmeden önce teslim ettiği kıyafetler ait oldukları yerde, dolapta asılı duruyor.

Çantam, not defterim ve yılbaşı gecesi giydiğim kıyafetlerim var. Gururum, benim olmayan hiçbir şeyi almamı emrediyor. Güzel gitarı bile.

Ben, bir telefon görüşmesi yapmak ve kişisel bir müşterinin bir şey almasını sağlamak için gereken zamandan daha değerliyim. Biraz nezaketi hak ediyorum, özellikle de hayatımda bana ait olmayan tek bir şey olduğunu açıkça belirtmişken. benim için önemli.

Benim için önemli olan Creighton için bir şey ifade etmiyorsa, bu işi nasıl yürütebiliriz?

Onun için en ufak bir önemim olduğunu hissetmek yerine, bir kez daha ikinci plana atıldım. Ben bir kolaylığım. Rafta sırasının gelmesini beklemesi gereken bir oyuncak bebek ve onun için uygun olduğunda indirilip oynanacak ve belli ki şu anda uygun değil. Lanet telefonuma bile cevap veremedi.

Ne var biliyor musun? Bundan daha fazlasını hak ediyorum.

"Hoşça kal Creighton," diyorum boş odaya.

Holly ve [Kirli Zevkler](#) ve [Birlikte Kirli](#)de devam ediyor.Creighton'ın hikâyesi

Sıradakini kaçırmak istemeyeceğinizi biliyorsunuz! Haber bültenime kaydolmak için [buraya](#) tıklayın ve gelecek projeler, yeni çıkanlar, satışlar, özel alıntılar ve çekilişler hakkında başka bir duyuruyu asla kaçırmayın.

Holly ve Creighton'ın hikayesi hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Eğer birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Bana meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben de size kişisel bir notla teşekkür edeyim.

Ayrıca Meghan March tarafından

KİRLİ MİLYONER Üçlemesi:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkle

r

BENEATH Serisi: *Bu*

Maskenin Altında

Mürekkebin Bu Bu

Altında Bu Zincirlerin

Altında Yaraların

Altında

FLASH BANG Serisi:

Flash Bang Sert

Şarj Cihazı

Yazarın Notu

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin:

Web sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

ABOUT

THE AUTHOR

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolay eğlenen ve kesinlikle

Okumayı ve müstehcenlik yazmayı sevdiği konusunda özür dilemiyor.

Geçmiş hayatında otomobil parçaları satmış, iç çamaşırı satmış, özel mücevherler yapmış ve şirket hukuku uygulamıştır. Edepsiz konuşan alfa erkekler ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınlar hakkında kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

Okuyucularından haber almayı seviyor:

meghanmarchbooks@gmail.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

